

Svensk utgåva

Lagstiftning

sextioförsta årgången

19 juni 2018

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/841 av den 30 maj 2018 om inbegripande av utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk i ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 och om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 och beslut nr 529/2013/EU ⁽¹⁾ 1
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/842 av den 30 maj 2018 om medlemsstaternas bindande årliga minskningar av växthusgasutsläpp under perioden 2021–2030 som bidrar till klimatåtgärder för att fullgöra åtagandena enligt Parisavtalet samt om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 ⁽¹⁾ 26

DIREKTIV

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/843 av den 30 maj 2018 om ändring av direktiv (EU) 2015/849 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, och om ändring av direktiven 2009/138/EG och 2013/36/EU ⁽¹⁾ 43
- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/844 av den 30 maj 2018 om ändring av direktiv 2010/31/EU om byggnaders energiprestanda och av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet ⁽¹⁾ 75

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES.

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2018/841

av den 30 maj 2018

om inbegripande av utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk i ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 och om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 och beslut nr 529/2013/EU

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 192.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) I sina slutsatser av den 23–24 oktober 2014 om ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 godkände Europeiska rådet ett bindande mål om att de inhemska utsläppen av växthusgaser inom hela ekonomin ska minska med minst 40 % fram till 2030 jämfört med 1990 års nivåer och detta mål bekräftades på nytt i Europeiska rådets slutsatser av den 17–18 mars 2016.
- (2) I Europeiska rådets slutsatser av den 23–24 oktober 2014 fastställdes det att unionen bör uppnå utsläppsminskningmålet om minst 40 % gemensamt och så kostnadseffektivt som möjligt genom en minskning på 43 % i sektorer som omfattas av Europeiska unionens utsläppshandelssystem i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG ⁽⁴⁾ och en minskning på 30 % i sektorer som inte omfattas av utsläppshandelssystemet, fram till 2030 jämfört med 2005 års nivåer, samt att ansvaret ska fördelas på grundval av relativ BNP per capita.

⁽¹⁾ EUT C 75, 10.3.2017, s. 103.

⁽²⁾ EUT C 272, 17.8.2017, s. 36.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 17 april 2018 (ännu ej publicerad i EUT) och rådets beslut av den 14 maj 2018.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG (EUT L 275, 25.10.2003, s. 32).

- (3) Denna förordning är ett led i fullgörandet av unionens åtaganden i enlighet med Parisavtalet ⁽¹⁾ som antogs inom ramen för Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (nedan kallad UNFCCC). Parisavtalet ingicks på unionens vägnar den 5 oktober 2016 genom rådets beslut (EU) 2016/1841 ⁽²⁾. Unionens åtagande om utsläppsminskningar inom hela ekonomin angavs i det planerade nationellt fastställda bidrag som unionen och dess medlemsstater med anledning av Parisavtalet lämnat till UNFCCC:s sekretariat den 6 mars 2015. Parisavtalet trädde i kraft den 4 november 2016. Unionen bör fortsätta minska växthusgasutsläppen och öka upptagen av växthusgaser i linje med Parisavtalet.
- (4) I Parisavtalet fastställs bl.a. ett långsiktigt mål som ligger i linje med målet att den globala temperaturhöjningen ska ligga långt under 2 °C över den förindustriella nivån och att ansträngningar ska göras för att begränsa den till 1,5 °C över den förindustriella nivån. Skogar, jordbruksmark och våtmarker kommer att spela en central roll för att uppnå detta mål. Parterna i Parisavtalet är även medvetna om den grundläggande prioriteringen att trygga livsmedelsförsörjningen och utrota hungern inom ramen för en hållbar utveckling och insatser för att utrota fattigdom samt livsmedelsproduktionssystemens särskilda utsatthet för klimatförändringarnas skadliga effekter och därmed främja klimattåligheten och utvecklingen i riktning mot låga växthusgasutsläpp på ett sätt som inte hotar livsmedelsproduktionen. För att uppnå Parisavtalets mål bör parterna öka sina kollektiva ansträngningar. Parterna bör utarbeta, meddela och upprätthålla successiva nationellt fastställda bidrag. Parisavtalet ersätter den strategi som antogs genom Kyotoprotokollet från 1997, vilken inte kommer att förlängas efter 2020. Parisavtalet kräver också en balans mellan antropogena utsläpp från olika källor och växthusgasupptag i sänkor under andra hälften av detta århundrade, och uppmanar parterna att vidta åtgärder för att, i förekommande fall, bevara och förbättra sänkor och reservoarer för växthusgaser, däribland skogar.
- (5) Sektorn markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (nedan kallad *LULUCF-sektorn*) har potential att ge långsiktiga klimatvinster och därmed bidra till uppnåendet av unionens mål för minskning av växthusgasutsläppen och Parisavtalets långsiktiga klimatmål. LULUCF-sektorn tillhandahåller även biobaserade material som kan ersätta fossil- eller koldioxidintensiva material och spelar därför en viktig roll i övergången till en ekonomi med låga växthusgasutsläpp. Eftersom upptagen genom LULUCF är reversibla bör de behandlas som en separat pelare i unionens klimatpolitiska ram.
- (6) I Europeiska rådets slutsatser av den 23–24 oktober 2014 framhölls att det bör tas hänsyn till de olika mål som fastställts för jordbruks- och markanvändningssektorn, där begränsningspotentialen är mindre, samt vikten av samstämmighet mellan unionens mål om livsmedelstrygghet och klimatmål. Europeiska rådet uppmanade kommissionen att undersöka hur en hållbar intensifiering av livsmedelsproduktionen kan uppmuntras på bästa sätt, samtidigt som man optimerar sektorns bidrag till begränsning och inbindning av växthusgaser, bl.a. genom nybeskogning, samt att fastställa en strategi för hur LULUCF-sektorn ska inbegripas i ramen för en begränsning av växthusgasutsläppen fram till 2030 så snart de tekniska förhållandena tillåter detta och under alla omständigheter före 2020.
- (7) Hållbara brukningsmetoder inom LULUCF-sektorn kan på flera sätt bidra till att begränsa klimatförändringarna, i synnerhet när det gäller att minska utsläpp och att bibehålla och utöka sänkor och kollager. För att åtgärder som i synnerhet syftar till ökad koldioxidlagring ska vara effektiva är det helt avgörande med långsiktigt stabila och anpassningsbara kolpooler. Dessutom kan hållbara brukningsmetoder upprätthålla LULUCF-sektorns produktivitet, förnygringsförmåga och vitalitet och därmed främja ekonomisk och social utveckling, samtidigt som de minskar den sektorns koldioxidavtryck och ekologiska fotavtryck.
- (8) Utvecklingen av hållbara och innovativa metoder och tekniker, däribland agroekologi och skogsjordbruk, kan stärka LULUCF-sektorns roll i begränsningen av och anpassningen till klimatförändringarna samt stärka den sektorns produktivitet och resiliens. Eftersom LULUCF-sektorn kännetecknas av långa tidsramar för avkastning är det viktigt med långsiktiga strategier för att öka finansieringen av forskning för att utveckla och investera i hållbara och innovativa metoder och tekniker. Investeringar i förebyggande åtgärder, såsom hållbara brukningsmetoder, kan minska de risker som är kopplade till naturliga störningar.

⁽¹⁾ EUT L 282, 19.10.2016, s. 4.

⁽²⁾ Rådets beslut (EU) 2016/1841 av den 5 oktober 2016 om ingående, på Europeiska unionens vägnar, av Parisavtalet som antagits inom ramen för Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (EUT L 282, 19.10.2016, s. 1).

- (9) I sina slutsatser av den 22–23 juni 2017 bekräftade Europeiska rådet att unionen och dess medlemsstater fullt ut stödjer Agenda 2030 för hållbar utveckling som bl.a. syftar till att säkerställa att skogsbruket är hållbart.
- (10) Det är viktigt med åtgärder för att minska avskogningen och skogsförstörelsen och främja ett hållbart skogsbruk i utvecklingsländerna. I detta sammanhang påminde rådet i sina slutsatser av den 21 oktober 2009 och den 14 oktober 2010 om unionens mål att minska den totala tropiska avskogningen med minst 50 % senast 2020 jämfört med nuvarande nivåer och att stoppa den globala förlusten av skogsarealer senast 2030.
- (11) I Europaparlamentets och rådets beslut nr 529/2013/EU ⁽¹⁾ fastställs bokföringsregler för LULUCF-sektorns utsläpp och upptag, och beslutet har därmed bidragit till utvecklingen av strategier som har lett till integration av LULUCF-sektorn i unionens utsläppsminskningssåtagande. Denna förordning bör vidareutveckla de befintliga bokföringsreglerna genom att uppdatera och förbättra dem inför perioden 2021–2030. Förordningen bör fastställa medlemsstaternas skyldigheter att tillämpa dessa bokföringsregler och i förordningen bör även medlemsstaterna åläggas att säkerställa att LULUCF-sektorn totalt sett inte genererar nettoutsläpp och att den bidrar till målet att förbättra sänkorerna på lång sikt. Där bör inte fastställas några bokförings- eller rapporteringsskyldigheter för privata aktörer, däribland jordbrukare och skogsbrukare.
- (12) LULUCF-sektorn, där jordbruksmark ingår, har en direkt och betydande inverkan på biologisk mångfald och ekosystemtjänster. Ett viktigt mål för politik som påverkar denna sektor är därför att säkra överensstämmelse med målen i unionens strategi för biologisk mångfald. Åtgärder bör vidtas för att genomföra och understödja verksamhet inom denna sektor både vad gäller begränsning av och anpassning till klimatförändringarna. Samstämmighet mellan den gemensamma jordbrukspolitiken och denna förordning bör även säkerställas. Alla sektorer måste lämna ett skäligt bidrag avseende minskningen av utsläpp av växthusgaser.
- (13) Våtmarker är effektiva ekosystem för lagring av koldioxid. Skydd och återställande av våtmarker kan därför minska växthusgasutsläppen i LULUCF-sektorn. Den mellanstatliga panelen för klimatförändringars (IPCC) finjustering av 2006 års IPCC-riktlinjer för nationell inventering av växthusgaser med avseende på våtmarker bör i detta sammanhang beaktas.
- (14) För att säkerställa att LULUCF-sektorn bidrar till uppnåendet av unionens mål för minskning av utsläppen med minst 40 % och de långsiktiga målen i Parisavtalet behövs ett robust bokföringssystem. För att få en tillförlitlig bokföring av utsläpp och upptag i enlighet med 2006 års riktlinjer för nationella inventeringar av växthusgaser (nedan kallade *IPCC-riktlinjerna*) bör de värden som årligen rapporteras enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 ⁽²⁾ för markanvändningskategorier och omställning mellan olika markanvändningskategorier användas i syfte att rationalisera tillvägagångssätten enligt UNFCCC och Kyotoprotokollet. Mark som övergår till en annan markanvändningskategori bör anses vara i övergång till den kategorin under standardperioden om 20 år som avses i IPCC-riktlinjerna. Medlemsstaterna bör endast kunna göra avsteg från den standardperioden i fråga om beskogad mark och endast under begränsade omständigheter som är motiverade enligt IPCC:s riktlinjer. Ändringar av IPCC-riktlinjerna som antagits av partskonferensen för UNFCCC eller partskonferensen i dess funktion som partsmöte för Parisavtalet bör på lämpligt sätt återspeglas i rapporteringskraven i denna förordning.
- (15) I de internationellt överenskomna IPCC-riktlinjerna fastställs att utsläpp från förbränning av biomassa kan räknas som nollutsläpp från energisektorn, under förutsättning att sådana utsläpp bokförs som utsläpp från LULUCF-sektorn. Inom unionen bokförs för närvarande utsläpp från förbränning av biomassa som nollutsläpp i enlighet med artikel 38 i kommissionens förordning (EU) nr 601/2012 ⁽³⁾ och bestämmelserna i förordning (EU) nr 525/2013, varför överensstämmelse med IPCC-riktlinjerna endast kan säkerställas om sådana utsläpp återspeglas korrekt i den här förordningen.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 529/2013/EU av den 21 maj 2013 om bokföringsregler för utsläpp och upptag av växthusgaser till följd av verksamheter i samband med markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk och om information beträffande åtgärder som rör dessa verksamheter (EUT L 165, 18.6.2013, s. 80).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 av den 21 maj 2013 om en mekanism för att övervaka och rapportera utsläpp av växthusgaser och för att rapportera annan information på nationell och unionsnivå som är relevant för klimatförändringen och om upphävande av beslut nr 280/2004/EG (EUT L 165, 18.6.2013, s. 13).

⁽³⁾ Kommissionens förordning (EU) nr 601/2012 av den 21 juni 2012 om övervakning och rapportering av växthusgasutsläpp i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG (EUT L 181, 12.7.2012, s. 30).

- (16) Utsläpp och upptag från skogsmark är beroende av ett antal naturliga omständigheter, dynamiska åldersrelaterade skogsegenskaper och tidigare och nuvarande brukningsmetoder som skiljer sig avsevärt mellan medlemsstaterna. Om ett basår används är det inte möjligt att ta hänsyn till dessa faktorer och deras cykliska inverkan på, eller de årliga variationerna av, utsläpp och upptag. De relevanta bokföringsreglerna bör i stället föreskriva användning av referensnivåer för att utesluta effekter av naturliga och landsspecifika kännetecken. Referensnivåerna för skog bör beakta eventuella obalanser i skogarnas åldersstruktur och bör inte i onödan begränsa det framtida skogsbrukets intensitet, så att långsiktiga kolsänkor kan bevaras eller förbättras. Med tanke på Kroatens särskilda historiska situation skulle referensnivån för dess skog även kunna ta hänsyn till ockupationen av dess territorium samt krigstids- och efterkrigsomständigheter som hade en påverkan på skogsbruket under referensperioden. De relevanta bokföringsreglerna beaktar principerna om hållbart skogsbruk som har antagits av ministerkonferensen om skydd av skogarna i Europa (*Forest Europe*).
- (17) Medlemsstaterna bör överlämna nationella bokföringsplaner för skogsbruket inklusive referensnivåer för skog till kommissionen. Eftersom det saknas en internationell granskningsprocess inom ramen för UNFCCC eller Kyoto-protokollet bör ett granskningsförfarande fastställas för att säkerställa insyn och förbättra kvaliteten på bokföringen inom kategorin brukad skogsmark.
- (18) När kommissionen bedömer de nationella bokföringsplanerna för skogsbruket, inklusive de referensnivåer för skog som anges däri, bör den utgå från god praxis och erfarenheter från expertgranskningar som gjorts inom ramen för UNFCCC, bl.a. vad gäller deltagande av experter från medlemsstaterna. Kommissionen bör säkerställa att experter från medlemsstaterna medverkar i den tekniska bedömningen av huruvida de föreslagna referensnivåerna för skog har fastställts i enlighet med de kriterier och krav som fastställs i denna förordning. Resultaten av den tekniska bedömningen bör översändas för kännedom till den ständiga kommitté för skogsbruk som inrättats genom rådets beslut 89/367/EEG ⁽¹⁾. Kommissionen bör även samråda med berörda parter och det civila samhället. De nationella bokföringsplanerna för skogsbruket bör offentliggöras i enlighet med relevant lagstiftning.
- (19) Den ökade hållbara användningen av avvercade träprodukter kan i hög grad begränsa utsläppen genom substitutionseffekten och förbättra upptagen av växthusgaser från atmosfären. Bokföringsreglerna bör säkerställa att medlemsstaterna i sin LULUCF-bokföring på ett korrekt och transparent sätt återger förändringarna i kolpoolen av avvercade träprodukter när sådana förändringar äger rum, i syfte att erkänna och stimulera ökad användning av avvercade träprodukter med lång livslängd. Kommissionen bör ge vägledning om frågor vad gäller metoden för bokföringen av avvercade träprodukter.
- (20) Naturliga störningar, som skogsbränder, insekts- och sjukdomsangrepp, extrema väderhändelser och geologiska störningar, som medlemsstaten inte har någon kontroll över och som inte väsentligen kan påverkas av medlemsstaten, kan leda till tillfälliga utsläpp av växthusgaser inom LULUCF-sektorn eller orsaka en återföring av tidigare upptag. Eftersom en sådan återföring också kan vara en följd av skogsskötselbeslut om exempelvis avverkning eller plantering av träd bör det i denna förordning säkerställas att antropogen återföring av upptag alltid återspeglas på korrekt sätt i LULUCF-bokföringen. Denna förordning bör dessutom ge medlemsstaterna en begränsad möjlighet att utesluta utsläpp från störningar som ligger utanför deras kontroll från sin LULUCF-bokföring. Medlemsstaterna bör dock inte tillämpa dessa bestämmelser på ett sådant sätt att det leder till en orimligt låg räkning.
- (21) Medlemsstaterna bör utifrån sina nationella preferenser kunna välja en lämplig nationell policy för att fullgöra sina åtaganden inom LULUCF-sektorn, bl.a. genom att det ska vara möjligt att balansera utsläpp från en markkategori med upptag från en annan markkategori. De bör även kunna räkna ihop nettoupptag under perioden 2021–2030. Överlåtelse till andra medlemsstaterna bör fortsätta att vara tillgänglig som ytterligare ett alternativ och medlemsstaterna bör kunna använda årliga utsläppstilldelningar som fastställts i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/842 ⁽²⁾ för att efterleva den härförordningen. Den flexibilitet som anges i den här förordningen kan användas utan att den övergripande ambitionsnivån för unionens mål för minskning av växthusgaser äventyras.

⁽¹⁾ Rådets beslut 89/367/EEG av den 29 maj 1989 om inrättande av en ständig kommitté för skogsbruk (EGT L 165, 15.6.1989, s. 14).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/842 av den 30 maj 2018 om medlemsstaternas bindande årliga minskningar av växthusgasutsläpp under perioden 2021–2030 som bidrar till klimatåtgärder för att fullgöra åtagandena enligt Parisavtalet samt om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 (se sidan 26 i detta nummer av EUT).

- (22) Skogar som brukas på ett hållbart sätt är normalt sänkor, vilket bidrar till att begränsa klimatförändringarna. Under referensperioden 2000–2009 var det rapporterade genomsnittliga upptaget genom sänkor från skogsmark 372 miljoner ton koldioxidekvivalent per år för hela unionen. Medlemsstaterna bör säkerställa att sänkor och reservoarer, inklusive skogar, bevaras eller förbättras på lämpligt sätt i syfte att uppnå Parisavtalets syfte och unionens ambitiösa mål för minskning av växthusgasutsläppen senast 2050.
- (23) Upptagen från brukad skogsmark bör räknas av mot en framåtblickande referensnivå för skog. De förväntade framtida upptagen genom sänkor bör baseras på en extrapolering av skogsbruksmetoderna och intensiteten från en referensperiod. En minskning i en sänka i förhållande till referensnivån bör bokföras som utsläpp. Särskilda nationella omständigheter och metoder, såsom lägre avverkningsintensitet än vanligt eller åldrande skogar under referensperioden, bör tas i beaktande.
- (24) Medlemsstaterna bör ges viss flexibilitet att tillfälligt öka sin avverkningsintensitet i enlighet med hållbara skogsbruksmetoder som är förenliga med Parisavtalets mål, förutsatt att de totala utsläppen inom unionen inte överstiger de totala upptagen i LULUCF-sektorn. Inom ramen för en sådan flexibilitet bör alla medlemsstater beviljas en basmängd kompensation som beräknas på grundval av en faktor uttryckt som en procentandel av deras rapporterade sänka under perioden 2000–2009 för att kompensera för utsläppen från brukad skogsmark som de har bokfört. Det bör säkerställas att medlemsstaterna endast kan kompenseras upp till den nivå vid vilken deras skogar inte längre är sänkor.
- (25) Medlemsstater med mycket stort skogsbestånd jämfört med unionens genomsnitt, och framför allt mindre medlemsstater med mycket stort skogsbestånd, är mer beroende än andra medlemsstater av brukad skogsmark för att balansera utsläpp i andra markbokföringskategorier och skulle därför påverkas i större utsträckning samt ha begränsad potential att öka sitt skogsbestånd. Kompensationsfaktorn bör därför ökas på grundval av skogsbestånd och landareal så att medlemsstater med mycket liten landareal och mycket stort skogsbestånd jämfört med unionens genomsnitt beviljas den högsta kompensationsfaktorn för referensperioden.
- (26) I sina slutsatser av den 9 mars 2012 konstaterade rådet att skogrika länder har vissa karakteristiska drag. Dessa karakteristiska drag gäller särskilt de begränsade möjligheterna att balansera utsläpp genom upptag. Med tanke på att Finland är den skogrikaste medlemsstaten och med beaktande av sina särskilda geografiska förutsättningar har Finland särskilda svårigheter i detta avseende. Finland bör därför beviljas en extra, begränsad, kompensation.
- (27) För att medlemsstaternas framsteg i riktning mot ett fullgörande av deras åtagande enligt denna förordning ska kunna övervakas och för att säkerställa att uppgifterna om utsläpp och upptag är transparenta, korrekta, enhetliga, fullständiga och jämförbara, bör medlemsstaterna förse kommissionen med relevanta uppgifter från inventeringen av växthusgaser i enlighet med förordning (EU) nr 525/2013, och de uppgifterna bör beaktas vid de efterlevnadskontroller som görs enligt den här förordningen. Om en medlemsstat har för avsikt att tillämpa flexibilitet för brukad skogsmark som anges i den här förordningen bör den ta upp den kompensationsmängd som den har för avsikt att använda i efterlevnadsrapporten.
- (28) Europeiska miljöbyrån bör, när det är lämpligt i enlighet med byråns årliga arbetsprogram, bistå kommissionen med systemet för årlig rapportering av utsläpp och upptag av växthusgaser, bedömningen av information om politik, åtgärder och nationella prognoser, utvärderingen av planerade ytterligare politik och åtgärder, och de efterlevnadskontroller som kommissionen utför enligt denna förordning.
- (29) I syfte att föreskriva en lämplig bokföring av transaktioner i denna förordning, inbegripet utnyttjandet av flexibilitet och tillämpning av efterlevnadskontroller och främja ökad användning av träprodukter med lång livslängd, bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen när det gäller teknisk anpassning av definitioner, inklusive minimivärden för definition av skogar, förteckningar över växthusgaser och kolpooler, fastställande av de referensnivåer för skog som medlemsstaterna ska tillämpa för perioderna 2021–2025 respektive 2026–2030, tillägg av nya kategorier av avverkade träprodukter, översyn av metoder och informationskrav avseende naturliga störningar för att reflektera ändringar av IPCC-riktlinjerna, och bokföring av transaktioner genom unionsregistret. De nödvändiga bestämmelserna som

rör bokföring av transaktioner bör ingå i ett enda instrument som samlar bokföringsreglerna i enlighet med förordning (EU) nr 525/2013, förordning (EU) 2018/842, denna förordning och direktiv 2003/87/EG. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expert-nivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning⁽¹⁾ av den 13 april 2016. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.

- (30) Som en del av kommissionens regelbundna rapportering i enlighet med förordning (EU) nr 525/2013 bör den också bedöma resultatet av 2018 års stödjande dialog inom ramen för UNFCCC (nedan kallad *Talanoa-dialogen*). Denna förordning bör ses över under 2024 och därefter vart femte år för att bedöma dess övergripande funktion. Talanoa-dialogen och den globala översynen inom ramen för Parisavtalet bör ligga till grund för översynen. Ramen för perioden efter 2030 bör vara i linje med de långsiktiga målen och åtagandena i Parisavtalet.
- (31) För att säkerställa att det finns en effektiv, transparent och kostnadseffektiv rapportering och verifiering av utsläpp och upptag av växthusgaser samt rapportering av annan information som behövs för att bedöma medlemsstaternas fullgörande av sina åtaganden bör rapporteringskrav införas i förordning (EU) nr 525/2013.
- (32) För att underlätta datainsamling och metodförbättringar bör markanvändning inventeras och rapporteras med hjälp av geografisk spårning av varje markområde inom ramen för nationella datainsamlingssystem och unionens datainsamlingssystem. Unionens och medlemsstaternas befintliga program och undersökningar, bl.a. Lucas (statistisk ramundersökning av markanvändning och marktäckning), det europeiska jordobservationsprogrammet Copernicus och det europeiska systemet för satellitnavigering, Galileo, bör nyttjas på bästa sätt för att samla in data. Datahantering, inbegripet utbyte av uppgifter för rapportering, återanvändning och spridning, bör ske i enlighet med de krav som föreskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/2/EG⁽²⁾.
- (33) Förordning (EU) nr 525/2013 bör ändras i enlighet med detta.
- (34) Beslut nr 529/2013/EU bör fortsätta att tillämpas på bokförings- och rapporteringsskyldigheterna för bokföringsperioden 1 januari 2013–31 december 2020. För bokföringsperioderna från och med den 1 januari 2021 bör denna förordning tillämpas.
- (35) Beslut nr 529/2013/EU bör ändras i enlighet med detta.
- (36) Eftersom målen för denna förordning, framför allt att fastställa medlemsstaternas åtaganden för LULUCF-sektorn som bidrar till att unionen kan uppnå målen i Parisavtalet och att uppnå unionens mål för minskning av växthusgasutsläppen för perioden 2021–2030, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av deras omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, får unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs medlemsstaternas åtaganden för sektorn för markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (nedan kallat LULUCF) som bidrar till att unionen kan uppnå målen i Parisavtalet och målet för minskning av växthusgasutsläppen under perioden 2021–2030. Denna förordning fastställer även regler för bokföring av utsläpp och upptag inom LULUCF och för kontroll av medlemsstaternas fullgörande av dessa åtaganden.

⁽¹⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/2/EG av den 14 mars 2007 om upprättande av en infrastruktur för rumslig information i Europeiska gemenskapen (Inspire) (EUT L 108, 25.4.2007, s. 1).

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska tillämpas på utsläpp och upptag av de växthusgaser som är förtecknade i avsnitt A i bilaga I därtill och som rapporterats i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 525/2013 och som förekommer inom någon av följande markbokföringskategorier på medlemsstaternas territorier

a) under perioderna 2021–2025 och 2026–2030:

i) *beskogad mark*: markanvändning som rapporterats som åkermark, betesmark, våtmark, bebyggd mark eller övrig mark, som konverterats till skogsmark.

ii) *avskogad mark*: markanvändning som rapporterats som skogsmark konverterats till åkermark, betesmark, våtmark, bebyggd mark eller övrig mark.

iii) *brukad åkermark*: markanvändning som rapporterats som

— åkermark som fortfarande är åkermark,

— betesmark, våtmark, bebyggd mark eller övrig mark, som konverterats till åkermark eller

— åkermark som konverterats till våtmark, bebyggd mark eller övrig mark.

iv) *brukad betesmark*: markanvändning som rapporterats som

— betesmark som fortfarande är betesmark,

— åkermark, våtmark, bebyggd mark eller övrig mark, som konverterats till betesmark eller

— betesmark som konverterats till våtmark, bebyggd mark eller övrig mark.

v) *brukad skogsmark*: markanvändning som rapporterats som skogsmark som fortfarande är skogsmark.

b) från och med 2026: *brukad våtmark*: markanvändning som rapporterats som

— våtmark som fortfarande är våtmark,

— bebyggd mark eller övrig mark, som konverterats till våtmark, eller

— våtmark som konverterats till bebyggd mark eller övrig mark.

2. En medlemsstat kan under perioden 2021–2025 i sitt åtagande i enlighet med artikel 4 i den här förordningen inbegripa utsläpp och upptag av växthusgaser som är förtecknade i avsnitt A i bilaga I till den här förordningen som rapporterats i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 525/2013, och som förekommer inom markbokföringskategorin brukad våtmark på dess territorium. Den här förordningen tillämpas även på sådana utsläpp och upptag som inkluderas av en medlemsstat.

3. Om en medlemsstat har för avsikt att, enligt punkt 2, inbegripa brukad våtmark i sitt åtagande ska den underrätta kommissionen om detta senast den 31 december 2020.

4. Om det är nödvändigt mot bakgrund av erfarenheterna från tillämpningen av IPCC:s finjustering av IPCC-riktlinjerna får kommissionen lägga fram förslag om att skjuta upp den obligatoriska bokföringen för brukad våtmark med ytterligare en femårsperiod.

Artikel 3

Definitioner

1. I denna förordning avses med

1. *sänka*: varje process, verksamhet eller mekanism som avlägsnar en växthusgas, en aerosol eller en föregångare till en växthusgas från atmosfären.

2. *källa*: varje process, verksamhet eller mekanism som frigör en växthusgas, en aerosol eller en föregångare till en växthusgas till atmosfären.
3. *kolpool*: ett helt eller en del av ett biogeokemiskt område eller system inom en medlemsstats territorium, inom vilket kol, en föregångare till en växthusgas som innehåller kol eller en växthusgas som innehåller kol lagras.
4. *kollager*: den mängd kol som lagras i en kolpool.
5. *avverkad träprodukt*: produkter från avverkade trädelar som avlägsnats från avverkningsplatsen.
6. *skog*: ett markområde som definieras med hjälp av de minimivärden avseende areal, krontäckning eller likvärdig slutenhet och potentiell trädhöjd i mogen ålder på den plats där träden växer som anges för varje medlemsstat i bilaga II. Skog inbegriper områden med träd, inbegripet grupper av unga naturligt växande träd, planteringar som ännu inte har uppnått de minimivärden för krontäckning, likvärdig slutenhet eller trädhöjd som anges i bilaga II, inklusive områden där det för tillfället till följd av mänskliga ingripanden, t.ex. avverkning, eller av naturliga orsaker inte finns några träd, men som normalt sett ingår i skogsområdet och väntas återgå till skog.
7. *referensnivå för skog*: en uppskattning, uttryckt i ton koldioxidekvivalent per år, av de genomsnittliga årliga nettoutsläppen eller nettoupptagen från brukad skogsmark på medlemsstatens territorium under perioderna 2021–2025 och 2026–2030 baserat på de kriterier som fastställs i denna förordning.
8. *halveringstid*: det antal år det tar för den mängd kol som lagras i en kategori avverkade träprodukter att minska till halva sitt ursprungliga värde.
9. *naturliga störningar*: icke-antropogena händelser eller omständigheter som orsakar betydande utsläpp i skogar och som ligger utanför den berörda medlemsstatens kontroll, och vars effekter medlemsstaten, även efter det att händelserna inträffat eller omständigheterna uppstått, objektivt sett inte kan begränsa i någon betydande omfattning.
10. *omedelbar koloxidavgång*: en bokföringsmetod där det förutsätts att hela den mängd kol som är lagrad i avverkade träprodukter frisläpps till atmosfären vid tidpunkten för avverkning.

2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 16 med avseende på att ändra eller stryka definitioner i punkt 1 i den här artikeln eller lägga till nya definitioner däri för att anpassa den punkten till den vetenskapliga eller tekniska utvecklingen och för att säkerställa överensstämmelse mellan dessa definitioner och eventuella ändringar av relevanta definitioner i de IPCC-riktlinjer som antagits av partskonferensen för UNFCCC eller partskonferensen i dess funktion som partsmöte för Parisavtalet.

Artikel 4

Åtaganden

För perioderna 2021–2025 och 2026–2030 ska varje medlemsstat, med beaktande av den flexibilitet som föreskrivs i artiklarna 12 och 13, säkerställa att utsläppen inte överskrider upptagen, beräknade som summan av de totala utsläppen och de totala upptagen inom dess territorium i alla de markbokföringskategorier som avses i artikel 2, bokförda i enlighet med denna förordning.

Artikel 5

Allmänna bokföringsregler

1. Varje medlemsstat ska upprätta och upprätthålla en bokföring som ger en korrekt bild av utsläpp och upptag från de markbokföringskategorier som avses i artikel 2. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras bokföring och andra uppgifter som lämnas enligt denna förordning är korrekta, fullständiga, enhetliga, jämförbara och transparenta. Medlemsstaterna ska ange utsläpp med ett plustecken (+) och upptag med ett minustecken (-).

2. Medlemsstaterna ska förhindra dubbelräkning av utsläpp eller upptag, särskilt genom att säkerställa att utsläpp och upptag inte bokförs i mer än en markbokföringskategori.
3. Om mark konverteras ska medlemsstaterna 20 år efter konverteringsdagen ändra kategoriseringen av skogsmark, åkermark, betesmark, våtmark, bebyggd mark och övrig mark från sådan mark som konverterats till en annan typ av mark till sådan mark som fortfarande är samma typ av mark.
4. Medlemsstaterna ska i bokföringen för varje markbokföringskategori inkludera eventuella förändringar av kollagret i de kolpooler som anges i avsnitt B i bilaga I. Medlemsstaterna får välja att inte inkludera förändringar i kollager i kolpooler i bokföringen, under förutsättning att kolpoolen inte är en källa. Den möjligheten att inte inkludera förändringar av kollagret i bokföringen som rör kollager får dock inte tillämpas på kolpooler av biomassa ovan jord, död ved och avverkade träprodukter inom markbokföringskategorin brukad skogsmark.
5. Medlemsstaterna ska upprätthålla ett fullständigt och korrekt register över alla uppgifter som de använder för att upprätta bokföringen.
6. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 16 för att ändra bilaga I till följd av ändringar av de IPCC-riktlinjer som antagits av partskonferensen för UNFCCC eller partskonferensen i dess funktion som partsmöte för Parisavtalet.

Artikel 6

Bokföring av beskogad mark och avskogad mark

1. Medlemsstaterna ska bokföra utsläpp och upptag från beskogad mark och avskogad mark, som de totala utsläppen och totala upptagen för vart och ett av åren under perioderna 2021–2025 och 2026–2030.
2. Genom undantag från artikel 5.3 får en medlemsstat, när mark konverteras från åkermark, betesmark, våtmark, bebyggd mark eller övrig mark till skogsmark, överföra sådan mark från mark som konverterats till skogsmark till skogsmark som fortfarande är skogsmark, 30 år efter konverteringsdagen, om så är vederbörligt motiverat i enlighet med IPCC-riktlinjerna.
3. I beräkningarna av utsläpp och upptag från beskogad mark och avskogad mark ska varje medlemsstat fastställa skogsarealen med hjälp av de parametrar som anges i bilaga II.

Artikel 7

Bokföring av brukad åkermark, brukad betesmark och brukad våtmark

1. Varje medlemsstat ska bokföra utsläpp och upptag från brukad åkermark, vilka ska beräknas som utsläpp och upptag under perioderna 2021–2025 och 2026–2030 minus det värde som erhålls genom att medlemsstatens genomsnittliga årliga utsläpp och upptag från brukad åkermark under basperioden 2005–2009 multipliceras med fem.
2. Varje medlemsstat ska bokföra utsläpp och upptag från brukad betesmark, vilka ska beräknas som utsläpp och upptag under perioderna 2021–2025 och 2026–2030 minus det värde som erhålls genom att medlemsstatens genomsnittliga årliga utsläpp och upptag från brukad betesmark under basperioden 2005–2009 multipliceras med fem.
3. Under perioden 2021–2025 ska varje medlemsstat som i enlighet med artikel 2.2 inbegriper brukad våtmark i sitt åtagande, och alla medlemsstater under perioden 2026–2030, bokföra utsläpp och upptag från brukad våtmark, vilka ska beräknas som utsläpp och upptag under respektive period minus det värde som erhålls genom att medlemsstatens genomsnittliga årliga utsläpp och upptag från brukad våtmark under basperioden 2005–2009 multipliceras med fem.

4. Under perioden 2021–2025 ska de medlemsstater som i enlighet med artikel 2.2 har valt att inte inkludera brukad våtmark i sina åtaganden dock till kommissionen redovisa de utsläpp och upptag från markanvändning som rapporterats som våtmark som fortfarande är våtmark, bebyggd mark eller övrig mark, som konverterats till våtmark, eller våtmark som konverterats till bebyggd mark eller övrig mark

- a) våtmark som fortfarande är våtmark,
- b) bebyggd mark eller övrig mark, som konverterats till våtmark, eller
- c) våtmark som konverterats till bebyggd mark eller övrig mark.

Artikel 8

Bokföring av brukad skogsmark

1. Varje medlemsstat ska bokföra utsläpp och upptag från brukad skogsmark, vilka ska beräknas som utsläpp och upptag under perioderna 2021–2025 och 2026–2030 minus det värde som erhålls genom att den berörda medlemsstatens referensnivå för skog multipliceras med fem.

2. Om resultatet av den beräkning som avses i punkt 1 i den här artikeln är negativt i förhållande till en medlemsstats referensnivå för skog ska den berörda medlemsstaten i sin bokföring för brukad skogsmark inkludera totala nettoupptag motsvarande högst 3,5 % av den medlemsstatens utsläpp under basåret, eller den tidsperiod som anges i bilaga III, multiplicerat med fem. Nettoupptag till följd av kolpooler av död ved och avvercade träprodukter, utom den kategori av papper som avses i artikel 9.1 a, inom markbokföringskategorin brukad skogsmark ska inte omfattas av denna begränsning.

3. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna sina nationella bokföringsplaner för skogsbruket, inklusive en föreslagen referensnivå för skog, senast den 31 december 2018 för perioden 2021–2025 och senast den 30 juni 2023 för perioden 2026–2030. Den nationella bokföringsplanen för skogsbruket ska innehålla alla de uppgifter som anges i avsnitt B i bilaga IV och ska offentliggöras, bland annat via internet.

4. Medlemsstaterna ska fastställa sin referensnivå för skog baserat på de kriterier som anges i avsnitt A i bilaga IV. För Kroatien kan referensnivån för skog, utöver de kriterier som anges i avsnitt A i bilaga IV, också ta hänsyn till ockupationen av dess territorium samt krigstids- och efterkrigsomständigheter som hade en påverkan på skogsbruket under referensperioden.

5. Referensnivån för skog ska baseras på en kontinuerlig hållbar skogsbrukspraxis, såsom den dokumenterats under perioden 2000–2009 med avseende på dynamiska åldersrelaterade skogsegenskaper i nationella skogar med användning av bästa tillgängliga uppgifter.

De referensnivåer för skog som fastställs i enlighet med första stycket ska ta hänsyn till de framtida konsekvenserna av dynamiska åldersrelaterade skogsegenskaper för att inte i onödan begränsa skogsbrukets intensitet som en central förutsättning för hållbar skogsbrukspraxis, i syfte att upprätthålla eller stärka långsiktiga kolsänkor.

Medlemsstaterna ska visa att de metoder och data som används för att fastställa den föreslagna referensnivån för skog i den nationella bokföringsplanen för skogsbruket stämmer överens med dem som används i rapporteringen av brukad skogsmark.

6. Kommissionen ska i samråd med experter som utsetts av medlemsstaterna genomföra en teknisk bedömning av de nationella bokföringsplaner för skogsbruket som medlemsstaterna lämnat in i enlighet med punkt 3 i den här artikeln för att bedöma i vilken utsträckning de föreslagna referensnivåerna för skog har fastställts i enlighet med de principer och krav som fastställs i punkterna 4 och 5 i den här artikeln samt i artikel 5.1. Kommissionen ska dessutom samråda med berörda parter och det civila samhället. Kommissionen ska offentliggöra en sammanfattning av det arbete som utförts, inklusive synpunkterna från de experter som medlemsstaterna utsett, samt slutsatserna därav.

För att underlätta den tekniska granskningen av de föreslagna referensnivåerna för skog ska kommissionen vid behov till medlemsstaterna utfärda tekniska rekommendationer som återspeglar slutsatserna av den tekniska bedömningen. Kommissionen ska offentliggöra dessa tekniska rekommendationer.

7. Om det behövs på grundval av de tekniska bedömningarna och i tillämpliga fall på de tekniska rekommendationerna ska medlemsstaterna meddela kommissionen sina reviderade föreslagna referensnivåer för skog senast den 31 december 2019 för perioden 2021–2025 och senast den 30 juni 2024 för perioden 2026–2030. Kommissionen ska offentliggöra de föreslagna referensnivåer för skog som medlemsstaterna har meddelat kommissionen.

8. På grundval av de föreslagna referensnivåer för skog som medlemsstaterna lämnat in, den tekniska bedömning som gjorts i enlighet med punkt 6 i den här artikeln och, i förekommande fall, den reviderade föreslagna referensnivå för skog som lämnats in i enlighet med punkt 7 i den här artikeln ska kommissionen anta delegerade akter i enlighet med artikel 16 om ändring av bilaga IV i syfte att fastställa referensnivåer för skog som ska tillämpas av medlemsstaterna under perioderna 2021–2025 och 2026–2030.

9. Om en medlemsstat inte lämnar in sin referensnivå för skog till kommissionen inom de datum som anges i punkt 3 i denna artikel och i tillämpliga fall punkt 7 i denna artikel ska kommissionen anta delegerade akter i enlighet med artikel 16 om ändring av bilaga IV i syfte att fastställa den referensnivå för skog som ska tillämpas av den medlemsstaten för perioden 2021–2025 eller 2026–2030 på grundval av eventuella tekniska bedömningar som utförts i enlighet med punkt 6 i den här artikeln.

10. De delegerade akter som avses i punkterna 8 och 9 ska antas senast den 31 oktober 2020 för perioden 2021–2025 och senast den 30 april 2025 för perioden 2026–2030.

11. För att säkerställa överensstämmelse i enlighet med punkt 5 i den här artikeln ska medlemsstaterna vid behov till kommissionen överlämna tekniska korrigeringar som inte kräver ändringar av de delegerade akter som antagits i enlighet med punkterna 8 och 9 i den här artikeln senast de datum som anges i artikel 14.1.

Artikel 9

Bokföring av avverkade träprodukter

1. I bokföringen enligt artiklarna 6.1 och 8.1 för avverkade träprodukter ska medlemsstaterna, med hjälp av första ordningens nedbrytningsfunktion och de metoder och standardhalveringsvärden som anges i bilaga V, ange utsläpp och upptag till följd av ändringar i kolpoolen av avverkade träprodukter som ingår i följande kategorier:

- a) Papper.
- b) Trä skivor.
- c) Sågade trävaror.

2. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 16 för att ändra punkt 1 i denna artikel och bilaga V genom att lägga till nya kategorier av avverkade träprodukter med koldioxidlagrande effekt, mot bakgrund av de IPCC-riktlinjer som antagits av partskonferensen för UNFCCC eller av partskonferensen i dess funktion som partsmöte för Parisavtalet, och säkerställa miljömässig integritet.

3. Medlemsstaterna får specificera de träbaserade material, inklusive bark, som ingår i de befintliga och nya kategorier som avses i punkterna 1 och 2, på grundval av de IPCC-riktlinjer som antagits av partskonferensen för UNFCCC eller av partskonferensen i dess funktion som partsmöte för Parisavtalet, förutsatt att de tillgängliga uppgifterna är transparenta och verifierbara.

Artikel 10

Bokföring av naturliga störningar

1. I slutet av vardera av perioderna 2021–2025 och 2026–2030 får medlemsstaterna från sin bokföring för beskogad mark och brukad skogsmark exkludera växthusgasutsläpp som är en följd av naturliga störningar och som överskrider de genomsnittliga utsläppen från naturliga störningar under perioden 2001–2020, med undantag för statistiska avvikande värden (nedan kallad *bakgrunds nivå*). Denna bakgrunds nivå ska beräknats i enlighet med denna artikel och bilaga VI.

2. Om en medlemsstat tillämpar punkt 1 ska den
 - a) till kommissionen överlämna information om bakgrundsnyvån för den markbokföringskategori som avses i punkt 1 och om data och metoder som använts i enlighet med bilaga VI, och
 - b) från sin bokföring fram till 2030 exkludera alla efterföljande upptag från mark som påverkats av naturliga störningar.
3. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 16 för att ändra bilaga VI i syfte att revidera metoderna och informationskraven i denna bilaga till följd av ändringar av de IPCC-riktlinjer som antagits av partskonferensen för UNFCCC eller partskonferensen i dess funktion som partsmöte för Parisavtalet.

Artikel 11

Flexibilitet

1. En medlemsstat får använda
 - a) den allmänna flexibilitet som anges i artikel 12, och
 - b) för att fullgöra åtagandet i artikel 4, den flexibilitet för brukad skogsmark som anges i artikel 13.
2. Om en medlemsstat inte uppfyller de övervakningskrav som fastställs i artikel 7.1 da i förordning (EU) nr 525/2013, ska den centrala förvaltaren som ska utses enligt artikel 20 i direktiv 2003/87/EG (nedan kallad *den centrala förvaltaren*) tillfälligt förbjuda medlemsstaten att överlåta eller överföra kvantiteten i enlighet med artikel 12.2 och 12.3 i den här förordningen eller använda flexibiliteten för brukad skogsmark i enlighet med artikel 13 i den här förordningen.

Artikel 12

Allmän flexibilitet

1. Om de totala utsläppen överstiger de totala upptagen i en medlemsstat och den medlemsstaten har valt att använda sin flexibilitet och begärt att de årliga utsläppstilldelningarna ska strykas enligt förordning (EU) 2018/842, ska kvantiteten av strukna årliga utsläppstilldelningar beaktas i fråga om medlemsstatens uppfyllande av sitt åtagande enligt artikel 4 i den här förordningen.
2. Om de totala upptagen överstiger de totala utsläppen i en medlemsstat och efter avdrag för eventuella kvantiteter som beaktas enligt artikel 7 i förordning (EU) 2018/842, får medlemsstaten överlåta resterande kvantitet upptag till en annan medlemsstat. Den överlåtna kvantiteten ska beaktas vid bedömningen av den mottagande medlemsstatens uppfyllande av sitt åtagande enligt artikel 4 i den här förordningen.
3. Om de totala upptagen överstiger de totala utsläppen i en medlemsstat under perioden 2021–2025, och efter avdrag för eventuella kvantiteter som beaktas enligt artikel 7 i förordning (EU) 2018/842 eller överlåts till en annan medlemsstat i enlighet med punkt 2 i den här artikeln, får den medlemsstaten överföra den resterande kvantiteten upptag till perioden 2026–2030.
4. För att undvika dubbelräkning ska det nettoupptag som beaktas enligt artikel 7 i förordning (EU) 2018/842 dras av från den kvantitet som medlemsstaten har tillgänglig för överlåtelse till en annan medlemsstat eller för överföring i enlighet med punkterna 2 och 3 i den här artikeln.

Artikel 13

Flexibilitet för brukad skogsmark

1. Om de totala utsläppen i en medlemsstat överstiger de totala upptagen i de markbokföringskategorier som avses i artikel 2, bokförda i enlighet med denna förordning, får den medlemsstaten använda flexibiliteten för brukad skogsmark som anges i den här artikeln för att uppfylla villkoren i artikel 4.

2. Om resultatet av den beräkning som avses i artikel 8.1 är ett positivt värde ska den berörda medlemsstaten vara berättigad att kompensera dessa utsläpp, förutsatt att

- a) medlemsstaten, i sin strategi, som lagts fram i enlighet med artikel 4 i förordning (EU) nr 525/2013, har inkluderat pågående eller planerade specifika åtgärder för att säkerställa att sänkor och reservoarer i skogar i förekommande fall bevaras eller förbättras, och
- b) de totala utsläppen inom unionen inte överstiger de totala upptagen i de markbokföringskategorier som avses i artikel 2 i den här förordningen under den period då medlemsstaten har för avsikt att använda kompensationen. När kommissionen bedömer huruvida de totala utsläppen inom unionen överstiger de totala upptagen ska den säkerställa att dubbelräkning undviks av medlemsstaterna, i synnerhet genom utnyttjandet av flexibilitet som anges i den här förordningen och förordning (EU) 2018/842.

3. Vad gäller kompensationsmängden får den berörda medlemsstaten endast kompensera

- a) sänkor som bokförts som utsläpp mot dess referensnivå för skog, och
- b) upp till den maximala kompensationsmängden för den medlemsstaten som anges i bilaga VII för perioden 2021–2030.

4. Finland får kompensera utsläpp på upp till 10 miljoner ton koldioxidequivaler förutsatt att det uppfyller villkoren i punkt 2 a och b.

Artikel 14

Kontroll av efterlevnaden

1. Senast den 15 mars 2027 för perioden 2021–2025 och senast den 15 mars 2032 för perioden 2026–2030 ska medlemsstaterna överlämna en efterlevnadsrapport till kommissionen som innehåller den mängd totala utsläpp och totala upptag under den berörda perioden för varje markbokföringskategori som anges i artikel 2, med hjälp av de bokföringsregler som fastställs i denna förordning.

Rapporterna ska även, i tillämpliga fall, innehålla uppgifter om avsikten att använda den flexibilitet som avses i artikel 11 och dithörande mängd eller om användningen av sådan flexibilitet och dithörande mängd.

2. Kommissionen ska göra en grundlig granskning av efterlevnadsrapporterna, som föreskrivs i punkt 1 i den här artikeln, för att bedöma efterlevnaden av artikel 4.

3. Kommissionen ska utarbeta en rapport under 2027 för perioden 2021–2025, och under 2032 för perioden 2026–2030, om unionens totala utsläpp och totala upptag av växthusgaser för varje markbokföringskategori som avses i artikel 2, beräknat som de totala rapporterade utsläppen och totala rapporterade upptagen för den perioden minus det värde som erhålls genom att unionens genomsnittliga årliga rapporterade utsläpp och upptag under perioden 2000–2009 multipliceras med fem.

4. Europeiska miljöbyrån ska i enlighet med sitt årliga arbetsprogram bistå kommissionen i genomförandet av ramen för övervakning och efterlevnad som föreskrivs i denna artikel.

Artikel 15

Register

1. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 16 i den här förordningen för att komplettera den här förordningen i syfte att fastställa regler för registrering av kvantiteten utsläpp och upptag för varje markbokföringskategori i varje medlemsstat och för att säkerställa att bokföringen vad gäller utnyttjandet av flexibiliteten enligt artiklarna 12 och 13 i den här förordningen genom det unionsregister som upprättats enligt artikel 10 i förordning (EU) nr 525/2013 är korrekt.

2. Den centrala förvaltaren ska göra en automatisk kontroll av varje transaktion enligt denna förordning och vid behov blockera transaktioner för att säkerställa att inga oegentligheter förekommer.
3. Den information som avses i punkterna 1 och 2 ska vara offentlig.

Artikel 16

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 3.2, 5.6, 8.8, 8.9, 9.2, 10.3 och 15.1 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 9 juli 2018. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.
3. Den delegering av befogenheter som avses i artiklarna 3.2, 5.6, 8.8, 8.9, 9.2, 10.3 och 15.1 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 3.2, 5.6, 8.8, 8.9, 9.2, 10.3 och 15.1 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 17

Översyn

1. Denna förordning ska ses över med beaktande av bland annat internationell utveckling och insatser som gjorts för att uppnå Parisavtalets långsiktiga mål.

På grundval av resultaten av den rapport som utarbetas i enlighet med artikel 14.3 och resultaten av den bedömning som utförts i enlighet med artikel 13.2 b ska kommissionen, om lämpligt, lägga fram förslag för att säkerställa integritet för unionens övergripande mål för minskning av växthusgasutsläppen fram till 2030 och dess bidrag till målen i Parisavtalet.

2. Kommissionen ska överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet inom sex månader efter varje övergripande översyn som överenskommit i enlighet med artikel 14 i Parisavtalet om tillämpningen av denna förordning, inbegripet, i förekommande fall, en bedömning av effekterna av den flexibilitet som avses i artikel 11 samt av denna förordnings bidrag till unionens övergripande mål för minskning av växthusgasutsläppen fram till 2030 och dess bidrag till målen i Parisavtalet, särskilt vad gäller behovet av ytterligare unionsstrategier och unionsåtgärder, inbegripet en ram för perioden efter 2030 för de ytterligare minskningar av utsläpp och upptag av växthusgaser i unionen som krävs, och ska om lämpligt även lägga fram förslag.

Artikel 18

Ändringar av förordning (EU) nr 525/2013

Förordning (EU) nr 525/2013 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 7.1 ska ändras på följande sätt:

a) Följande led ska införas:

”da) Från och med 2023 utsläpp och upptag som omfattas av artikel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/841 (*) i enlighet med de metoder som anges i bilaga IIIa till den här förordningen.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/841 av den 30 maj 2018 om inbegripande av utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk i ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 och om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 och beslut nr 529/2013/EU (EUT L 156, 19.6.2018, s. 1).”

b) Följande stycke ska läggas till:

”En medlemsstat får begära att beviljas ett undantag av kommissionen från första stycket da för att tillämpa en annan metod än den som anges i bilaga IIIa om den nödvändiga metodförbättringen inte kan uppnås i tid för att förbättringen skulle kunna beaktas i växthusgasinventeringarna för perioden 2021–2030, eller om kostnaden för metodförbättringen skulle vara oproportionellt hög jämfört med nyttan av en sådan metod när det gäller att förbättra bokföringen av utsläpp och upptag på grund av att utsläppen och upptagen från de berörda kolpoolerna är så obetydliga. Medlemsstater som vill beviljas ett sådant undantag ska senast den 31 december 2020 lämna in en motiverad begäran till kommissionen som visar inom vilken tid metodförbättringen kan uppnås, den alternativa metod som föreslås eller båda, samt en bedömning av den potentiella inverkan på bokföringens korrekthet. Kommissionen får begära att ytterligare information lämnas in inom en specifik, rimlig tidsfrist. Om kommissionen anser att begäran är motiverad ska den bevilja undantaget. Om kommissionen avslår begäran ska den motivera sitt beslut.”

2. I artikel 13.1 c ska följande led läggas till:

”viii) Från och med 2023 information om nationella politiska strategier och åtgärder som genomförs för att uppfylla skyldigheter enligt förordning (EU) 2018/841 och information om andra nationella politiska strategier och åtgärder som planeras för att begränsa utsläppen av växthusgaser eller förbättra sänkor utöver deras åtaganden enligt den förordningen.”

3. I artikel 14.1 ska följande led införas:

”ba) Från och med 2023 prognoser över sammantagna växthusgasutsläpp och separata uppskattningar av utsläpp och upptag av växthusgaser som omfattas av förordning (EU) 2018/841”.

4. Följande bilaga ska läggas till:

”BILAGA IIIA

Metoder för övervakning och rapportering som avses i artikel 7.1 da

Strategi 3: Geografiskt explicita data om ändrad markanvändning i enlighet med 2006 års IPCC-riktlinjer för nationella inventeringar av växthusgaser.

Tier 1-metod i enlighet med 2006 års IPCC-riktlinjer för nationella inventeringar av växthusgaser.

För utsläpp och upptag för en kolpool som svarar för minst 25–30 % av utsläppen eller upptagen i en käll- eller sänkkategori som prioriteras i en medlemsstats nationella inventeringssystem eftersom dess uppskattning har en stor inverkan på landets totala inventering av växthusgaser i termer av absoluta utsläpp och upptag, på trenden för utsläpp och upptag eller på osäkerheten när det gäller utsläpp och upptag i markanvändningskategorierna, åtminstone Tier 2-metod i enlighet med 2006 års IPCC-riktlinjer för nationella inventeringar av växthusgaser.

Medlemsstaterna uppmuntras tillämpa Tier 3-metoden i enlighet med 2006 års IPCC-riktlinjer för nationella inventeringar av växthusgaser.”

Artikel 19

Ändring av beslut nr 529/2013/EU

Beslut nr 529/2013/EU ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 3.2 ska första stycket utgå.
2. I artikel 6 ska punkt 4 utgå.

Artikel 20

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 30 maj 2018.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

L. PAVLOVA

Ordförande

BILAGA I

VÄXTHUSGASER OCH KOLPOOLER

A. Växthusgaser som avses i artikel 2:

- a) Koldioxid (CO₂).
- b) Metan (CH₄).
- c) Dikväveoxid (N₂O).

Dessa växthusgaser ska uttryckas i ton koldioxidekvivalent och fastställas i enlighet med förordning (EU) nr 525/2013.

B. Kolpooler som avses i 5.4:

- a) Biomassa ovan jord.
 - b) Biomassa under jord.
 - c) Förna.
 - d) Död ved.
 - e) Organiskt kol i mark.
 - f) Avverkade träprodukter upptagna i markbokföringskategorierna beskogad mark och brukad skogsmark.
-

BILAGA II

PARAMETRAR FÖR MINIMIVÄRDEN FÖR AREALSTORLEK, Krontäckning OCH TRÄDHÖJD

Medlemsstat	Areal (hektar)	Krontäckning i %	Trädhöjd (m)
Belgien	0,5	20	5
Bulgarien	0,1	10	5
Tjeckien	0,05	30	2
Danmark	0,5	10	5
Tyskland	0,1	10	5
Estland	0,5	30	2
Irland	0,1	20	5
Grekland	0,3	25	2
Spanien	1,0	20	3
Frankrike	0,5	10	5
Kroatien	0,1	10	2
Italien	0,5	10	5
Cypern	0,3	10	5
Lettland	0,1	20	5
Litauen	0,1	30	5
Luxemburg	0,5	10	5
Ungern	0,5	30	5
Malta	1,0	30	5
Nederländerna	0,5	20	5
Österrike	0,05	30	2
Polen	0,1	10	2
Portugal	1,0	10	5
Rumänien	0,25	10	5
Slovenien	0,25	30	2
Slovakien	0,3	20	5
Finland	0,5	10	5
Sverige	0,5	10	5
Förenade kungariket	0,1	20	2

BILAGA III

BASÅR ELLER PERIOD FÖR BERÄKNING AV TAK ENLIGT ARTIKEL 8.2

Medlemsstat	Basår/Period
Belgien	1990
Bulgarien	1988
Tjeckien	1990
Danmark	1990
Tyskland	1990
Estland	1990
Irland	1990
Grekland	1990
Spanien	1990
Frankrike	1990
Kroatien	1990
Italien	1990
Cypern	1990
Lettland	1990
Litauen	1990
Luxemburg	1990
Ungern	1985–1987
Malta	1990
Nederländerna	1990
Österrike	1990
Polen	1988
Portugal	1990
Rumänien	1989
Slovenien	1986
Slovakien	1990
Finland	1990
Sverige	1990
Förenade kungariket	1990

BILAGA IV

NATIONELL BOKFÖRINGSPLAN FÖR SKOGSBRUK SOM INNEHÅLLER EN MEDLEMSSTATS REFERENSNIVÅ FÖR SKOG

A. Kriterier och vägledning för att fastställa referensnivåer för skog

En medlemsstats referensnivå för skog ska fastställas i enlighet med följande kriterier:

- a) Referensnivån ska överensstämma med målet att uppnå en balans mellan antropogena utsläpp från källor och upptag av växthusgaser i sänkor under den andra hälften av detta sekel, däribland att öka de potentiella upptagen från åldrande skogsbestånd, som annars kan visa gradvisa minskande sänkor.
- b) Referensnivån ska säkerställa att enbart det faktum att kollager finns inte tas upp i bokföringen.
- c) Referensnivån bör säkerställa ett stabilt och trovärdigt bokföringssystem som säkerställer att utsläpp och upptag till följd av biomassaanvändning bokförs på rätt sätt.
- d) Referensnivån ska innefatta kolpoolen för avverkade träprodukter och därigenom ge en jämförelse mellan antagen omedelbar koldioxidavgång och tillämpning av första ordningens nedbrytningsfunktion och halveringstid.
- e) Det ska antas att det råder ett konstant förhållande mellan användningen av skogsbiomassa som material och energi, såsom den dokumenterats under perioden 2000–2009.
- f) Referensnivån bör vara förenlig med målet om att bidra till bevarande av den biologiska mångfalden och till en hållbar användning av naturresurser, vilket fastställs i EU:s skogsstrategi, medlemsstaternas nationella skogsolitik och EU:s strategi för biologisk mångfald.
- g) Referensnivån ska överensstämma med de nationella prognoser för antropogena utsläpp av växthusgaser från källor och upptag i sänkor som rapporteras i enlighet med förordning (EU) nr 525/2013.
- h) Referensnivån ska överensstämma med inventeringen av växthusgaser och relevanta historiska data och baseras på transparent, fullständig, enhetlig, jämförbar och korrekt information. I synnerhet ska den modell som används för att konstruera referensnivån kunna återge historiska data från den nationella inventeringen av växthusgaser.

B. Delar i den nationella bokföringsplanen för skogsbruk

Den nationella bokföringsrapport för skogsbruket som överlämnas i enlighet med artikel 8 ska innehålla följande delar:

- a) En allmän beskrivning av fastställandet av referensnivån för skog och en beskrivning av hur kriterierna i denna förordning har beaktats.
- b) Uppgift om vilka kolpooler och växthusgaser som har ingått i referensnivån för skog, skäl för att en kolpool inte har inkluderats i fastställandet av referensnivån för skog och en demonstration av överensstämmelsen mellan de kolpooler som ingår i referensnivån för skog.
- c) En beskrivning av strategier, metoder och modeller, inklusive kvantitativ information, som används i fastställandet av referensnivån för skog, i linje med den senast inlämnade nationella inventeringsrapporten, och en beskrivning av dokumenterad information om hållbar skogsbrukspraxis och intensitet samt antagna nationella strategier.
- d) Information om hur avverkningsnivåer förväntas utvecklas under olika politiska scenarier.

- e) En beskrivning av hur var och en av följande aspekter behandlades i fastställandet av referensnivån för skog:
- i) Arealen brukad skog.
 - ii) Utsläpp och upptag från skogar och avverkade träprodukter som visas i inventeringar av växthusgaser och relevanta historiska data.
 - iii) Skogsegenskaper, bl.a. dynamiska åldersrelaterade skogsegenskaper, tillväxt, avverkningsålder och annan information om skogsbruksverksamheten om inga åtgärder vidtas (*business as usual*).
 - iv) Historiska och framtida avverkningsnivåer fördelade över energianvändning och annan användning.
-

BILAGA V

FÖRSTA ORDNINGENS NEDBRYTNINGSFUNKTION, METODER OCH STANDARDISERADE HALVERINGSTIDER FÖR
AVVERKADE TRÄPRODUKTER

Metodfrågor

- Om det inte är möjligt att skilja mellan avverkade träprodukter upptagna i markbokföringskategorierna beskogad mark och brukad skogsmark, får medlemsstaten välja att bokföra avverkade träprodukter som om alla utsläpp och upptag inträffade på brukad skogsmark.
- Avverkade träprodukter i deponier för fast avfall och avverkade träprodukter som avverkades för energiändamål ska bokföras baserat på omedelbar koldioxidavgång.
- Importerade avverkade träprodukter, oavsett ursprung, ska inte bokföras av den importerande medlemsstaten (produktionsansatsen).
- För exporterade avverkade träprodukter avser landsspecifika data landsspecifik halveringstid och de avverkade träprodukternas användning i importlandet.
- Den landsspecifika halveringstiden för avverkade träprodukter som släpps ut på marknaden i unionen bör inte avvika från den som används av den importerande medlemsstaten.
- Medlemsstaterna får, endast i informationssyfte, i de data som lämnas in inkludera data om andelen trä som används för energiändamål som importerades från länder utanför unionen, och ursprungsländerna för sådant trä.

Medlemsstaterna får använda landsspecifika metoder och halveringstider i stället för de metoder och standardhalveringstider som anges i denna bilaga, under förutsättning att sådana metoder och värden bestäms på grundval av transparenta och verifierbara uppgifter och att de metoder som används är minst lika detaljerade och exakta som de som anges i denna bilaga.

Standardhalveringstid:

Halveringstiden är det antal år det tar för mängden kol som lagras i en kategori avverkade träprodukter att minska till halva sitt ursprungliga värde.

Standardhalveringstiden ska vara följande:

- a) 2 år för papper,
- b) 25 år för träpaneler,
- c) 35 år för sågade trävaror.

Medlemsstaterna får specificera de träbaserade material, inklusive bark, inom de kategorier som avses i leden a, b och c ovan, på grundval av de IPCC-riktlinjer som antagits av partskonferensen för UNFCCC eller av partskonferensen i dess funktion som partsmöte för Parisavtalet, förutsatt att de tillgängliga uppgifterna är tydliga och kontrollerbara. Medlemsstaterna får också använda sig av landsspecifika delkategorier för alla dessa kategorier.

BILAGA VI

BERÄKNING AV BAKGRUNDSNIVÅER FÖR NATURLIGA STÖRNINGAR

1. För beräkning av bakgrundsniån ska följande uppgifter lämnas:
 - a) Historiska utsläppsnivåer som orsakas av naturliga störningar.
 - b) Typ(er) av naturliga störningar i uppskattningen.
 - c) Samlade uppskattningar av årsutsläpp för dessa typer av naturlig störning för perioden 2001–2020, förtecknade per markbokföringskategori.
 - d) En redovisning av tidsseriernas konsekvens i alla relevanta parametrar, inklusive minimiareal, metoder för utsläpps-
uppskattning, omfattningen av kolpooler och gaser.
2. Bakgrundsniån beräknas som genomsnittet av tidsserien 2001–2020 exklusive alla år då onormala nivåer av utsläpp registrerades, dvs. exklusive alla statistiska avvikande värden. Statistiska avvikande värden ska identifieras på följande sätt:
 - a) Beräkna det aritmetiska medelvärdet och standardavvikelsen för hela tidsserien 2001–2020.
 - b) Uteslut från tidsserien alla år då de årliga utsläppen ligger mer än två standardavvikelser från medelvärdet.
 - c) Beräkna på nytt det aritmetiska medelvärdet och standardavvikelsen för tidsserien 2001–2020 minus de år som uteslutits i led b.
 - d) Upprepa leden b och c tills inga avvikande värden kan identifieras.
3. Efter beräkning av bakgrundsniån i enlighet med punkt 2 i denna bilaga kan mängden utsläpp som ett visst år under perioderna 2021–2025 och 2026–2030 överstiger bakgrundsniån plus en marginal uteslutas i enlighet med artikel 10. Marginalen ska motsvara en sannolikhetsnivå på 95 %.
4. Följande utsläpp får inte uteslutas:
 - a) Utsläpp till följd av verksamheter avseende avverkning och förtida avverkning som skedde på markområdena efter det att naturliga störningar inträffat.
 - b) Utsläpp till följd av planerad bränning som skedde på markområdena under något år under perioderna 2021–2025 och 2026–2030.
 - c) Utsläpp på mark som varit föremål för avskogning efter det att naturliga störningar inträffat.
5. Informationskrav i enlighet med artikel 10.2 innefattar följande:
 - a) Identifiering av alla markområden som påverkats av naturliga störningar under det aktuella året, inklusive deras geografiska position, störningsperiod och typerna av naturliga störningar.
 - b) Bevis för att ingen avskogning har skett under den återstående delen av perioden 2021–2025 eller 2026–2030 på markområden som påverkades av naturliga störningar och beträffande vilka utsläpp uteslöts från bokföringen.

- c) En beskrivning av kontrollerbara metoder och kriterier som kommer att användas för att identifiera avskogning på dessa markområden under de efterföljande åren under perioden 2021–2025 eller 2026–2030.
 - d) Om möjligt, en beskrivning av åtgärder som medlemsstaten vidtog för att förhindra eller begränsa de naturliga störningarnas effekter.
 - e) Om möjligt, en beskrivning av åtgärder som medlemsstaten vidtog för att återställa de markområden som påverkades av de naturliga störningarna.
-

BILAGA VII

HÖGSTA KOMPENSATIONSMÄNGD SOM ÄR TILLGÄNGLIG INOM RAMEN FÖR DEN FLEXIBILITET FÖR BRUKAD SKOGSMARK
SOM AVSES I ARTIKEL 13.3 B

Medlemsstat	Rapporterat genomsnittligt upptag i skogssänkor för perioden 2000–2009 i miljoner ton koldioxidekvivalent per år	Kompensationsgräns uttryckt i miljoner ton koldioxidekvivalent för perioden 2021–2030
Belgien	– 3,61	– 2,2
Bulgarien	– 9,31	– 5,6
Tjeckien	– 5,14	– 3,1
Danmark	– 0,56	– 0,1
Tyskland	– 45,94	– 27,6
Estland	– 3,07	– 9,8
Irland	– 0,85	– 0,2
Grekland	– 1,75	– 1,0
Spanien	– 26,51	– 15,9
Frankrike	– 51,23	– 61,5
Kroatien	– 8,04	– 9,6
Italien	– 24,17	– 14,5
Cypern	– 0,15	– 0,03
Lettland	– 8,01	– 25,6
Litauen	– 5,71	– 3,4
Luxemburg	– 0,49	– 0,3
Ungern	– 1,58	– 0,9
Malta	0,00	0,0
Nederländerna	– 1,72	– 0,3
Österrike	– 5,34	– 17,1
Polen	– 37,50	– 22,5
Portugal	– 5,13	– 6,2
Rumänien	– 22,34	– 13,4
Slovenien	– 5,38	– 17,2
Slovakien	– 5,42	– 6,5
Finland	– 36,79	– 44,1
Sverige	– 39,55	– 47,5
Förenade kungariket	– 16,37	– 3,3

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2018/842**av den 30 maj 2018****om medlemsstaternas bindande årliga minskningar av växthusgasutsläpp under perioden 2021–2030 som bidrar till klimatåtgärder för att fullgöra åtagandena enligt Parisavtalet samt om ändring av förordning (EU) nr 525/2013****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 192.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) I sina slutsatser av den 23–24 oktober 2014 om ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 godkände Europeiska rådet ett bindande mål om att de inhemska utsläppen av växthusgaser inom hela ekonomin ska minska med minst 40 % fram till 2030 jämfört med 1990 års nivåer och detta mål bekräftades på nytt i Europeiska rådets slutsatser av den 17–18 mars 2016.
- (2) I Europeiska rådets slutsatser av den 23–24 oktober 2014 angavs att unionen ska uppnå utsläppsminskingsmålet om minst 40 % gemensamt och på det sätt som är mest kostnadseffektivt, med minskningar i sektorer som omfattas av Europeiska unionens utsläppshandelssystem (nedan kallat *EU:s utsläppshandelssystem*, *EU ETS*), vilket fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG ⁽⁴⁾, och i sektorer som inte omfattas av utsläppshandelssystemet med 43 % respektive 30 % fram till 2030 jämfört med 2005. Alla sektorer av ekonomin bör bidra till dessa minskningar av växthusgasutsläpp och alla medlemsstater bör delta i ansträngningarna, och en avvägning ska ske mellan rättvise- och solidaritetshänsyn. Metoden för att fastställa de nationella minskningsmålen för sektorer som inte omfattas av EU:s utsläppshandelssystem, med alla de beståndsdelar som tillämpas i Europaparlamentets och rådets beslut nr 406/2009/EG ⁽⁵⁾, bör fortsätta att tillämpas fram till och med 2030, med insatser som fördelas på grundval av relativ bruttonationalprodukt (BNP) per capita. Alla medlemsstater bör bidra till unionens övergripande minskning år 2030 med mål som sträcker sig från 0 % till – 40 % jämfört med år 2005. De nationella målen för medlemsstater vars BNP per capita ligger över unionsgenomsnittet justeras i relation till detta för att ta hänsyn till kostnadseffektivitet på ett rättvist och balanserat sätt. Uppnåendet av dessa minskningar av växthusgasutsläpp bör öka effektiviteten och innovationen i unionens ekonomi och främja förbättringar inom framför allt byggnader, jordbruk, avfallshantering och transporter, i den mån dessa sektorer omfattas av denna förordning.

⁽¹⁾ EUT C 75, 10.3.2017, s. 103.

⁽²⁾ EUT C 272, 17.8.2017, s. 36.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 17 april 2018 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 14 maj 2018.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG (EUT L 275, 25.10.2003, s. 32).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets beslut nr 406/2009/EG av den 23 april 2009 om medlemsstaternas insatser för att minska sina växthusgasutsläpp i enlighet med gemenskapens åtaganden om minskning av växthusgasutsläppen till 2020 (EUT L 140, 5.6.2009, s. 136).

- (3) Denna förordning är ett led i fullgörandet av unionens åtaganden i enlighet med Parisavtalet ⁽¹⁾ som antogs inom ramen för Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (nedan kallad UNFCCC). Parisavtalet ingicks på unionens vägnar den 5 oktober 2016 genom rådets beslut (EU) 2016/1841 ⁽²⁾. Unionens åtagande om utsläppsminskningar inom hela ekonomin angavs i det planerade nationellt fastställda bidrag som unionen och dess medlemsstater med anledning av Parisavtalet lämnat till UNFCCC:s sekretariat den 6 mars 2015. Parisavtalet trädde i kraft den 4 november 2016 och ersätter den strategi som antogs genom Kyotoprotokollet från 1997 och som inte kommer att förlängas efter 2020.
- (4) I Parisavtalet fastställs bland annat ett långsiktigt mål som ligger i linje med målet att hålla den globala temperaturökningen långt under 2 °C över förindustriell nivå och göra ansträngningar för att begränsa den till 1,5 °C över förindustriell nivå. Där understryks också vikten av att öka anpassningsförmågan till skadliga effekter av klimatförändringen och göra finansiella flöden förenliga med en väg mot låga växthusgasutsläpp och en klimatomfattig utveckling. Parisavtalet kräver också en balans mellan antropogena utsläpp från olika källor och växthusgasupptag i sänkor under andra hälften av detta århundrade, och uppmanar parterna att vidta åtgärder för att, i förekommande fall, bevara och förbättra sänkor och reservoarer för växthusgaser, däribland skogar.
- (5) I sina slutsatser av den 29–30 oktober 2009 stödde Europeiska rådet, mot bakgrund av de minskningar för de utvecklade länderna som enligt Mellanstatliga panelen för klimatförändringar (IPCC) är nödvändiga för de utvecklade länderna såsom grupp, ett mål för unionen om att minska växthusgasutsläppen med 80–95 % fram till 2050, jämfört med 1990 års nivåer.
- (6) De nationellt fastställda bidragen från parterna i Parisavtalet är tänkta att återspegla deras högsta möjliga ambition och visa framsteg över tiden. Dessutom bör parterna i Parisavtalet sträva efter att utarbeta och meddela långsiktiga strategier för utveckling mot låga växthusgasutsläpp, uppmärksamma på Parisavtalets mål. I rådets slutsatser av den 13 oktober 2017 erkändes vikten av de långsiktiga målen och femårscyklerna för översyn i samband med genomförandet av Parisavtalet och underströks vikten av långsiktiga utvecklingsstrategier för låga växthusgasutsläpp som ett politiskt verktyg för att utveckla pålitliga vägar och de långsiktiga politiska ändringar som behövs för att uppnå Parisavtalets mål.
- (7) Övergången till ren energi förutsätter ett ändrat investeringsbeteende och incitament inom alla politikområden. Det är en av unionens centrala prioriteringar att upprätta en motståndskraftig energiunion för att kunna erbjuda sina medborgare säker, hållbar och konkurrenskraftig energi till ett överkomligt pris. För att uppnå detta krävs fortsatta ambitiösa klimatåtgärder inom ramen för denna förordning och framsteg när det gäller andra aspekter av energiunionen som tas upp i kommissionens meddelande av den 25 februari 2015 med titeln *En ramstrategi för en motståndskraftig energiunion med en framåtblickande klimatpolitik*.
- (8) En rad unionsåtgärder ökar medlemsstaternas förmåga att fullgöra sina klimatåtaganden och är avgörande för att uppnå nödvändiga minskningar av växthusgasutsläpp i de sektorer som omfattas av denna förordning. Dessa åtgärder handlar bl.a. om lagstiftning om fluorerade växthusgaser, minskade koldioxidutsläpp från vägfordon, byggnaders energiprestanda, förnybara energikällor och den cirkulära ekonomin, samt om unionens finansieringsinstrument för klimatrelaterade investeringar.
- (9) I Europeiska rådets slutsatser av den 19–20 mars 2015 konstateras att unionen är fast besluten att bygga en energiunion med en framåtblickande klimatpolitik på grundval av kommissionens ramstrategi, vars fem dimensioner alla är inbördes nära sammanhängande och ömsesidigt förstärkande. Dämpad efterfrågan på energi är en av de fem dimensionerna i den energiunionsstrategin. Förbättrad energieffektivitet kan åstadkomma en betydande minskning av växthusgasutsläppen. Det kan också vara till fördel för miljö och hälsa, öka energitryggheten, sänka energikostnaderna för hushåll och företag, bidra till att lindra energifattigdomen och leda till ökad sysselsättning och ekonomisk verksamhet i hela ekonomin. Åtgärder som bidrar till att man i högre grad använder energibesparande teknik i byggnader och inom industri och transport skulle kunna vara ett kostnadseffektivt sätt att hjälpa medlemsstaterna att uppnå sina mål inom ramen för denna förordning.

⁽¹⁾ Parisavtalet (EUT L 282, 19.10.2016, s. 4).

⁽²⁾ Rådets beslut (EU) 2016/1841 av den 5 oktober 2016 om ingående, på Europeiska unionens vägnar, av Parisavtalet som antagits inom ramen för Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar (EUT L 282, 19.10.2016, s. 1).

- (10) Ibruktagandet och utvecklingen av hållbara och innovativa metoder och tekniker kan stärka jordbrukssektorns roll när det gäller begränsningen av och anpassningen till klimatförändringarna, i synnerhet genom minskade växthusgasutsläpp och genom bevarade och utökade sankor och kollager. För att jordbrukssektorn ska kunna minska sektorns koldioxidavtryck och ekologiska fotavtryck, med bibehållen produktivitet, regenereringsförmåga och livskraft, är det viktigt att stärka åtgärder för begränsning av och anpassning till klimatförändringarna samt forskningsmedlen för utveckling av och investeringar i hållbara och innovativa metoder och tekniker.
- (11) Jordbrukssektorn har direkt och betydande inverkan på den biologiska mångfalden och på ekosystem. Därför är det viktigt att säkerställa att målet med denna förordning stämmer överens med annan unionspolitik och andra unionsmål, t.ex. den gemensamma jordbrukspolitiken och mål som avser strategin för biologisk mångfald, skogsstrategin och strategin för en cirkulär ekonomi.
- (12) Transportsektorn står för nästan en fjärdedel av unionens växthusgasutsläpp. Det är därför angeläget att minska växthusgasutsläppen och risker när det gäller beroende av fossila bränslen inom transportsektorn genom en vittomfattande strategi för främjande av minskningar av växthusgasutsläpp och energieffektivitet inom transport, för eldrivna transporter, för en transportslagsväxling i de fall där detta är mer hållbart och för hållbara, förnybara energikällor inom transport även efter 2020. Övergången i riktning mot utsläppssnål rörlighet inom ramen för en mer omfattande övergång till en säker och hållbar ekonomi med låga koldioxidutsläpp kan underlättas genom skapandet av gynnsamma förutsättningar, genom införandet av kraftfulla incitament och genom långsiktiga strategier som kan stärka investeringar.
- (13) Det bör, i linje med övervaknings- och rapporteringsskyldigheterna enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013⁽¹⁾, göras en bedömning av effekterna av politiska strategier och åtgärder på unionsnivå och nationell nivå som genomför den här förordningen.
- (14) Utan att det påverkar budgetmyndighetens befogenheter bör man, där så är lämpligt, fortsätta med och förbättra den metod för integrering av klimataspekten som tillämpats under perioden för den fleråriga budgetramen 2014–2020, med siktet inställt på att svara på de klimatåtgärdsrelaterade utmaningarna och investeringsbehoven under perioden från och med 2021. Unionsfinansieringen bör vara förenlig med målen med unionens ram för klimat- och energipolitiken fram till 2030 och de långsiktiga mål som anges i Parisavtalet, så de offentliga utgifternas effektivitet säkerställs. Kommissionen bör utarbeta en rapport om effekterna av unionsfinansiering som skett via unionsbudgeten eller på annat sätt i enlighet med unionsrätten i fråga om växthusgasutsläpp inom de sektorer som omfattas av denna förordning eller av direktiv 2003/87/EG.
- (15) Denna förordning bör omfatta växthusgasutsläpp från IPCC:s kategorier energi, industriprocesser och industriell produktanvändning, jordbruk och avfall i enlighet med förordning (EU) nr 525/2013, med undantag för växthusgasutsläpp från de verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktiv 2003/87/EG.
- (16) De uppgifter som för närvarande rapporteras i de nationella växthusgasinventeringarna, de nationella registren och unionsregistren är inte tillräckliga för att det på medlemsstatsnivå ska gå att fastställa vilka koldioxidutsläpp från civil luftfart på nationell nivå som inte omfattas av direktiv 2003/87/EG. Vid införandet av rapporteringsskyldigheter bör unionen inte ålägga medlemsstater eller små och medelstora företag bördor som är oproportionella i förhållande till de eftersträlvade målen. Koldioxidutsläpp från flygningar som inte omfattas av direktiv 2003/87/EG utgör endast en mycket liten del av de totala växthusgasutsläppen, och inrättandet av ett rapporteringssystem för dessa utsläpp skulle vara orimligt betungande mot bakgrund av befintliga krav på sektorn som helhet enligt direktiv 2003/87/EG. Koldioxidutsläpp inom IPCC:s källkategori "1.A.3.A civil luftfart" bör vid tillämpningen av denna förordning därför betraktas som nollutsläpp.
- (17) Varje medlemsstats minskning av växthusgasutsläppen fram till 2030 bör fastställas i förhållande till dess granskade utsläppssiffror för 2005 avseende växthusgaser som omfattas av denna förordning, med undantag för verifierade växthusgasutsläpp från anläggningar som var i drift 2005 men omfattades av EU:s utsläppshandels-system först efter 2005. Årliga utsläppstilldelningar för perioden 2021–2030 bör fastställas på grundval av de uppgifter som lämnas av medlemsstaterna och granskas av kommissionen.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 525/2013 av den 21 maj 2013 om en mekanism för att övervaka och rapportera utsläpp av växthusgaser och för att rapportera annan information på nationell nivå och unionsnivå som är relevant för klimatförändringen och om upphävande av beslut nr 280/2004/EG (EUT L 165, 18.6.2013, s. 13).

- (18) Det tillvägagångssätt med årliga bindande nationella gränser som valts i beslut nr 406/2009/EG bör fortsätta under perioden 2021–2030. De regler för fastställandet av de årliga utsläppstilldelningar för varje medlemsstat som fastställs i denna förordning bör följa samma metod som den för medlemsstater med en negativ nivå inom ramen för det beslutet, men med ett beräknat förlopp som inleds antingen vid fem tolfedelar av avståndet mellan 2019 och 2020 eller år 2020 med de genomsnittliga växthusgasutsläppen under 2016–2018 och avslutas på den maximala nivån för 2030 för de enskilda medlemsstaterna. För att säkerställa lämpliga bidrag till unionens mål om minskning av växthusgasutsläpp för perioden 2021–2030 bör inledningsdatumet för förloppet för de enskilda medlemsstaterna fastställas utifrån vilket av dessa datum som ger den lägsta tilldelningen. En justering av den årliga utsläppstilldelningen 2021 bör medges för medlemsstater som både har en positiv nivå enligt beslut nr 406/2009/EG och ökande årliga utsläppstilldelningar mellan 2017 och 2020 enligt kommissionens beslut 2013/162/EU ⁽¹⁾ och kommissionens genomförandebeslut 2013/634/EU ⁽²⁾ för att ta hänsyn till deras möjligheter att öka växthusgasutsläppen under dessa år.

Ytterligare en justering bör medges för vissa medlemsstater för att beakta deras exceptionella situation med både en positiv nivå enligt beslut nr 406/2009/EG och antingen de lägsta växthusgasutsläppen per capita enligt det beslutet eller den lägsta andelen växthusgasutsläpp från sektorer som inte omfattas av det beslutet i förhållande till deras totala växthusgasutsläpp. Den justeringen bör endast omfatta delar av de minskningar av växthusgasutsläpp som behöver göras under perioden 2021–2029, för att bibehålla incitamenten för ytterligare minskningar av växthusgasutsläpp och för att inte påverka uppnåendet av målet för år 2030, med beaktande av utnyttjandet av andra justeringar och flexibiliteter som anges i denna förordning.

- (19) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av bestämmelserna i den här förordningen i fråga om fastställandet av de årliga utsläppstilldelningarna för medlemsstaterna, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽³⁾.
- (20) Europeiska rådet angav i sina slutsatser av den 23–24 oktober 2014 att tillgängligheten och utnyttjandet av befintliga flexibilitetsinstrument inom sektorer som inte omfattas av EU:s utsläppshandelssystem bör förstärkas avsevärt för att säkerställa kostnadseffektiviteten för unionens gemensamma insatser och konvergensen av växthusgasutsläpp per capita senast 2030. Som ett sätt att förbättra den övergripande kostnadseffektiviteten för de totala utsläppsminskningarna bör medlemsstaterna kunna spara och låna en del av sin årliga utsläppstilldelning. De bör också kunna överlåta en del av sin årliga utsläppstilldelning till andra medlemsstater. Det bör säkerställas att sådana överlåtelser sker öppet och de bör utföras på ett för båda parter praktiskt sätt, t.ex. genom auktioner, mellanhänder på marknaden som agerar som ombud eller genom bilaterala överenskommelser. Varje sådan överlåtelse skulle kunna vara resultatet av ett projekt eller program för begränsning av växthusgaser som genomförs i den säljande medlemsstaten och finansierats av den mottagande medlemsstaten. Medlemsstaterna bör dessutom ha möjlighet att uppmanra inrättandet av offentlig-privata partnerskap för projekt inom ramen för artikel 24a.1 i direktiv 2003/87/EG.
- (21) En flexibilitet av engångskaraktär bör införas för att göra det lättare för medlemsstater vars nationella minskningsmål ligger betydligt över både unionsgenomsnittet och sin potential för kostnadseffektiv minskning av utsläppen, och för medlemsstater som inte tilldelade industrianläggningar kostnadsfria utsläppsrätter från EU ETS 2013 att uppnå målen. För att inte undergräva syftet med den reserv för marknadsstabilitet som upprättats genom Europaparlamentets och rådets beslut (EU) 2015/1814 ⁽⁴⁾, vilket är att rätta till strukturell obalans mellan tillgång och efterfrågan inom unionens utsläppshandelssystem, bör de utsläppsrätter från EU ETS som beaktats inom ramen för flexibiliteten av engångskaraktär vid fastställandet av det totala antalet utsläppsrätter från EU ETS i omlopp varje år betraktas som utsläppsrätter från EU ETS i omlopp. I sin första översyn i enlighet med det beslutet bör kommissionen överväga att upprätthålla en sådan bokföring som utsläppsrätter från EU ETS i omlopp.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 2013/162/EU av den 26 mars 2013 om fastställande av medlemsstaternas årliga utsläppstilldelningar för perioden 2013–2020 i enlighet med Europaparlamentets och rådets beslut 406/2009/EG (EUT L 90, 28.3.2013, s. 106).

⁽²⁾ Kommissionens genomförandebeslut 2013/634/EU av den 31 oktober 2013 om anpassning av medlemsstaternas årliga utsläppstilldelningar för perioden 2013–2020 i enlighet med Europaparlamentets och rådets beslut nr 406/2009/EG (EUT L 292, 1.11.2013, s. 19).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets beslut (EU) 2015/1814 av den 6 oktober 2015 om upprättande och användning av en reserv för marknadsstabilitet för unionens utsläppshandelssystem och om ändring av direktiv 2003/87/EG (EUT L 264, 9.10.2015, s. 1).

- (22) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/841 ⁽¹⁾ fastställs bokföringsregler för utsläpp och upptag av växthusgaser i samband med markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk (nedan kallad LULUCF). Verksamheter som omfattas av den förordningen bör inte omfattas av den här förordningen. Miljöeffekterna av den här förordningen i termer av minskade växthusgasutsläpp påverkas av att det totala nettoupptaget och de totala nettoutsläppen från beskogad mark, avskogad mark, brukad åkermark, brukad betesmark och, på vissa villkor, brukad skogsmark, samt, i de fall där detta blivit obligatoriskt i enlighet med förordning (EU) 2018/841, brukad våtmark, enligt definitionen i den förordningen räknas in, varför en LULUCF-flexibilitet omfattande högst 280 miljoner ton koldioxidekvivalenter av detta upptag, fördelat mellan medlemsstaterna, bör införas i den här förordningen som en ytterligare möjlighet för medlemsstaterna att fullgöra sina åtaganden vid behov. Den sammanlagda kvantiteten och fördelningen av den mellan medlemsstaterna bör ta hänsyn till den lägre begränsningspotentialen hos jordbruks- och markanvändningssektorn och ett lämpligt bidrag från den sektorn till begränsningen och bindningen av växthusgaser. Dessutom bör frivilliga strykningar av årliga utsläppstilldelningar inom ramen för den här förordningen göra det möjligt att beakta dessa kvantiteter vid bedömningen av medlemsstaternas uppfyllande av kraven i förordning (EU) 2018/841.
- (23) Den 30 november 2016 lade kommissionen fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om styrningen av energiunionen (nedan kallat *förslaget till styrningsförordning*), i vilket medlemsstaterna åläggs att utarbeta integrerade nationella energi- och klimatplaner inom ramen för strategisk energi- och klimatpolitisk planering med avseende på alla de fem nyckeldimensionerna av energiunionen. Enligt förslaget till styrningsförordning ska de nationella planer som avser perioden 2021–2030 spela en nyckelroll i medlemsstaternas planering av deras efterlevnad av den här förordningen och förordning (EU) 2018/841. För detta ändamål ska medlemsstaterna ange de politiska strategier och åtgärder som behövs för att fullgöra skyldigheterna inom ramen för den här förordningen och förordning (EU) 2018/841, med en prognos om det långsiktiga målet att uppnå en balans mellan utsläpp och upptag av växthusgaser i överensstämmelse med Parisavtalet. Dessa planer ska också innehålla en bedömning av konsekvenserna av de planerade politiska strategierna och åtgärderna för uppnående av målen. Enligt förslaget till styrningsförordning bör kommissionen i sina rekommendationer om utkastet till nationella planer kunna ange lämpligheten när det gäller ambitionsnivån och när det gäller det därpå följande genomförandet av politiska strategier och åtgärder. När dessa planer sammanställs bör hänsyn tas till det möjliga utnyttjandet av LULUCF-flexibiliteten för efterlevnaden av den här förordningen.
- (24) Europeiska miljöbyrån har till uppgift att stödja en hållbar utveckling och bidra till en betydande och mätbar förbättring av miljön genom att i god tid ge beslutsfattare, offentliga institutioner och allmänheten målinriktad, relevant och tillförlitlig information. Europeiska miljöbyrån bör i lämpliga fall och i enlighet med byråns årliga arbetsprogram bistå kommissionen.
- (25) Eventuella justeringar av den räckvidd som fastställs i artiklarna 11, 24, 24a och 27 i direktiv 2003/87/EG bör leda till motsvarande justering av den maximala mängden växthusgasutsläpp som omfattas av denna förordning. Om medlemsstaterna i sina åtaganden enligt denna förordning inbegriper ytterligare växthusgasutsläpp från anläggningar som tidigare omfattades av direktiv 2003/87/EG inom de sektorer som omfattas av denna förordning bör dessa medlemsstater därför genomföra ytterligare strategier och åtgärder för att minska dessa växthusgasutsläpp.
- (26) För att ta hänsyn till tidigare insatser som gjorts sedan 2013 av de medlemsstater som 2013 hade en BNP per capita under unionsgenomsnittet är det lämpligt att inrätta en begränsad säkerhetsreserv för särskilda ändamål motsvarande upp till 105 miljoner ton koldioxidekvivalenter, samtidigt som man bibehåller såväl denna förordnings miljöintegritet som incitament för åtgärder från medlemsstaterna utöver minimibidragen inom ramen för denna förordning. Säkerhetsreserven bör gagna de medlemsstater vars BNP per capita låg under unionsgenomsnittet 2013 och vars växthusgasutsläpp förblir under deras årliga utsläppstilldelningar 2013–2020 och som har problem med att uppnå sina mål för växthusgasutsläpp för 2030 trots att de utnyttjar andra flexibiliteter som föreskrivs i denna förordning. En säkerhetsreserv av denna storlek skulle täcka en betydande andel av det beräknade gemensamma underskottet för de berörda medlemsstaterna under perioden 2021–2030, utan ytterligare

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/841 av den 30 maj 2018 om inbegripande av utsläpp och upptag av växthusgaser från markanvändning, förändrad markanvändning och skogsbruk i ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 och om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 och beslut nr 529/2013/EU (se sidan 1 i detta nummer av EUT).

politiska åtgärder, samtidigt som incitamenten för ytterligare åtgärder bibehålls. Säkerhetsreserven bör på vissa villkor vara tillgänglig för dessa medlemsstater 2032 under förutsättning att användning av reserven inte hindrar uppnåendet av unionens mål om en minskning av växthusgasutsläppen med 30 % till år 2030 i de sektorer som omfattas av denna förordning.

- (27) I syfte att återspegla utvecklingen av ramverket i förordning (EU) 2018/841 samt för att säkerställa korrekt bokföring i enlighet med den här förordningen bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen med avseende på att tillåta användning av markbokföringskategorierna brukad skogsmark och brukad våtmark enligt LULUCF-flexibiliteten och när det gäller bokföring av transaktioner i enlighet med den här förordningen, inbegripet utnyttjandet av flexibiliteter, tillämpningen av efterlevnadskontroller och säkerhetsreservens korrekta funktion, genom det register som inrättats enligt artikel 10 i förordning (EU) nr 525/2013 (nedan kallat *unionsregistret*). Information om bokföring inom ramen för denna förordning bör vara tillgänglig för allmänheten. De nödvändiga bestämmelserna för bokföring av transaktioner bör ingå i ett enda rättsligt instrument som samlar bokföringsreglerna i förordning (EU) nr 525/2013, förordning (EU) 2018/841, den här förordningen och direktiv 2003/87/EG. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning⁽¹⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (28) Denna förordning bör ses över 2024 och därefter vart femte år för att bedöma dess övergripande funktion, i synnerhet vad avser behovet av strängare politiska strategier och åtgärder från unionens sida. Översynen bör bland annat ta hänsyn till förändrade nationella omständigheter och även beakta resultaten av 2018 års stödjande dialog inom ramen för UNFCCC (nedan kallad *Talanoa-dialogen*) och den övergripande översynen inom ramen för Parisavtalet. Som en del av översynen bör även balansen mellan utbud av och efterfrågan på årliga utsläppstilldelningar tas under övervägande för att säkerställa att de skyldigheter som fastställs i denna förordning är tillräckliga. Dessutom bör kommissionen senast den 31 oktober 2019, som en del av sin reguljära rapportering enligt förordning (EU) nr 525/2013, bedöma resultaten av Talanoa-dialogen. Översynen av perioden efter 2030 bör vara i linje med de långsiktiga målen och de åtagande som gjorts inom ramen för Parisavtalet och, för det ändamålet, återspegla en förbättring över tid.
- (29) För att säkerställa en effektiv, transparent och kostnadseffektiv rapportering och kontroll av växthusgasutsläpp och av annan information som är nödvändig för att bedöma framstegen när det gäller medlemsstaternas årliga utsläppstilldelningar, bör kraven på årlig rapportering och utvärdering enligt den här förordningen integreras med de relevanta artiklarna i förordning (EU) nr 525/2013. Den förordningen bör även säkerställa att medlemsstaternas framsteg när det gäller att minska växthusgasutsläppen även framöver utvärderas årligen, varvid hänsyn ska tas till utvecklingen av unionens politik och medlemsstaternas åtgärder och information. Vartannat år bör utvärderingen omfatta prognoser över unionens framsteg mot ett fullgörande av dess minskningsmål och över medlemsstaternas uppfyllande av sina skyldigheter. Tillämpningen av avdrag bör emellertid bara övervägas med femårsintervall, så att hänsyn kan tas till det potentiella bidraget från beskogad mark, avskogad mark, brukad åkermark och brukad betesmark enligt förordning (EU) 2018/841. Detta påverkar inte kommissionens skyldighet att säkerställa att medlemsstaterna uppfyller sina skyldigheter enligt denna förordning eller dess befogenhet att inleda överträdelseförfaranden i detta syfte.
- (30) Förordning (EU) nr 525/2013 bör ändras i enlighet med detta.
- (31) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att fastställa skyldigheter för medlemsstaterna vad gäller deras minimibidrag för perioden 2021–2030 till uppfyllandet av unionens mål att minska sina växthusgasutsläpp och till uppnåendet av målen i Parisavtalet, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av deras omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

⁽¹⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

(32) Denna förordning påverkar inte strängare nationella mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte

I denna förordning fastställs skyldigheter för medlemsstaterna vad gäller deras minimibidrag för perioden 2021–2030 till uppfyllandet av unionens mål att minska sina växthusgasutsläpp med 30 % under 2005 års nivåer år 2030 inom de sektorer som omfattas av artikel 2 i denna förordning, och denna förordning bidrar till uppnåendet av målen i Parisavtalet. Denna förordning innehåller även regler för fastställandet av årliga utsläppstilldelningar och för utvärderingen av medlemsstaternas framsteg när det gäller att uppnå sina minimibidrag.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska tillämpas på växthusgasutsläpp från IPCC:s källkategorier energi, industriprocesser och produktanvändning, jordbruk och avfall, i enlighet med förordning (EU) nr 525/2013, med undantag för växthusgasutsläpp från de verksamheter som förtecknas i bilaga I till direktiv 2003/87/EG.
2. Utan att det påverkar tillämpningen av artiklarna 7 och 9.2 i den här förordningen gäller den här förordningen inte utsläpp och upptag av växthusgaser som omfattas av förordning (EU) 2018/841.
3. Vid tillämpning av denna förordning ska koldioxidutsläpp från IPCC-källkategori "1.A.3.A civil luftfart" behandlas som nollutsläpp.

Artikel 3

Definitioner

I denna förordning avses med

1. *växthusgasutsläpp*: utsläpp, uttryckt i ton koldioxidekvivalenter, av koldioxid (CO₂), metan (CH₄), dikväveoxid (N₂O), fluorkolväten (HFC), perfluorkolväten (PFC), kvävetrifluorid (NF₃) och svavelhexafluorid (SF₆), som fastställs enligt förordning (EU) nr 525/2013 och som omfattas av denna förordnings tillämpningsområde.
2. *årliga utsläppstilldelningar*: högsta tillåtna växthusgasutsläpp per år under perioden 2021–2030 som fastställs enligt artikel 4.3 och artikel 10.
3. *utsläppsrätt från EU ETS*: en utsläppsrätt enligt definitionen i artikel 3 a i direktiv 2003/87/EG.

Artikel 4

Årliga utsläppsnivåer för perioden 2021–2030

1. Varje medlemsstat ska år 2030 ha begränsat sina växthusgasutsläpp med minst den procentsats som fastställs för denna medlemsstat i bilaga I i förhållande till sina växthusgasutsläpp år 2005 enligt punkt 3 i denna artikel.
2. Med förbehåll för de flexibiliteter som föreskrivs i artiklarna 5, 6 och 7 i denna förordning, justeringen enligt artikel 10.2 i denna förordning och efter eventuella avdrag till följd av tillämpning av artikel 7 i beslut nr 406/2009/EG, ska varje medlemsstat säkerställa att dess växthusgasutsläpp för varje år under perioden 2021–2029 inte överskrider den gräns som sätts i en linjär målbana som börjar med genomsnittet av dess utsläpp av växthusgaser åren 2016–2018 fastställda enligt punkt 3 i den här artikeln och avslutas år 2030 med den gräns som fastställs för denna medlemsstat i bilaga I till denna förordning. En medlemsstats linjära förlopp ska inledas antingen vid fem tolfedelar av spannet mellan åren 2019 och 2020 eller år 2020, beroende på vilket som ger den lägsta tilldelningen för den medlemsstaten.
3. Kommissionen ska anta genomförandeakter i vilka de årliga utsläppstilldelningar i ton koldioxidekvivalenter fastställs för åren 2021–2030 på det sätt som anges närmare i punkterna 1 och 2 i den här artikeln. Vid tillämpningen av dessa genomförandeakter ska kommissionen genomföra en omfattande översyn av de senaste nationella inventeringsuppgifterna för år 2005 och åren 2016–2018 som lämnats in av medlemsstaterna i enlighet med artikel 7 i förordning (EU) nr 525/2013.

I dessa genomförandeakter ska även anges det värde för varje medlemsstats växthusgasutsläpp år 2005 som används för att fastställa de årliga utsläppstilldelningar som specificeras i punkterna 1 och 2.

4. I dessa genomförandeakter ska, på grundval av de procentsatser som medlemsstaterna har anmält i enlighet med artikel 6.3, även närmare anges vilka totala kvantiteter som medlemsstaterna under perioden 2021–2030 får ta hänsyn till för sitt uppfyllande av kraven i artikel 9. Om summan av alla medlemsstaters totala kvantiteter skulle överstiga den samlade totalsumman på 100 miljoner ska en proportionell minskning av varje medlemsstats totala kvantitet göras, så att den gemensamma totalsumman inte överskrids.

5. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 14.

Artikel 5

Flexibiliteter genom lån, sparande och överlåtelse

1. När det gäller åren 2021–2025 får en medlemsstat låna upp till 10 % av sin årliga utsläppstilldelning för påföljande år.

2. När det gäller åren 2026–2029 får en medlemsstat låna upp till 5 % av sin årliga utsläppstilldelning för påföljande år.

3. En medlemsstat vars växthusgasutsläpp för ett visst år, sedan utnyttjandet av flexibiliteter i enlighet med den här artikeln och artikel 6 har beaktats, understiger dess årliga utsläppstilldelning för samma år får

a) för året 2021 spara överskottet av sin årliga utsläppstilldelning till efterföljande år fram till 2030, och

b) för åren 2022–2029 spara överskottet av sin årliga utsläppstilldelning upp till en omfattning av 30 % av sin årliga utsläppstilldelning fram till det året till efterföljande år fram till 2030.

4. För åren 2021–2025 får en medlemsstat överföra upp till 5 % av sin årliga utsläppstilldelning för ett visst år till andra medlemsstater, och upp till 10 % för åren 2026–2030. Den mottagande medlemsstaten får fram till 2030 använda denna kvantitet för att uppfylla kraven i artikel 9 för det aktuella året eller för efterföljande år.

5. En medlemsstat vars granskade utsläppssiffor avseende växthusgaser för ett visst år är lägre än dess årliga utsläppstilldelning för samma år, sedan utnyttjandet av flexibiliteter enligt punkterna 1–4 i den här artikeln och artikel 6 har beaktats, får överlåta det överskottet av sin årliga utsläppstilldelning till en annan medlemsstat. Den mottagande medlemsstaten får fram till 2030 använda denna kvantitet för att uppfylla kraven i artikel 9 för det året eller för efterföljande år.

6. Medlemsstaterna får använda intäkter från överlåtelser av årliga utsläppstilldelningar i enlighet med punkterna 4 och 5 för att motverka klimatförändringar inom unionen eller i tredjeländer. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om eventuella åtgärder som vidtagits enligt denna punkt.

7. En överlåtelse av årliga utsläppstilldelningar i enlighet med punkterna 4 och 5 får vara resultatet av ett projekt eller program för begränsning av växthusgaser som genomförs i den säljande medlemsstaten och finansieras av den mottagande medlemsstaten, under förutsättning att dubbelräkning undviks och att spårbarhet säkerställs.

8. Medlemsstaterna får utan någon kvantitativ gräns utnyttja reduktionsenheter från projektverksamhet i enlighet med artikel 24a.1 i direktiv 2003/87/EG för att uppfylla kraven i artikel 9 i denna förordning, under förutsättning att dubbelräkning undviks.

Artikel 6

Flexibilitet för vissa medlemsstater till följd av minskning av utsläppsrätter från EU ETS

1. De medlemsstater som förtecknas i bilaga II till denna förordning får ha en begränsad annullering av högst 100 miljoner utsläppsrätter från EU ETS som kollektivt beaktas i deras uppfyllande av kraven i denna förordning. Denna annullering ska göras från auktionsvolymerna för den berörda medlemsstaten i enlighet med artikel 10 i direktiv 2003/87/EG.

2. De EU-utsläppsrätter som beaktas i enlighet med punkt 1 i denna artikel ska vid tillämpning av artikel 1.4 i beslut (EU) 2015/1814 betraktas som utsläppsrätter från EU ETS i omlopp.

I sin första översyn enligt artikel 3 i det beslutet ska kommissionen överväga att upprätthålla den bokföring som anges i första stycket i denna punkt.

3. De medlemsstater som förtecknas i bilaga II ska senast den 31 december 2019 underrätta kommissionen om sin eventuella avsikt att utnyttja den begränsade annullering av utsläppsrätter från EU ETS som avses i punkt 1 i denna artikel, upp till den procentsats som anges i bilaga II för varje år under perioden 2021–2030 för varje berörd medlemsstat, för att uppfylla kraven i artikel 9.

De medlemsstater som förtecknas i bilaga II får besluta att revidera den anmälda procentsatsen nedåt en gång 2024 och en gång 2027. I sådana fall ska den berörda medlemsstaten underrätta kommissionen om detta senast den 31 december 2024 respektive senast den 31 december 2027.

4. Den centrala förvaltare som utses enligt artikel 20.1 i direktiv 2003/87/EG (nedan kallad *den centrala förvaltaren*) ska på en medlemsstats begäran beakta en kvantitet upp till den totala kvantitet som fastställs enligt artikel 4.4 i denna förordning när det gäller medlemsstatens uppfyllande av kraven i artikel 9 i denna förordning. En tiondel av den totala kvantitet utsläppsrätter från EU ETS som fastställs enligt artikel 4.4 i denna förordning ska för den medlemsstaten annulleras i enlighet med artikel 12.4 i direktiv 2003/87/EG för varje år under perioden 2021–2030.

5. Om en medlemsstat, i enlighet med punkt 3 i denna artikel, har underrättat kommissionen om sitt beslut att revidera en tidigare anmäld procentsats nedåt ska en motsvarande lägre kvantitet utsläppsrätter från EU ETS annulleras för den medlemsstaten för vart och ett av åren 2026–2030 respektive 2028–2030.

Artikel 7

Ytterligare utnyttjande av ett nettoupptag på högst 280 miljoner ton från LULUCF

1. Om en medlemsstats växthusgasutsläpp överstiger dess årliga utsläppstilldelningar för ett visst år, inklusive eventuella sparade årliga utsläppstilldelningar enligt artikel 5.3 i den här förordningen, får en kvantitet upp till den motsvarande summan av det totala nettoupptaget och de totala nettoutsläppen av växthusgaser från landbokföringskategorierna beskogad mark, avskogad mark, brukad åkermark, brukad betesmark och, med reservation för de delegerade akterna enligt punkt 2 i den här artikeln, brukad skogsmark och brukad våtmark, som avses i artikel 2.1 a och b i förordning (EU) 2018/841, beaktas med avseende på medlemsstatens uppfyllande av kraven i artikel 9 i denna förordning för det året, under förutsättning att

- a) den sammanlagda kvantitet som beaktas för medlemsstaten för alla år under perioden 2021–2030 inte överstiger den maximala mängd av totala nettoupptag som fastställs i bilaga III till den här förordningen för den medlemsstaten,
- b) kvantiteten utgör ett överskott i förhållande till medlemsstatens krav enligt artikel 4 i förordning (EU) 2018/841,
- c) medlemsstaten inte har förvärvat mer nettoupptag enligt förordning (EU) 2018/841 från andra medlemsstater än den har överlåtit,
- d) medlemsstaten har uppfyllt förordning (EU) 2018/841, och
- e) medlemsstaten har lämnat in en beskrivning av den avsedda användningen av den flexibilitet som avses i denna punkt i enlighet med artikel 7.1 andra stycket i förordning (EU) nr 525/2013.

2. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 13 i denna förordning för att ändra titeln på bilaga III därtill med avseende på markbokföringskategorierna för att

- a) ta hänsyn till bidraget från markbokföringskategorin brukad skogsmark och samtidigt respektera den maximala mängd av totala nettoupptag för varje medlemsstat som anges i bilaga III till denna förordning när delegerade akter som fastställer referensnivåerna för skog har antagits i enlighet med artikel 8.8 eller 8.9 i förordning (EU) 2018/841, och
- b) ta hänsyn till bidraget från markbokföringskategorin brukad våtmark och samtidigt respektera den maximala mängd av totala nettoupptag för varje medlemsstat som anges i bilaga III till den här förordningen när alla medlemsstater är skyldiga att redovisa denna kategori enligt förordning (EU) 2018/841.

*Artikel 8***Korrigerande åtgärder**

1. Om kommissionen, i sin årliga bedömning i enlighet med artikel 21 i förordning (EU) nr 525/2013 och med beaktande av den avsedda användningen av de flexibiliteter som avses i artiklarna 5, 6 och 7 i den här förordningen, konstaterar att en medlemsstat inte gör tillräckliga framsteg med att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 4 i den här förordningen ska den medlemsstaten inom tre månader för kommissionen lägga fram en plan för korrigerande åtgärder som omfattar

a) ytterligare åtgärder som medlemsstaten ska vidta för att uppfylla sina särskilda skyldigheter enligt artikel 4 i den här förordningen genom nationella strategier och åtgärder och genomförande av unionsåtgärder,

b) en strikt tidsplan för genomförandet av sådana åtgärder som gör det möjligt att bedöma de årliga framstegen.

2. I enlighet med sitt årliga arbetsprogram ska Europeiska miljöbyrån bistå kommissionen i dess arbete med att bedöma alla sådana planer för korrigerande åtgärder.

3. Kommissionen får utfärda ett yttrande om hållbarheten i den plan för korrigerande åtgärder som lämnats in i enlighet med punkt 1 och ska i så fall göra detta inom fyra månader efter mottagandet av dessa planer. Den berörda medlemsstaten ska ta största möjliga hänsyn till kommissionens yttrande och får se över planen för korrigerande åtgärder i enlighet med detta.

*Artikel 9***Kontroll av efterlevnaden**

1. Om en medlemsstats granskade växthusgasutsläpp överstiger dess årliga utsläppstilldelning för ett visst år under perioden, med beaktande av punkt 2 i denna artikel och de flexibiliteter som utnyttjats enligt artiklarna 5, 6 och 7, ska följande åtgärder vidtas 2027 och 2032:

a) Ett tillägg motsvarande utsläppsöverskottet i koldioxidekvivalenter multiplicerat med 1,08 ska läggas till medlemsstatens siffra för växthusgasutsläpp för påföljande år i enlighet med de åtgärder som vidtas enligt artikel 12.

b) Medlemsstaten ska tillfälligt förbjudas att överlåta någon del av sin årliga utsläppstilldelning till en annan medlemsstat fram till dess att den uppfyller kraven i artikel 4.

Den centrala förvaltaren ska genomföra det förbud som avses i första stycket b i unionsregistret.

2. Om en medlemsstats växthusgasutsläpp under antingen perioden 2021–2025 eller perioden 2026–2030 som avses i artikel 4 i förordning (EU) 2018/841 överstiger dess upptag, fastställt i enlighet med artikel 12 i den förordningen, ska den centrala förvaltaren från medlemsstatens årliga utsläppstilldelning dra av en siffra som motsvarar utsläppsöverskottet i ton koldioxidekvivalenter för de aktuella åren.

*Artikel 10***Justeringar**

1. Kommissionen ska justera den årliga utsläppstilldelningen för varje medlemsstat enligt artikel 4 i denna förordning i syfte att beakta

a) justeringar av antalet utsläppsrätter från EU ETS som utfärdas enligt artikel 11 i direktiv 2003/87/EG på grund av en ändring av de källor som omfattas av det direktivet, i enlighet med kommissionsbeslut som antagits på grundval av det direktivet om det slutgiltiga godkännandet av de nationella fördelningsplanerna för perioden 2008–2012,

b) justeringar av antalet utsläppsrätter från EU ETS eller reduktionsenheter som utfärdas enligt artiklarna 24 och 24a i direktiv 2003/87/EG med avseende på en medlemsstats minskningar av växthusgasutsläpp, och

c) justeringar av antalet utsläppsrätter från EU ETS för växthusgaser från anläggningar som inte omfattas av EU:s utsläppshandelssystem i enlighet med artikel 27 i direktiv 2003/87/EG under den period som de inte omfattas.

2. Den mängd som anges i bilaga IV ska läggas till den årliga utsläppstilldelningen för år 2021 för varje medlemsstat som nämns i den bilagan.
3. Kommissionen ska offentliggöra de siffror som följer av sådana justeringar.

Artikel 11

Säkerhetsreserv

1. En säkerhetsreserv motsvarande en kvantitet på upp till 105 miljoner ton koldioxidekvivalenter ska inrättas i unionsregistret, med förbehåll för att det mål för unionen som anges i artikel 1 uppnås. Säkerhetsreserven ska vara tillgängliga utöver de flexibiliteter som föreskrivs i artiklarna 5, 6 och 7.
2. En medlemsstat får utnyttja den säkerhetsreserv som avses i punkt 1 i denna artikel under förutsättning att samtliga följande villkor är uppfyllda:
 - a) Medlemsstatens BNP per capita till marknadspris år 2013, såsom den offentliggjorts av Eurostat i april 2016, var lägre än unionsgenomsnittet.
 - b) Medlemsstatens sammanlagda växthusgasutsläpp för åren 2013–2020 inom de sektorer som omfattas av denna förordning är lägre än dess sammanlagda årliga utsläppstilldelningar för åren 2013–2020.
 - c) Medlemsstatens utsläpp överskrider dess årliga utsläppstilldelningar under perioden 2026–2030 trots att den har
 - i) uttömt flexibiliteterna i artikel 5.2 och 5.3,
 - ii) i största möjliga utsträckning utnyttjat nettoupptag i enlighet med artikel 7 även om den kvantiteten inte uppgår till den nivå som anges i bilaga III, och
 - iii) inte gjort några nettoöverlåtelser till andra medlemsstater i enlighet med artikel 5.
3. En medlemsstat som uppfyller villkoren i punkt 2 i den här artikeln ska erhålla en extra kvantitet från säkerhetsreserven upp till dess underskott, vilken ska användas för att uppfylla kraven i artikel 9. Denna kvantitet får inte överstiga 20 % av medlemsstatens totala överprestation under perioden 2013–2020.

Om den resulterande kollektiva kvantiteten som ska erhållas av alla de medlemsstater som uppfyller villkoren i punkt 2 i denna artikel överskrider den gräns som avses i punkt 1 i denna artikel ska kvantiteten som ska erhållas av varje medlemsstat minskas proportionellt.

4. Eventuella kvantiteter som återstår i säkerhetsreserven efter fördelningen i enlighet med första stycket i punkt 3 ska fördelas mellan de medlemsstater som avses i det stycket i proportion till deras återstående underskott, men utan att detta överskrids. För var och en av dessa medlemsstater får denna kvantitet tilldelas utöver den procentsats som avses i det stycket.
5. Efter att den granskning som avses i artikel 19 i förordning (EU) nr 525/2013 för år 2020 har slutförts ska kommissionen, för varje medlemsstat som uppfyller kraven i leden a och b i punkt 2 i den här artikeln, offentliggöra de kvantiteter som motsvarar 20 % av den totala överprestationen under perioden 2013–2020 som avses i första stycket i punkt 3 i den här artikeln.

Artikel 12

Register

1. Kommissionen ska anta delegerade akter i enlighet med artikel 13 i denna förordning för att komplettera denna förordning i syfte att genom unionsregistret säkerställa en korrekt bokföring enligt denna förordning vad gäller
 - a) årliga utsläppstilldelningar,
 - b) utnyttjade flexibiliteter enligt artiklarna 5, 6 och 7,
 - c) kontroll av efterlevnaden enligt artikel 9,
 - d) justeringar enligt artikel 10, och
 - e) säkerhetsreserven enligt artikel 11.

2. Den centrala förvaltaren ska göra automatiska kontroller av alla transaktioner i unionsregistret som är en följd av denna förordning och ska vid behov blockera transaktioner för att säkerställa att inga oegentligheter förekommer.
3. Den information som avses i leden a–e i punkt 1 och i punkt 2 ska vara tillgänglig för allmänheten.

Artikel 13

Utövande av delegeringen

1. Befogenhet att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 7.2 och 12.1 ska tilldelas kommissionen för en period på fem år från och med den 9 juli 2018. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.
3. Den delegering av befogenheter som avses i artiklarna 7.2 och 12.1 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning* eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 7.2 och 12.1 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 14

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska bistås av den kommitté för klimatförändringar som inrättats genom förordning (EU) nr 525/2013. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

Artikel 15

Översyn

1. Denna förordning ska ses över med beaktande av bland annat förändrade nationella omständigheter, det sätt på vilket samtliga sektorer av ekonomin bidrar till att minska växthusgasutsläppen, den internationella utvecklingen och arbetet med att uppnå de långsiktiga målen i Parisavtalet.
2. Kommissionen ska överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av denna förordning inom sex månader efter varje övergripande översyn som överenskommits inom ramen för artikel 14 i Parisavtalet, bland annat med avseende på balansen mellan utbud och efterfrågan för årliga utsläppstilldelningar, denna förordnings bidrag till unionens övergripande mål för minskning av växthusgasutsläpp fram till 2030 och dess bidrag till målen i Parisavtalet, särskilt vad gäller behovet av ytterligare unionsstrategier och unionsåtgärder för de minskningar av växthusgasutsläppen som unionen och dess medlemsstater behöver genomföra, inbegripet en ram för tiden efter 2030, och kan lägga fram förslag om så är lämpligt.

Dessa rapporter ska beakta de strategier som tas fram i enlighet med artikel 4 i förordning (EU) nr 525/2013 i syfte att bidra till utarbetandet av en långsiktig strategi för unionen.

Artikel 16

Ändringar av förordning (EU) nr 525/2013

Förordning (EU) nr 525/2013 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 7.1 ska ändras på följande sätt:

a) Följande led ska införas:

”aa) Från och med 2023, sina antropogena utsläpp av de växthusgaser som anges i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/842 (*) för år X-2, i enlighet med UNFCCC:s rapporteringskrav.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/842 av den 30 maj 2018 om bindande årliga minskningar av medlemsstaternas växthusgasutsläpp 2021–2030 som bidrar till klimatåtgärder för att fullgöra åtagandena enligt Parisavtalet samt om ändring av förordning (EU) nr 525/2013 (EUT L 156, 19.6.2018, s. 26).”

b) Andra stycket ska ersättas med följande:

”I sina rapporter ska medlemsstaterna årligen informera kommissionen om de planerar att utnyttja flexibiliteterna i artiklarna 5.4, 5.5 och 7 i förordning (EU) 2018/842, samt om användning av intäkter i enlighet med artikel 5.6 i den förordningen. Inom tre månader efter mottagandet av sådan information från medlemsstaterna ska kommissionen göra informationen tillgänglig för den kommitté som avses i artikel 26 i den här förordningen.”

2. I artikel 13.1 c ska följande led läggas till:

”ix) från och med 2023, information om genomförda nationella strategier och åtgärder för att uppfylla skyldigheterna enligt förordning (EU) 2018/842, och information om ytterligare planerade nationella strategier och åtgärder i syfte att begränsa utsläppen av växthusgaser utöver åtagandena enligt den förordningen.”

3. I artikel 14.1 ska följande led läggas till:

”f) från och med 2023, prognoser över de totala växthusgasutsläppen och separata uppskattningar av beräknade växthusgasutsläpp från utsläppskällor som omfattas av förordning (EU) 2018/842 och av direktiv 2003/87/EG.”

4. I artikel 21.1 ska följande led läggas till:

”c) Skyldigheter enligt artikel 4 i förordning (EU) 2018/842. Utvärderingen ska ta hänsyn till utvecklingen av unionens strategier och åtgärder och till information från medlemsstaterna. Vartannat år ska utvärderingen även omfatta prognoser över unionens framsteg mot ett fullgörande av dess nationellt fastställda bidrag till Parisavtalet som innehåller unionens åtagande avseende minskningar av växthusgasutsläpp inom hela ekonomin och prognoser över medlemsstaternas framsteg mot ett uppfyllande av sina skyldigheter enligt den förordningen.”

Artikel 17

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 30 maj 2018.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

L. PAVLOVA

Ordförande

BILAGA I

MINSKNINGAR AV MEDLEMSSTATERNAS VÄXTHUSGASUTSLÄPP ENLIGT ARTIKEL 4.1

	Minskningar av medlemsstaternas växthusgasutsläpp år 2030 i förhållande till 2005 års nivåer fastställda i enlighet med artikel 4.3
Belgien	- 35 %
Bulgarien	- 0 %
Tjeckien	- 14 %
Danmark	- 39 %
Tyskland	- 38 %
Estland	- 13 %
Irland	- 30 %
Grekland	- 16 %
Spanien	- 26 %
Frankrike	- 37 %
Kroatien	- 7 %
Italien	- 33 %
Cypern	- 24 %
Lettland	- 6 %
Litauen	- 9 %
Luxemburg	- 40 %
Ungern	- 7 %
Malta	- 19 %
Nederländerna	- 36 %
Österrike	- 36 %
Polen	- 7 %
Portugal	- 17 %
Rumänien	- 2 %
Slovenien	- 15 %
Slovakien	- 12 %
Finland	- 39 %
Sverige	- 40 %
Förenade kungariket	- 37 %

BILAGA II

MEDLEMSSTATER SOM FÅR TA HÄNSYN TILL BEGRÄNSADE ANNULLERINGAR AV UTSLÄPPSRÄTTER FRÅN EU ETS I EFTERLEVNADEN AV ARTIKEL 6

	Högsta procentsats av 2005 års växthusgasutsläpp som fastställts i enlighet med artikel 4.3
Belgien	2 %
Danmark	2 %
Irland	4 %
Luxemburg	4 %
Malta	2 %
Nederländerna	2 %
Österrike	2 %
Finland	2 %
Sverige	2 %

BILAGA III

TOTALT NETTOUPPTAG FRÅN BESKOGAD MARK, AVSKOGAD MARK, BRUKAD ÅKERMARK OCH BRUKAD BETESMARK SOM MEDLEMSSTATERNA FÅR TA HÄNSYN TILL I EFTERLEVNADE AV ARTIKEL 7.1 a UNDER PERIODEN 2021–2030

	Maximal mängd uttryckt i miljoner ton koldioxidekvivalenter
Belgien	3,8
Bulgarien	4,1
Tjeckien	2,6
Danmark	14,6
Tyskland	22,3
Estland	0,9
Irland	26,8
Grekland	6,7
Spanien	29,1
Frankrike	58,2
Kroatien	0,9
Italien	11,5
Cypern	0,6
Lettland	3,1
Litauen	6,5
Luxemburg	0,25
Ungern	2,1
Malta	0,03
Nederländerna	13,4
Österrike	2,5
Polen	21,7
Portugal	5,2
Rumänien	13,2
Slovenien	1,3
Slovakien	1,2
Finland	4,5
Sverige	4,9
Förenade kungariket	17,8
Maximal mängd, totalt	280

BILAGA IV

MÄNGD JUSTERING ENLIGT ARTIKEL 10.2

	Ton koldioxidekvivalenter
Bulgarien	1 602 912
Tjeckien	4 440 079
Estland	145 944
Kroatien	1 148 708
Lettland	1 698 061
Litauen	2 165 895
Ungern	6 705 956
Malta	774 000
Polen	7 456 340
Portugal	1 655 253
Rumänien	10 932 743
Slovenien	178 809
Slovakien	2 160 210

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/843

av den 30 maj 2018

om ändring av direktiv (EU) 2015/849 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, och om ändring av direktiven 2009/138/EG och 2013/36/EU

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 ⁽⁴⁾ utgör det huvudsakliga rättsliga instrumentet för att förhindra att unionens finansiella system används för penningtvätt och finansiering av terrorism. I det direktivet, som hade tidsfrist för införlivande den 26 juni 2017, anges en effektiv och övergripande rättslig ram för att hantera insamling av pengar eller egendom för terrorismändamål genom att medlemsstaterna åläggs att kartlägga, förstå och minska riskerna med anknytning till penningtvätt och finansiering av terrorism.
- (2) Den senaste tidens terroristattacker har visat nya tendenser, bland annat i fråga om hur terroristgrupper finansierar och bedriver sin verksamhet. Vissa moderna tekniska tjänster blir allt populärare som alternativa finansiella system, eftersom de fortfarande inte omfattas av unionsrätten eller åtnjuter undantag från rättsliga krav, som kanske inte längre är motiverade. För att hålla jämna steg med utvecklingen bör ytterligare åtgärder vidtas för att säkerställa ökad transparens avseende finansiella transaktioner, företag och andra juridiska enheter samt truster och juridiska konstruktioner med trustliknande struktur eller funktioner (nedan kallade *liknande juridiska konstruktioner*), i syfte att förbättra det befintliga förebyggande ramverket och på ett mer effektivt sätt bekämpa finansiering av terrorism. Det är viktigt att notera att de vidtagna åtgärderna bör stå i proportion till riskerna.
- (3) Förenta nationerna (FN), Interpol och Europol har i många år rapporterat om att organiserad brottslighet och terrorism i allt högre grad sammanfaller. Kopplingen mellan organiserad brottslighet och terrorism och förbindelserna mellan kriminella grupper och terroristgrupper utgör ett ökande säkerhetshot mot unionen. Att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism är en integrerad del av varje strategi för att hantera det hotet.

⁽¹⁾ EUT C 459, 9.12.2016, s. 3.

⁽²⁾ EUT C 34, 2.2.2017, s. 121.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 19 april 2018 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 14 maj 2018.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

- (4) Det har visserligen skett betydande förbättringar när det gäller antagande och genomförande av standarderna från arbetsgruppen för finansiella åtgärder (FATF) och stödjan av arbetet i Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) om transparens från medlemsstaternas sida under de senaste åren, men det finns ändå ett klart behov av att ytterligare öka transparensen i unionens ekonomiska och finansiella system. Förhindrandet av penningtvätt och finansiering av terrorism kan inte vara effektivt om inte detta system motarbetar brottslingar som söker skydd för sina tillgångar genom icke-transparenta strukturer. Unionens finansiella systems integritet är beroende av transparens i företag och andra juridiska enheter, trustar och liknande juridiska konstruktioner. Detta direktiv syftar inte bara till att avslöja och utreda penningtvätt utan också till att förhindra att penningtvätt sker. Ökad transparens skulle kunna vara en kraftfull avskräckande faktor.
- (5) Även om syftena med direktiv (EU) 2015/849 bör eftersträvas och eventuella ändringar av det bör överensstämma med unionens pågående insatser på området för bekämpning av terrorism och finansiering av terrorism, bör sådana ändringar göras med vederbörlig hänsyn till den grundläggande rättigheten till skydd av personuppgifter, samt efterlevnad och tillämpning av proportionalitetsprincipen. I meddelandet från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén med titeln *Europeiska säkerhetsagendan* angavs behovet av åtgärder för att ta itu med finansiering av terrorism på ett effektivare och mer omfattande sätt, och det framhövdes att infiltrering av finansmarknaderna möjliggör finansiering av terrorism. I Europeiska rådets slutsatser av den 17–18 december 2015 betonades också behovet av att skyndsamt vidta ytterligare åtgärder mot finansiering av terrorism på alla områden.
- (6) I kommissionens meddelande till Europaparlamentet och rådet om en *handlingsplan för förstärkning av kampen mot finansiering av terrorism* betonas behovet av att anpassa sig till nya hot och att ändra direktiv (EU) 2015/849 i enlighet med detta.
- (7) Unionens åtgärder bör också korrekt återspegla utvecklingen och åtaganden på internationell nivå. Därför bör hänsyn tas till FN:s säkerhetsråds resolution 2195(2014) om hot mot den internationella freden och säkerheten och FN:s säkerhetsråds resolutioner 2199(2015) och 2253(2015) om hot mot den internationella freden och säkerheten till följd av terroristhandlingar. Dessa resolutioner handlar om kopplingarna mellan terrorism och internationell organiserad brottslighet, om att förhindra terroristgrupper från att få tillgång till internationella finansiella institut respektive om utvidgning av ramverket för sanktioner till att omfatta Islamiska staten i Irak och Levanten.
- (8) Leverantörer som erbjuder växlingstjänster mellan virtuella valutor och fiatvalutor (det vill säga ett lands mynt och sedlar som förklarats vara lagliga betalningsmedel och elektroniska pengar som accepteras som betalningsmedel i det utfärdande landet), samt tillhandahållare av plånböcker för virtuella valutor, omfattas inte av någon unions-skyldighet att identifiera misstänkta aktiviteter. Terroristgrupper kan därför ha möjlighet att överföra pengar till unionens finansiella system eller inom nätverk för virtuella valutor genom att dölja överföringar eller genom att utnyttja en viss grad av anonymitet på dessa plattformar. Det är därför nödvändigt att utvidga tillämpningsområdet för direktiv (EU) 2015/849 till att även omfatta leverantörer som erbjuder växlingstjänster mellan virtuella valutor och fiatvalutor och tillhandahållare av plånböcker för virtuella valutor. När det gäller bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism bör behöriga myndigheter, genom ansvariga enheter, kunna övervaka användningen av virtuella valutor. Sådan övervakning skulle ge ett balanserat och proportionellt tillvägagångssätt och säkra de tekniska framsteg och den höga grad av transparens som har uppnåtts när det gäller alternativ finansiering och socialt företagande.
- (9) De virtuella valutornas anonymitet gör att de kan missbrukas för brottsliga ändamål. Att inkludera leverantörer som erbjuder växlingstjänster mellan virtuella valutor och fiatvalutor och tillhandahållare av plånböcker för virtuella valutor kommer inte helt att lösa anonymitetsproblemet med överföringar i virtuella valutor, eftersom en stor del av den virtuella valutamiljön kommer att förbli anonym då användarna även kan handla utan sådana leverantörer och tillhandahållare. För att bekämpa de risker som är förknippade med anonymitet, bör nationella finansunderrättelseenheter (FIU) kunna erhålla information som gör det möjligt för dem att knyta virtuella valuta-adresser till en virtuell valutas ägare. Dessutom bör möjligheten att tillåta användarna att självdeklarerat till de utsedda myndigheterna på frivillig basis utvärderas ytterligare.

- (10) Virtuella valutor bör inte förväxlas med elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG⁽¹⁾, med det bredare konceptet *medel* enligt definitionen i artikel 4.25 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366⁽²⁾, med penningvärde som lagrats på instrument som omfattas av undantag enligt artikel 3 k och 3 l i direktiv (EU) 2015/2366 eller med spelinterna valutor som endast kan användas inom en särskild spelmiljö. Även om virtuella valutor ofta kan användas som betalningsmedel kan de också användas för andra ändamål och ha en bredare tillämpning, till exempel som betalningsmedel, för investeringsändamål, för värdebevarande produkter eller för användning på onlinekasinon. Målet med detta direktiv är att alla potentiella användningar av virtuella valutor ska omfattas.
- (11) Lokala valutor, även kallade komplementvalutor, som används i mycket begränsade nätverk såsom en stad eller en region, och mellan ett litet antal användare, bör inte anses vara virtuella valutor.
- (12) Affärsförbindelser eller transaktioner som involverar högriskredjeländer bör begränsas när betydande brister i systemen för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism i berörda tredjeländer har fastställts, om inte lämpliga ytterligare riskreducerande åtgärder eller motåtgärder vidtas. När medlemsstater har att göra med sådana högriskfall och med sådana affärsförbindelser eller transaktioner, bör de kräva att de ansvariga enheterna vidtar skärpta åtgärder för kundkännedom för att hantera och minska dessa risker. Varje medlemsstat beslutar således på nationell nivå vilken typ av skärpta åtgärder för kundkännedom som ska vidtas med avseende på högriskredjeländer. De olika tillvägagångssätten i medlemsstaterna skapar svagheter i fråga om hanteringen av affärsförbindelser som involverar länder som av kommissionen identifierats som högriskredjeländer. Det är viktigt att göra kommissionens förteckning över högriskredjeländer effektivare genom att införa en harmoniserad behandling av dessa länder på unionsnivå. Den harmoniserade behandlingen bör främst inriktas på skärpta åtgärder för kundkännedom där sådana åtgärder inte redan krävs enligt nationell rätt. Medlemsstater bör, i enlighet med internationella skyldigheter, ha rätt att kräva att ansvariga enheter i tillämpliga fall tillämpar ytterligare riskreducerande åtgärder som komplement till de skärpta åtgärderna för kundkännedom, i enlighet med en riskbaserad metod och med beaktande av de särskilda omständigheterna för affärsförbindelserna eller transaktionerna. Internationella organisationer och normgivare med befogenheter på området förhindrande av penningtvätt och bekämpning av finansiering av terrorism kan uppmana till att tillämpa lämpliga motåtgärder för att skydda det internationella finansiella systemet mot de pågående och väsentliga riskerna med avseende på penningtvätt och finansiering av terrorism från vissa länder. Dessutom bör medlemsstaterna kräva att ansvariga enheter tillämpar ytterligare riskreducerande åtgärder i fråga om högriskredjeländer som identifierats av kommissionen genom att beakta sådana begäranden om motåtgärder och rekommendationer, såsom de som framförs av FATF, och åtaganden som följer av internationella avtal.
- (13) Med tanke på hur föränderliga hoten och sårbarheten med avseende på penningtvätt och finansiering av terrorism är, bör unionen anta en integrerad strategi för kontroll av att systemen för nationell bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism uppfyller kraven på unionsnivå, genom att ta hänsyn till en bedömning av de nationella systemens effektivitet. I syfte att övervaka det korrekta införlivandet av unionskraven i de nationella systemen för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, det effektiva genomförandet av de kraven och förmågan hos dessa system att uppnå ett effektivt förebyggande ramverk bör kommissionen grunda sin bedömning på de nationella systemen för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, oaktat de bedömningar som genomförs av internationella organisationer och normgivande organ med befogenheter på området förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism, såsom FATF eller expertkommittén för utvärdering av åtgärder mot penningtvätt och finansiering av terrorism (Moneyval).
- (14) Förbetalda kort för allmänna ändamål har legitima användningsområden och utgör ett instrument som bidrar till social och ekonomisk delaktighet. Anonyma förbetalda kort är emellertid lätta att använda för finansiering av terroristattacker och logistik. Det är därför viktigt att neka terrorister denna källa till finansiering av deras verksamhet, genom att ytterligare minska de ramar och maximibelopp inom vilka ansvariga enheter har rätt att inte tillämpa vissa åtgärder för kundkännedom som föreskrivs i direktiv (EU) 2015/849. Det är därför visserligen viktigt att ta hänsyn till konsumenternas behov av att kunna använda förbetalda instrument för allmänna ändamål och att

(1) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7).

(2) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).

inte förhindra användningen av sådana instrument för att främja social och ekonomisk delaktighet, men det är viktigt att sänka den nuvarande tröskeln för anonyma förbetalda kort för allmänna ändamål och att identifiera kunden vid betalningstransaktioner på distans när transaktionsbeloppet överstiger 50 EUR.

- (15) Även om användningen av anonyma förbetalda kort som utfärdas i unionen i huvudsak är begränsad till unionens territorium är så inte alltid fallet med liknande kort som utfärdats i tredjeländer. Det är därför viktigt att se till att anonyma förbetalda kort som utfärdats utanför unionen kan användas i unionen endast om de kan anses uppfylla krav som är likvärdiga med dem som fastställs i unionsrätten. Den regeln bör genomföras i full överensstämmelse med unionens skyldigheter i fråga om internationell handel, särskilt bestämmelserna i allmänna tjänstehandelsavtalet.
- (16) FIU spelar en viktig roll när det gäller att identifiera terroristnätverks finansiella verksamheter, särskilt över gränserna, och för att upptäcka deras finansärer. Finansiell underrättelseinformation kan vara av avgörande vikt för att uppdaga främjande av terroristbrott och terroristorganisationernas nätverk och planer. På grund av att det inte finns några bindande internationella standarder uppvisar FIU stora skillnader vad gäller deras funktioner, befogenheter och ansvarsområden. Medlemsstaterna bör sträva efter ett effektivare och mer samordnat upplägg för att sköta finansiella utredningar som berör terrorism, även sådana som gäller olaglig användning av virtuella valutor. Dagens skillnader bör dock inte inverka på en FIU:s verksamhet, särskilt dess förmåga att utveckla förebyggande analyser till stöd för alla de myndigheter som ansvarar för underrättelseverksamhet, utredande, lagförande och dömande verksamhet och internationellt samarbete. När FIU utför sina uppgifter bör de ha tillgång till information och kunna utbyta den utan hinder, bland annat genom lämpligt samarbete med brottsbekämpande myndigheter. I alla fall av misstänkta brott, särskilt i fall som rör finansiering av terrorism, bör informationsflödet vara direkt och snabbt, utan onödiga dröjsmål. Det är därför viktigt att ytterligare stärka FIU:s ändamålsenlighet och effektivitet genom att klargöra deras befogenheter och hur samarbetet mellan dem ska se ut.
- (17) FIU bör från varje ansvarig enhet kunna erhålla all nödvändig information om enhetens uppgifter. Fri tillgång till information är avgörande för att penningflödena ska kunna spåras och att kriminella nätverk och flöden upptäcks på ett tidigt stadium. FIU:s behov av att få ytterligare information från ansvariga enheter på grundval av misstankar om penningtvätt eller finansiering av terrorism kan utlösas av en tidigare rapport om en misstänkt transaktion som rapporterats till FIU, men kan också utlösas genom andra kanaler såsom FIU:s egen analys, information som tillhandahålls av behöriga myndigheter eller uppgifter som innehas av en annan FIU. FIU bör inom ramen för sina uppgifter därför kunna erhålla information från en ansvarig enhet, även utan någon föregående rapport. Detta omfattar inte ospecificerade begäranden om information från ansvariga enheter inom ramen för FIU:s analys utan endast begäranden om information som grundas på tillräckligt specificerade villkor. En FIU bör även kunna erhålla sådan information på begäran från en annan FIU i unionen och utbyta informationen med den anmodande FIU.
- (18) Syftet med FIU är att samla in och analysera mottagen information för att belägga kopplingarna mellan misstänkta transaktioner och bakomliggande brottslig verksamhet, för att förhindra och bekämpa penningtvätt och finansiering av terrorism och att sprida resultaten av sin analys och ytterligare information till behöriga myndigheter när det finns skäl att misstänka penningtvätt, därmed associerade förbrott eller finansiering av terrorism. En FIU bör inte avstå från eller vägra utbyte av information med en annan FIU, spontant eller på begäran, på grund av till exempel brist på identifiering av associerade förbrott, aspekter av nationell straffrätt och skillnader mellan rekvisiten för associerade förbrott eller avsaknad av en hänvisning till särskilda associerade förbrott. På samma sätt bör en FIU ge sitt samtycke till en annan FIU i förväg för att vidarebefordra information till behöriga myndigheter, oberoende av typen av möjligt associerat förbrott, så att spridningsfunktionen kan utföras på ett effektivt sätt. FIU har rapporterat svårigheter när det gäller att utbyta information som beror på skillnader mellan nationella rekvisit för vissa associerade förbrott, såsom skattebrott, som inte harmoniserats genom unionsrätt. Sådana skillnader bör inte försvåra det ömsesidiga utbytet, spridningen till behöriga myndigheter och användningen av denna information enligt vad som fastställs i detta direktiv. FIU bör snabbt, konstruktivt och effektivt säkerställa ett så omfattande internationellt samarbete som möjligt med tredjeländers FIU i fråga om penningtvätt, associerade förbrott och finansiering av terrorism i enlighet med FATF-rekommendationerna och Egmontgruppens principer för informationsutbyte mellan finansunderrättelseenheter.

- (19) Information av tillsynskaraktär med anknytning till kreditinstitut och finansiella institut, exempelvis information avseende lämpligheten hos direktörer och aktieägare, de interna kontrollmekanismerna, styrelseformerna eller regellefterlevnadskontroll och riskhantering, är ofta oundgänglig för en adekvat tillsyn över sådana institut med avseende på bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism. På liknande sätt är information om bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism även viktig för tillsynen över dessa institut med avseende på andra områden. Utbyte av konfidentiell information och samarbete mellan kreditinstitutens och de finansiella institutens behöriga tillsynsmyndigheter för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism och myndigheter som på andra områden utövar tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut bör därför inte hindras av rättslig osäkerhet som kan uppstå till följd av avsaknaden av uttryckliga bestämmelser inom detta område. Förtydligande av den rättsliga ramen är ännu viktigare eftersom tillsynen i flera fall har anförtrotts tillsynsmyndigheter som inte ansvarar för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, såsom Europeiska centralbanken (ECB).
- (20) Fördröjd tillgång till information för FIU och andra behöriga myndigheter avseende identiteten hos innehavare av bank- och betalkonton och bankfack, särskilt anonyma sådana, gör det svårare att spåra överföringar av medel med anknytning till terrorism. Nationella uppgifter som gör det möjligt att identifiera bank- och betalkonton och bankfack tillhörande en viss person är fragmenterade och därför inte tillgängliga för FIU och andra behöriga myndigheter med nödvändig skyndsamhet. Det är därför viktigt att införa centraliserade automatiserade mekanismer, såsom register eller datasöksystem, i alla medlemsstater som ett effektivt sätt att få snabb tillgång till uppgifter om identiteten hos innehavare av bank- och betalkonton och bankfack, deras fullmaktshavare och deras verkliga huvudmän. Vid tillämpningen av bestämmelserna om tillgång är det lämpligt att befintliga mekanismer används, förutsatt att nationella FIU kan få tillgång till de uppgifter med avseende på vilka de gör utredningar på ett omedelbart och ofiltrerat sätt. Medlemsstaterna bör överväga att låta andra uppgifter som bedöms nödvändiga och proportionella ingå i dessa mekanismer för att på ett mer effektivt sätt minska risker med avseende på penningtvätt och finansiering av terrorism. Full konfidentialitet bör säkerställas avseende sådana utredningar och begäranden om därtill kopplad information av FIU och andra behöriga myndigheter än de myndigheter som ansvarar för lagföring.
- (21) I syfte att respektera den personliga integriteten och att skydda personuppgifter bör ett minimum av uppgifter som är absolut nödvändiga för genomförandet av utredningar rörande bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism finnas i centraliserade automatiserade mekanismer för bank- och betalkonton, såsom register eller datasöksystem. Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att bestämma vilka uppgifter som det är ändamålsenligt och proportionellt att samla in, med beaktande av befintliga system och rättsliga traditioner så de verkliga huvudmännen kan identifieras på ett meningsfullt sätt. Vid införlivandet av de bestämmelser som rör dessa mekanismer bör medlemsstaterna fastställa lagringsperioder som motsvarar lagringsperioderna för den dokumentation och information som erhålls inom ramen för tillämpningen av åtgärder för kundkännedom. Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att förlänga lagringstiden generellt genom lag, utan att kräva beslut i enskilda fall. Den ytterligare lagringstiden bör inte överstiga en period på ytterligare fem år. Den perioden bör inte påverka tillämpningen av nationell rätt med andra datalagringskrav som möjliggör beslut i enskilda fall för att underlätta straffrättsliga eller administrativa förfaranden. Tillgång till dessa mekanismer bör beviljas på grundval av principen om behövsnlig behörighet.
- (22) Korrekt identifiering och kontroll av personuppgifter för fysiska och juridiska personer är avgörande för bekämpning av penningtvätt eller av finansiering av terrorism. Den senaste tekniska utvecklingen inom digitalisering av transaktioner och betalningar möjliggör säker elektronisk identifiering eller identifiering på distans. Dessa identifieringsmöjligheter som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014⁽¹⁾ bör beaktas, i synnerhet när det gäller anmälda system för elektronisk identifiering och metoder som säkerställer gränsöverskridande rättsligt erkännande, som erbjuder säkra verktyg på hög nivå och utgör ett riktmärke mot vilket identifieringsmetoder som inrättats på nationell nivå kan kontrolleras. Dessutom kan andra säkra processer för elektronisk identifiering eller identifiering på distans som reglerats, erkänts, godkänts eller godtagits på nationell nivå av den nationella behöriga myndigheten beaktas. När så är lämpligt bör erkännande av elektroniska dokument och betrodda tjänster enligt förordning (EU) nr 910/2014 också beaktas vid identifieringsprocessen. Principen om teknisk neutralitet bör beaktas vid tillämpningen av detta direktiv.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73).

- (23) För att identifiera personer i politiskt utsatt ställning i unionen bör medlemsstaterna utfärda förteckningar som anger de särskilda funktioner som i enlighet med nationella lagar och andra författningar betraktas som viktiga offentliga funktioner. Medlemsstaterna bör begära av var och en av de internationella organisationer som är ackrediterade på deras territorier att de utfärdar en förteckning över viktiga offentliga funktioner inom den internationella organisationen och håller dessa förteckningar uppdaterade.
- (24) Metoden för granskning av befintliga kunder inom det nuvarande ramverket är riskbaserad. Med tanke på den högre risk för penningtvätt, finansiering av terrorism och associerade förbrott som uppkommer i samband med vissa mellanhandsstrukturer är det emellertid möjligt att denna metod inte alltid medger att risker upptäcks och bedöms i tid. Det är därför viktigt att se till att vissa klart angivna kategorier av befintliga kunder också övervakas på ett regelbundet sätt.
- (25) Medlemsstaterna är för närvarande skyldiga att se till att de företag och andra juridiska enheter som är etablerade på deras territorium inhämtar och förfogar över adekvata, korrekta och aktuella uppgifter om sitt verkliga huvudmannaskap. Behovet av korrekta och uppdaterade uppgifter om den verkliga huvudmannen är centralt vid spårandet av brottslingar som annars kan ha möjlighet att dölja sin identitet bakom en företagsstruktur. Det globalt sammanlänkade finansiella systemet gör det möjligt att dölja pengar och att förflytta dem runt om i världen, och såväl de som ägnar sig åt penningtvätt och finansierar terrorism som andra brottslingar har i allt större utsträckning utnyttjat denna möjlighet.
- (26) Den specifika faktor som avgör vilken medlemsstat som ansvarar för övervakning och registrering av uppgifter om verkligt huvudmannaskap för trustar och liknande juridiska konstruktioner bör klargöras. Skillnader i medlemsstaternas rättssystem leder till att vissa trustar och liknande juridiska konstruktioner inte övervakas eller registreras någonstans i unionen. Uppgifter om verkligt huvudmannaskap för trustar och liknande juridiska konstruktioner bör registreras där trustförvaltare och personer som innehar likvärdiga ställningar i liknande juridiska konstruktioner är etablerade eller bosatta. För att säkerställa en effektiv övervakning och registrering av uppgifter om verkligt huvudmannaskap avseende trustar och liknande juridiska konstruktioner krävs dessutom samarbete mellan medlemsstaterna. Genom att sammankoppla medlemsstaternas register över verkliga huvudmän för trustar och liknande juridiska konstruktioner skulle denna information bli tillgänglig, och det skulle också säkerställas att flerfaldig registrering av samma trustar och liknande juridiska konstruktioner undviks inom unionen.
- (27) Regler som gäller för trustar och liknande juridiska konstruktioner i fråga om tillgång till uppgifter om deras verkliga huvudmannaskap bör vara jämförbara med motsvarande bestämmelser som gäller företag och andra juridiska enheter. På grund av de många olika typer av trustar som för närvarande förekommer i unionen, liksom en ännu större variation av liknande juridiska konstruktioner, bör beslutet om huruvida en trust eller en liknande juridisk konstruktion är att jämföra med företag och andra juridiska enheter fattas av medlemsstaterna. Syftet med den nationella rätt som införlivar de bestämmelserna bör vara att förhindra användningen av trustar eller liknande juridiska konstruktioner för penningtvätt, finansiering av terrorism eller associerade förbrott.
- (28) Med tanke på de olika särdragen hos trustar och liknande juridiska konstruktioner, bör medlemsstaterna kunna, inom ramen för nationell rätt och i enlighet med regler för skydd av personuppgifter, fastställa nivån av transparens avseende trustar och liknande juridiska konstruktioner som inte är jämförbara med företag och andra juridiska enheter. Riskerna för att det ska handla om penningtvätt och finansiering av terrorism kan variera utifrån egenskaperna hos typen av trust eller liknande juridisk konstruktion, och förståelsen av dessa risker kan utvecklas över tiden, till exempel till följd av de nationella och supranationella riskbedömningarna. Därför bör det vara möjligt för medlemsstaterna att föreskriva mer omfattande tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap avseende trustar och liknande juridiska konstruktioner, om sådan tillgång utgör en nödvändig och proportionell åtgärd för att uppnå det legitima målet att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism. När medlemsstaterna fastställer transparensnivån för uppgifter om verkligt huvudmannaskap för dessa trustar eller liknande juridiska konstruktioner, bör de ta vederbörlig hänsyn till skyddet av enskilda personers grundläggande rättigheter, särskilt rätten till personlig integritet och skyddet av personuppgifter. Tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap avseende trustar och liknande juridiska konstruktioner bör beviljas alla personer som kan visa ett berättigat intresse. Tillgång bör också beviljas varje person som har ingivit en skriftlig begäran avseende en trust eller en liknande juridisk konstruktion som innehar eller äger en kontrollpost i något företag eller någon annan juridisk enhet med säte utanför unionen, genom direkt eller indirekt ägande, inbegripet

genom innehavarkarter, eller genom kontroll på annat sätt. Kriterierna och villkoren för beviljande av tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap avseende trustar och liknande juridiska konstruktioner bör vara tillräckligt precisa och i linje med målen för detta direktiv. Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att avslå en skriftlig begäran om det finns rimliga skäl att misstänka att den skriftliga begäran inte är i linje med målen för detta direktiv.

- (29) För att säkerställa rättslig säkerhet och lika spelregler är det mycket viktigt att tydligt ange vilka juridiska konstruktioner etablerade inom unionen som bör anses likna trustar på grund av konstruktionens funktioner eller struktur. Varje medlemsstat bör därför vara skyldig att identifiera trustar, om de erkänns i nationell rätt, och liknande juridiska konstruktioner som kan inrättas enligt dess nationella rättsliga ram eller tradition och som har trustliknande struktur eller funktioner, exempelvis möjligheten att separera eller bryta kopplingen mellan den lagliga äganderätten och det verkliga huvudmannaskapet för tillgångarna. Medlemsstaterna bör därför därefter till kommissionen anmäla kategorierna av, beskrivningen av egenskaperna hos, namnet på och i tillämpliga fall den rättsliga grunden för dessa trustar och liknande juridiska konstruktioner, i syfte att de ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning* så att de kan identifieras av andra medlemsstater. Det bör beaktas att trustar och liknande juridiska konstruktioner kan ha olika rättsliga egenskaper på olika håll i unionen. Om egenskaperna hos trusten eller den juridiska konstruktionen i fråga om struktur eller funktioner är jämförbara med egenskaperna hos företag och andra juridiska enheter skulle offentlig tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap bidra till att bekämpa missbruk av trustar och liknande juridiska konstruktioner, på samma sätt som offentlig tillgång kan bidra till att förhindra missbruk av företag och andra juridiska enheter för penningtvätt och finansiering av terrorism.
- (30) Offentlig tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap innebär också att civilsamhället, inbegripet media eller det civila samhällets organisationer, får större möjlighet att granska uppgifterna och bidrar till att bevara förtroendet för affärstransaktioner och det finansiella systemets integritet. Offentlig tillgång kan bidra till att bekämpa missbruk av företag och andra juridiska enheter och juridiska konstruktioner för penningtvätt eller finansiering av terrorism, både genom att underlätta utredningar och genom ökad tilltro, eftersom de verkliga huvudmannens identitet är känd för alla som kan utföra transaktioner med dem. Det underlättar dessutom en snabb och effektiv tillgång till uppgifter för finansiella institut och myndigheter, inklusive myndigheter i tredjeländer, som deltar i kampen mot sådana brott. Tillgången till uppgifterna skulle också underlätta utredningar om penningtvätt, associerade förbrott och finansiering av terrorism.
- (31) Förtroendet för finansmarknaderna hos investerare och allmänheten är till stor del beroende av ett tillförlitligt system för offentlig tillgång till information som skapar transparens om det verkliga huvudmannaskapet och företagets kontrollstrukturer. Detta gäller i synnerhet för system för företagsstyrning som kännetecknas av ett koncentrerat ägarskap, till exempel i unionen. Å ena sidan kan stora investerare med betydande rösträtt och kapitalandelar främja långsiktig tillväxt och långsiktiga företagsresultat. Å andra sidan kan kontrollerande verkliga huvudmän med stora röstandelar ha incitament att styra företagets tillgångar och möjligheter för personlig vinning på bekostnad av minoritetsinvesterarerna. Den potentiella ökningen av förtroendet för finansmarknader bör ses som en positiv sidoeffekt och inte som syftet med att öka transparensen, vilket är att skapa förhållanden som i mindre utsträckning kan användas för penningtvätt och finansiering av terrorism.
- (32) Investerares och allmänhetens förtroende för finansmarknaderna är till stor del beroende av ett tillförlitligt system för offentlig tillgång till information som skapar transparens om det verkliga huvudmannaskapet och kontrollstrukturerna för företag och andra juridiska enheter samt för vissa typer av trustar och liknande juridiska konstruktioner. Medlemsstaterna bör därför ge tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap på ett tillräckligt konsekvent och samordnat sätt genom att fastställa tydliga regler för offentlig tillgång, så att tredje parter kan bedöma, i hela unionen, vilka som är de verkliga huvudmännen för företag och andra juridiska enheter samt för vissa typer av trustar och liknande juridiska konstruktioner.
- (33) Medlemsstaterna bör därför ge tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap avseende företag och andra juridiska enheter på ett tillräckligt konsekvent och samordnat sätt med hjälp av de centrala registren för uppgifter om verkligt huvudmannaskap genom att fastställa tydliga regler för offentlig tillgång, så att tredje parter över hela unionen har möjlighet att ta reda på vilka som är de verkliga huvudmännen för företag och andra juridiska enheter. Det är viktigt att också fastställa en enhetlig rättslig ram som säkerställer bättre tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap för trustar och liknande juridiska konstruktioner, när de väl är registrerade i unionen. Regler som tillämpas på trustar och liknande juridiska konstruktioner i fråga om tillgång till uppgifter om deras verkliga huvudmannaskap bör vara jämförbara med motsvarande regler som tillämpas på företag och andra juridiska enheter.

- (34) I samtliga fall, med avseende på såväl företag och andra juridiska enheter som trustar och liknande juridiska konstruktioner, bör en rimlig balans eftersträvas, i synnerhet mellan allmänhetens intresse för förhindrande av penningtvätt och finansiering av terrorism och den registrerades grundläggande rättigheter. Den uppsättning uppgifter som ska göras offentligt tillgänglig bör vara begränsad, tydligt och uttömmande definierad och av allmän karaktär, för att minimera den potentiella skadan för de verkliga huvudmännen. Samtidigt bör de uppgifter som görs offentligt tillgängliga inte väsentligt skilja sig från de uppgifter som för närvarande samlas in. För att begränsa intrånget i rätten till respekt för privatlivet i allmänhet, och i rätten till skydd för personuppgifter i synnerhet, bör uppgifterna huvudsakligen hänföra sig till statusen hos verkliga huvudmän för företag och andra juridiska enheter och för trustar och liknande juridiska konstruktioner, och bör endast avse det område för ekonomisk verksamhet inom vilket de verkliga huvudmännen är verksamma. I fall då den ledande befattningshavaren har identifierats som den verkliga huvudmannen enbart ex officio, och inte på grund av ägarintresse eller kontroll genom andra medel, bör detta tydligt anges i registren. När det gäller uppgifter om verkligt huvudmannaskap kan medlemsstaterna föreskriva att uppgifter om medborgarskap ska ingå i det centrala registret, särskilt för icke-infödda verkliga huvudmän. För att underlätta registerförfarandena, och eftersom de allra flesta verkliga huvudmän kommer att vara medborgare i den stat som upprätthåller det centrala registret, får medlemsstaterna presumera att en verklig huvudman är medborgare i landet när ingen uppgift om motsatsen läggs in.
- (35) Den skärpta offentliga kontrollen kommer att bidra till att förhindra missbruk av juridiska enheter och juridiska konstruktioner, inbegripet skatteflykt. Därför är det av avgörande betydelse att uppgifterna om verkligt huvudmannaskap förblir tillgängliga via de nationella registren och genom systemet för sammankoppling av register under minst fem år efter det att skälen för att registrera uppgifter om verkligt huvudmannaskap avseende trusten eller den liknande juridiska konstruktionen har upphört att existera. Medlemsstaterna bör dock ha möjlighet att i sin lagstiftning föreskriva behandling av uppgifterna om verkligt huvudmannaskap, inbegripet personuppgifter för andra ändamål om sådan behandling svarar mot ett mål av allmänintresse och utgör en nödvändig och proportionell åtgärd i ett demokratiskt samhälle med hänsyn till det legitima mål som eftersträvas.
- (36) Med syfte att säkerställa en proportionell och välavvägd hantering och att garantera rätten till privatliv och skydd av personuppgifter bör medlemsstaterna dessutom ha möjlighet att föreskriva undantag från offentliggörandet genom registren för uppgifter om verkligt huvudmannaskap och från tillgången till sådana uppgifter, under exceptionella omständigheter, om uppgifterna skulle utsätta den verkliga huvudmannen för en oproportionell risk för bedrägeri, kidnappning, utpressning av olika slag, trakasserier, våld eller hotelser. Det bör också vara möjligt för medlemsstaterna att kräva onlineregistrering i syfte att identifiera alla personer som begär uppgifter från registret, samt betalning av en avgift för att få tillgång till uppgifterna i registret.
- (37) Den sammankoppling av medlemsstaternas centrala register med uppgifter om verkligt huvudmannaskap genom den centrala europeiska plattform som inrättats genom Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 ⁽¹⁾ förutsätter en samordning av nationella system med olika tekniska särdrag. Detta innebär antagande av tekniska åtgärder och specifikationer som måste ta hänsyn till skillnader mellan olika register. För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för att hantera dessa tekniska och operativa frågor. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽²⁾. Medlemsstaternas deltagande i driften av hela systemet bör under alla omständigheter säkerställas med hjälp av en regelbunden dialog mellan kommissionen och medlemsstaternas företrädare i frågor som rör driften av systemet och dess framtida utveckling.
- (38) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 ⁽³⁾ är tillämplig på behandling av personuppgifter enligt detta direktiv. Därför bör fysiska personer vars personuppgifter finns i nationella register som uppgifter om verkligt huvudmannaskap informeras i enlighet med detta. Dessutom bör endast personuppgifter som är aktuella och motsvarar de verkliga huvudmännen göras tillgängliga, och huvudmännen bör informeras om sina rättigheter

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt (EUT L 169, 30.6.2017, s. 46).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

enligt unionens nuvarande rättsliga ram för uppgiftsskydd som fastställs i förordning (EU) 2016/679 och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680⁽¹⁾, och om de förfaranden som är tillämpliga för utövandet av dessa rättigheter. För att förhindra missbruk av uppgifter som registren innehåller och för att balansera den verkliga huvudmannens rättigheter, kan medlemsstaterna därutöver anse att det är det lämpligt att överväga att också den verkliga huvudmannen får tillgång till uppgifter om den person som begär uppgifter, tillsammans med den rättsliga grunden för begäran.

- (39) Om FIU och de behöriga myndigheternas rapportering av avvikelser skulle äventyra en pågående undersökning, bör FIU eller de behöriga myndigheterna skjuta upp rapporteringen av avvikelserna tills den tidpunkt då orsakerna till att inte rapportera inte längre föreligger. Dessutom bör FIU och behöriga myndigheter inte rapportera en avvikelse om detta skulle stå i strid med en konfidentialitetsbestämmelse i nationell rätt eller utgöra en straffbar informationsläcka.
- (40) Detta direktiv påverkar inte skyddet av personuppgifter som behandlas av behöriga myndigheter enligt direktiv (EU) 2016/680.
- (41) Tillgång till uppgifter och definitionen av berättigat intresse bör regleras av lagen i den medlemsstat där förvaltaren av en trust eller en person som innehar en likvärdig ställning i en liknande juridisk konstruktion är etablerad eller bosatt. Om förvaltaren av trusten eller personen som innehar en likvärdig ställning i en liknande juridisk konstruktion inte är etablerad eller bosatt i en medlemsstat bör tillgången till uppgifter och definitionen av berättigat intresse regleras av lagen i den medlemsstat där uppgifterna om verkligt huvudmannaskap för trusten eller den liknande juridiska konstruktionen registreras i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv.
- (42) Medlemsstaterna bör i sin nationella rätt definiera begreppet berättigat intresse, både som ett allmänt begrepp och som ett kriterium för tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap. Dessa definitioner bör i synnerhet inte begränsa begreppet berättigat intresse till fall av pågående administrativa eller rättsliga förfaranden, och bör göra det möjligt att beakta det förebyggande arbetet på området för bekämpning av penningtvätt, finansiering av terrorism och associerade brott som genomförs av icke-statliga organisationer och undersökande journalister, där så är lämpligt. När sammankopplingen av medlemsstaternas register över verkligt huvudmannaskap väl är på plats bör både nationell och gränsöverskridande tillgång till varje medlemsstats register beviljas på grundval av definitionen av berättigat intresse i den medlemsstat där uppgifterna om verkligt huvudmannaskap avseende trusten eller den liknande juridiska konstruktionen har registrerats i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv, genom ett beslut som fattas av de relevanta myndigheterna i den medlemsstaten. Det bör också vara möjligt för medlemsstaterna att med avseende på sina register över verkligt huvudmannaskap fastställa mekanismer för överklagande av beslut som beviljar eller nekar tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap. I syfte att säkerställa samstämmiga och effektiva former för registrering och informationsutbyte bör medlemsstaterna se till att deras myndigheter med ansvar för registret som upprättats för uppgifterna om verkligt huvudmannaskap avseende trustar och liknande juridiska konstruktioner samarbetar med motsvarande myndigheter i andra medlemsstater, och delar information om trustar och liknande juridiska konstruktioner som regleras av lagen i en medlemsstat och förvaltas i en annan medlemsstat.
- (43) Gränsöverskridande korrespondentförbindelser med ett tredjelands motpartsinstitut kännetecknas av sin fortlöpande och upprepade karaktär. Medlemsstaterna bör därför, samtidigt som de kräver att skärpta åtgärder för kundkännedom antas i detta särskilda sammanhang, beakta att korrespondentförbindelser inte omfattar transaktioner av engångskaraktär eller enbart utbyte av meddelandekapacitet. Dessutom kan intensiteten i de åtgärder som fastställs i detta direktiv, med erkännande av att inte alla gränsöverskridande korrespondentbanktjänster medför samma risker för penningtvätt och finansiering av terrorism, fastställas genom tillämpning av principerna i den riskbaserade metoden och föregriper inte nivån på risken för penningtvätt och finansiering av terrorism som är förknippad med det finansiella motpartsinstitutet.
- (44) Det är viktigt att se till att regler för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism genomförs korrekt av ansvariga enheter. I detta sammanhang bör medlemsstaterna stärka rollen för de myndigheter som fungerar som behöriga myndigheter och har specifikt ansvar för att bekämpa penningtvätt eller finansiering av terrorism, inbegripet FIU, de myndigheter som har till uppgift att utreda eller lagföra penningtvätt, därmed associerade brott och finansiering av terrorism, att spåra och beslagta eller frysa och förverka tillgångar som härrör från

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 4.5.2016, s. 89).

brott, myndigheter som erhåller rapporter om gränsöverskridande förflyttningar av valuta och överlåtbara innehavarpapper, och de myndigheter som har ansvar för tillsyn eller övervakning som syftar till att se till att ansvariga enheter uppfyller sina skyldigheter. Medlemsstaterna bör stärka rollen för andra relevanta myndigheter, däribland korruptionsbekämpande myndigheter och skattemyndigheter.

- (45) Medlemsstaterna bör säkerställa en effektiv och oberoende tillsyn över alla ansvariga enheter, helst genom myndigheter via en separat och oberoende nationell reglerings- eller tillsynsmyndighet.
- (46) Brottslingar flyttar vinster från olaglig verksamhet via flera finansiella mellanhänder för att undgå upptäckt. Det är därför viktigt att tillåta kreditinstitut och finansiella institut att utbyta information inte bara inom koncernen utan även med andra kreditinstitut och finansiella institut, med vederbörlig hänsyn till regler för skydd av personuppgifter i nationell rätt.
- (47) Behöriga myndigheter som utövar tillsyn över att ansvariga enheter efterlever detta direktiv bör ha möjlighet att samarbeta och utbyta konfidentiell information, oavsett deras respektive karaktär eller ställning. För detta ändamål bör sådana behöriga myndigheter ha en lämplig rättslig grund för utbyte av konfidentiell information, och samarbetet mellan de behöriga tillsynsmyndigheterna för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism och andra tillsynsmyndigheter bör därför inte oavsiktligt hindras av rättslig osäkerhet som kan bero på att det inte finns några uttryckliga bestämmelser på detta område. Tillsynen av det effektiva genomförandet av koncernpolicy för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism bör ske i enlighet med de principer och metoder för den gruppbaseade tillsyn som fastställs i relevant europeisk sektorslagstiftning.
- (48) Informationsutbytet och tillhandahållandet av bistånd mellan behöriga myndigheter i medlemsstaterna är av avgörande betydelse vid tillämpningen av detta direktiv. Medlemsstaterna får därför inte förbjuda eller föreskriva orimliga eller onödigt restriktiva villkor för detta informationsutbyte och bistånd mellan behöriga myndigheter.
- (49) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument ⁽¹⁾ av den 28 september 2011 har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är motiverat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.
- (50) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att skydda det finansiella systemet genom att förhindra, upptäcka och utreda penningtvätt och finansiering av terrorism, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, eftersom enskilda åtgärder som vidtas av medlemsstaterna för att skydda sina finansiella system kan vara oförenliga med en fungerande inre marknad och med vad som föreskrivs enligt rättsstatsprincipen och unionens allmänna ordning, utan snarare, på grund av åtgärdernas omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (51) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheterna och iakttar de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad *stadgan*), särskilt rätten till respekt för privat- och familjeliv (artikel 7 i stadgan), rätten till skydd av personuppgifter (artikel 8 i stadgan) och näringsfriheten (artikel 16 i stadgan).
- (52) När kommissionen utarbetar en rapport om utvärdering av genomförandet av detta direktiv bör den ta vederbörlig hänsyn till de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i stadgan.
- (53) Med tanke på det brådskande behovet av att genomföra åtgärder i syfte att stärka unionens system för att förhindra penningtvätt och finansiering av terrorism, och på medlemsstaternas åtaganden att snabbt gå vidare med införlivandet av direktiv (EU) 2015/849, bör ändringarna till det direktivet vara införlivade senast den 10 januari 2020. Medlemsstaterna bör upprätta register över verkligt huvudmannskap för företag och andra juridiska enheter senast den 10 januari 2020 och för trustar och liknande juridiska konstruktioner senast den 10 mars 2020. Centrala register bör vara sammankopplade via den centrala europeiska plattformen senast den 10 mars 2021. Medlemsstaterna bör upprätta centraliserade automatiserade mekanismer som tillåter identifiering av innehavare av bank- och betalkonton och bankfack senast den 10 september 2020.

⁽¹⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

- (54) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 28.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 ⁽¹⁾ och avgav ett yttrande den 2 februari 2017 ⁽²⁾.
- (55) Direktiv (EU) 2015/849 bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv (EU) 2015/849

Direktiv (EU) 2015/849 ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 2.1.3 ska ändras på följande sätt:

a) Led a ska ersättas med följande:

”a) Revisorer, externa revisorer och skatterådgivare samt varje annan person som åtar sig att tillhandahålla – antingen direkt eller genom någon som personen i fråga är kopplad till – materiellt bistånd, stöd eller rådgivning i skattefrågor som huvudsaklig affärs- eller yrkesverksamhet.”

b) Led d ska ersättas med följande:

”d) Fastighetsmäklare, inbegripet när de agerar som mellanhänder vid uthyrning av fast egendom, men endast i fråga om transaktioner för vilka månadshyran uppgår till 10 000 EUR eller mer.”

c) Följande led ska läggas till:

”g) Leverantörer som erbjuder växlingstjänster mellan virtuella valutor och fiatvalutor.

h) Tillhandahållare av plånböcker för virtuella valutor.

i) Personer som handlar med eller agerar som mellanhänder vid handel med konstverk, även när detta utförs av konstgallerier och auktionshus, där värdet av en transaktion eller en serie av förbundna transaktioner uppgår till 10 000 EUR eller mer.

j) Personer som förvarar, handlar med eller agerar som mellanhänder vid handel med konstverk när detta utförs av frihamnar, där värdet av en transaktion eller en serie av förbundna transaktioner uppgår till 10 000 EUR eller mer.”

2. Artikel 3 ska ändras på följande sätt:

a) Led 4 ska ändras på följande sätt:

i) Led a ska ersättas med följande:

”a) terroristbrott, brott med anknytning till en terroristgrupp och brott med anknytning till terroristverksamhet enligt avdelningarna II och III i direktiv (EU) 2017/541 ^(*),

^(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/541 av den 15 mars 2017 om bekämpande av terrorism, om ersättande av rådets rambeslut 2002/475/RIF och om ändring av rådets beslut 2005/671/RIF (EUT L 88, 31.3.2017, s. 6).”

ii) Led c ska ersättas med följande:

”c) handlingar som utförs av kriminella organisationer enligt definitionen i artikel 1.1 i rådets rambeslut 2008/841/RIF ^(*),

^(*) Rådets rambeslut 2008/841/RIF av den 24 oktober 2008 om kampen mot organiserad brottslighet (EUT L 300, 11.11.2008, s. 42).”

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ EUT C 85, 18.3.2017, s. 3.

b) I punkt 6 ska led b ersättas med följande:

”b) När det gäller trustar, alla följande personer:

i) Instiftaren eller instiftarna.

ii) Förvaltaren eller förvaltarna.

iii) Beskyddaren eller beskyddarna, om sådana finns.

iv) Förmånstagarna eller, om det ännu inte har fastställts vilka enskilda personer som är förmånstagare med avseende på den juridiska konstruktionen eller enheten, den kategori av personer för vilka den juridiska konstruktionen eller enheten främst har inrättats eller verkar.

v) Eventuella andra fysiska personer som ytterst utövar kontroll över trusten genom direkt eller indirekt ägande eller genom andra medel.”

c) Led 16 ska ersättas med följande:

”16. *elektroniska pengar*: elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv 2009/110/EG, men med undantag av penningvärde enligt artikel 1.4 och 1.5 i det direktivet.”

d) Följande led ska läggas till:

”18. *virtuella valutor*: en digital värderepresentation som inte emitterats eller garanterats av en centralbank eller en offentlig myndighet, som inte nödvändigtvis är kopplad till en rättsligt etablerad valuta och som inte har rättslig status som valuta eller pengar, men som godtas av fysiska eller juridiska personer såsom betalningsmedel och som kan överföras, lagras och handlas elektroniskt.

19. *tillhandahållare av plånböcker för virtuella valutor*: en enhet som erbjuder tjänster för att säkra privata krypteringsnycklar för sina kunders räkning, i syfte att inneha, förvara och överföra virtuella valutor.”

3. Artikel 6 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 2 ska leden b och c ersättas med följande:

”b) De risker som är förknippade med varje relevant sektor, inbegripet i förekommande fall Eurostats beräkningar av de monetära volymerna av penningtvätt för var och en av dessa sektorer.

c) De metoder som brottslingar oftast använder för att tvätta vinster från olaglig verksamhet, inbegripet, i förekommande fall, de som särskilt används i transaktioner mellan medlemsstater och tredjeländer, oberoende av om ett tredjeland har identifierats som ett högrisktredjeland enligt artikel 9.2.”

b) Punkt 3 ska ersättas med följande:

”3. Kommissionen ska göra den rapport som avses i punkt 1 tillgänglig för medlemsstaterna och ansvariga enheter för att hjälpa dem med att identifiera, förstå, hantera och minska riskerna för penningtvätt och finansiering av terrorism och så att andra berörda aktörer, inklusive nationella lagstiftare, Europaparlamentet, de europeiska tillsynsmyndigheterna och företrädare för FIU, bättre kan förstå riskerna. Rapporter ska offentliggöras senast sex månader efter att de har gjorts tillgängliga för medlemsstaterna, utom för de rapportdelar som innehåller säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter.”

4. Artikel 7 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 4 ska följande led läggas till:

”f) redovisa den institutionella strukturen och de allmänna förfarandena i sina system för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, vilket bland annat omfattar FIU, skattemyndigheter och åklagare, samt de tilldelade personella och finansiella resurserna i den mån denna information finns tillgänglig,

g) redovisa nationella insatser och resurser (arbetskraft och budget) som anslås för att bekämpa penningtvätt och finansiering av terrorism.”

b) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Medlemsstaterna ska göra resultaten av sina riskbedömningar, inbegripet uppdateringar, tillgängliga för kommissionen, de europeiska tillsynsmyndigheterna och de övriga medlemsstaterna. Andra medlemsstater får tillhandahålla relevant ytterligare information, när så är lämpligt, till den medlemsstat som utför riskbedömningen. En sammanfattning av bedömningen ska göras allmänt tillgänglig. Denna sammanfattning får inte innehålla säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter.”

5. Artikel 9 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 64 för att identifiera hög-risktredjeländer, med beaktande av strategiska brister, särskilt på följande områden:

- a) Tredjelandets rättsliga och institutionella ram för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, framför allt
 - i) kriminalisering av penningtvätt och finansiering av terrorism,
 - ii) åtgärder som rör kundkännedom,
 - iii) krav som rör registerhållning,
 - iv) krav som rör rapportering av misstänkta transaktioner,
 - v) tillgång till korrekt och aktuell information om det verkliga huvudmannskapet för juridiska personer och konstruktioner för behöriga myndigheter.
- b) Tredjelandets behöriga myndigheters befogenheter och förfaranden för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, inbegripet lämpliga effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner, samt tredjelandets metoder för samarbete och informationsutbyte med medlemsstaternas behöriga myndigheter.
- c) Effektiviteten hos tredjelandets system för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism när det gäller hantering av riskerna för penningtvätt eller finansiering av terrorism.”

b) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Kommissionen ska vid upprättandet av de delegerade akter som avses i punkt 2 ta hänsyn till relevanta utvärderingar, bedömningar eller rapporter från internationella organisationer och normgivare med befogenheter på området för förhindrande av penningtvätt och bekämpning av finansiering av terrorism.”

6. Artikel 10.1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska förbjuda sina kreditinstitut och finansiella institut att föra anonyma konton, utfärda anonyma motböcker eller tillhandahålla anonyma bankfack. Medlemsstaterna ska i alla händelser kräva att ägarna och förmånstagarna till befintliga anonyma konton, anonyma motböcker eller anonyma bankfack omfattas av åtgärder för kundkännedom senast den 10 januari 2019, och under alla förhållanden innan sådana konton, motböcker eller bankfack nyttjas.”

7. Artikel 12 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) I första stycket ska leden a och b ersättas med följande:

”a) Betalningsinstrumentet kan inte återuppladdas eller har en månatlig gräns för betalningstransaktioner på 150 EUR som endast kan användas i den medlemsstaten.

b) Det högsta belopp som lagras elektroniskt överstiger inte 150 EUR.”

ii) Andra stycket ska utgå.

b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska se till att undantaget i punkt 1 i denna artikel inte är tillämpligt vid kontantinlösen eller kontantuttag av de elektroniska pengarnas penningvärde om detta överstiger 50 EUR, eller i fråga om betalningstransaktioner på distans enligt definitionen i artikel 4.6 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*) om betalningsbeloppet överstiger 50 EUR per transaktion.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).”

c) Följande punkt ska läggas till:

”3. Medlemsstaterna ska se till att kreditinstitut och finansiella institut i egenskap av förvärvare endast godtar betalningar med anonyma förbetalda kort som utfärdats i ett tredjeland om dessa kort uppfyller krav motsvarande dem som anges i punkterna 1 och 2.

Medlemsstaterna får besluta att på sitt territorium inte godta betalningar som genomförs med hjälp av anonyma förbetalda kort.”

8. Artikel 13.1 ska ändras på följande sätt:

a) Led a ska ersättas med följande:

”a) Identifiering av kunden och kontroll av dennes identitet utifrån handlingar, uppgifter eller information som erhållits från en tillförlitlig och oberoende källa, inklusive, i förekommande fall, medel för elektronisk identifiering, betrodda tjänster enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 (*) eller andra säkra identifieringsprocesser på distans eller på elektronisk väg, som reglerats, erkänts, godkänts eller godtagits av relevanta nationella myndigheter.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73).”

b) I slutet av led b ska följande mening läggas till:

”Om den verkliga huvudmannen identifierats som den ledande befattningshavare som avses i artikel 3.6 a ii ska ansvariga enheter vidta de rimliga åtgärder som krävs för att kontrollera identiteten på den fysiska person som innehar ställningen som ledande befattningshavare och ska dokumentera de åtgärder som vidtagits samt eventuella svårigheter som uppstått under kontrollprocessen.”

9. Artikel 14 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska följande mening läggas till:

”När en ny affärsförbindelse ingås med ett företag eller annan juridisk enhet, eller en trust eller en juridisk konstruktion med trustliknande struktur eller funktioner (nedan kallad *liknande juridisk konstruktion*) som är föremål för registrering av uppgifter om verkligt huvudmannskap enligt artikel 30 eller 31, ska de ansvariga enheterna samla in bevis på registrering eller ett utdrag från registret.”

b) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Medlemsstaterna ska kräva att ansvariga enheter inte bara vidtar åtgärder för kundkännedom gentemot alla nya kunder utan även vid lämpliga tidpunkter gentemot befintliga kunder, efter en riskkänslighetsanalys, eller när en kunds relevanta omständigheter förändras eller om den ansvariga enheten har en rättslig skyldighet att under det berörda kalenderåret kontakta kunden för att granska alla relevanta uppgifter om den verkliga huvudmannen eller de verkliga huvudmännen, eller om den ansvariga enheten har haft denna skyldighet enligt rådets direktiv 2011/16/EU (*).

(*) Rådets direktiv 2011/16/EU av den 15 februari 2011 om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG (EUT L 64, 11.3.2011, s. 1).”

10. Artikel 18 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska första stycket ersättas med följande:

”I de fall som avses i artiklarna 18a–24 och i andra fall av högre risk som medlemsstaterna eller ansvariga enheter konstaterat, ska medlemsstaterna kräva att de ansvariga enheterna vidtar skärpta åtgärder för kundkännedom för att hantera och minska sådana risker på lämpligt sätt.”

b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska kräva att ansvariga enheter så långt det är rimligen möjligt granskar bakgrunden till och syftet med alla transaktioner som uppfyller åtminstone ett av följande villkor:

- i) De är komplexa transaktioner.
- ii) De är ovanligt stora transaktioner.
- iii) De genomförs enligt ett ovanligt transaktionsmönster.
- iv) De förefaller inte ha något tydligt ekonomiskt eller lagligt syfte.

Ansvariga enheter ska särskilt skärpa omfattningen och karaktären på övervakningen av affärsförbindelsen för att avgöra om dessa transaktioner eller aktiviteter framstår som misstänkta.”

11. Följande artikel ska införas:

”Artikel 18a

1. När det gäller affärsförbindelser eller transaktioner som involverar högriskredjeländer som identifierats enligt artikel 9.2, ska medlemsstaterna kräva att de ansvariga enheterna tillämpar följande skärpta åtgärder för kundkännedom:

- a) Inhämta ytterligare information om kunden och den verkliga huvudmannen eller de verkliga huvudmännen.
- b) Inhämta ytterligare information om affärsförbindelsens avsedda natur.
- c) Inhämta information om varifrån kundens och den verkliga huvudmannen eller de verkliga huvudmännens medel och förmögenhet kommer.
- d) Inhämta information om skälen till planerade eller genomförda transaktioner.
- e) Inhämta godkännande från företagsledningen att inleda eller fortsätta en affärsförbindelse.
- f) Förstärka övervakningen av affärsförbindelserna genom att öka antalet kontroller och förbättra tidpunkterna för deras genomförande samt välja ut de transaktionsmönster som bör analyseras ytterligare.

Medlemsstaterna får kräva att ansvariga enheter i tillämpliga fall säkerställer att den första betalningen genomförs genom ett konto i kundens namn hos ett kreditinstitut som omfattas av standarder för åtgärder för kundkännedom som inte är mindre robusta än de som fastställs i detta direktiv.

2. Utöver de åtgärder som anges i punkt 1 och i enlighet med unionens internationella åtaganden ska medlemsstaterna kräva att ansvariga enheter i tillämpliga fall tillämpar en eller flera ytterligare riskreducerande åtgärder på personer och juridiska enheter som utför transaktioner som involverar högriskredjeländer som identifierats enligt artikel 9.2. Dessa åtgärder ska bestå av en eller flera av följande:

- a) Tillämpning av ytterligare skärpta åtgärder för kundkännedom.
- b) Införande av relevanta förbättrade mekanismer för rapportering, eller systematisk rapportering, av finansiella transaktioner.
- c) Begränsning av affärsförbindelser eller transaktioner med fysiska personer eller juridiska enheter från de tredjeländer som identifierats som högriskländer enligt artikel 9.2.

3. Utöver de åtgärder som anges i punkt 1 ska medlemsstaterna i tillämpliga fall tillämpa en eller flera av följande åtgärder när det gäller högriskredjeländer som identifierats enligt artikel 9.2 i enlighet med unionens internationella åtaganden:

- a) Vägra upprättandet av dotterbolag, filialer eller representationskontor för ansvariga enheter från det berörda landet, eller på annat sätt ta hänsyn till att den relevanta ansvariga enheten är från ett land som inte har tillfredsställande system för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism.
- b) Förbjuda ansvariga enheter att upprätta filialer eller representationskontor i det berörda landet, eller på annat sätt ta hänsyn till att relevant filial eller representationskontor skulle befinna sig i ett land som inte har tillfredsställande system för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism.
- c) Kräva förstärkt tillsynsgranskning eller skärpta krav på extern revision för filialer och dotterbolag för ansvariga enheter belägna i det berörda landet.
- d) Kräva skärpta krav på extern revision av finanskoncerner när det gäller samtliga deras filialer och dotterbolag i det berörda landet.
- e) Kräva att kreditinstitut och finansiella institut undersöker, ändrar eller, om nödvändigt, avbryter korrespondentförbindelser med motpartsinstitut i det berörda landet.

4. När medlemsstaterna antar eller tillämpar de åtgärder som avses i punkterna 2 och 3 ska de på lämpligt sätt beakta relevanta utvärderingar, bedömningar eller rapporter från internationella organisationer och normgivare med befogenheter på området förhindrande av penningtvätt och bekämpning av finansiering av terrorism när det gäller de risker som enskilda tredjeländer utgör.

5. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen innan de antar eller tillämpar de åtgärder som anges i punkterna 2 och 3.”

12. I artikel 19 ska inledningen ersättas med följande:

”När det gäller gränsöverskridande korrespondentförbindelser som involverar utförande av betalningar med ett motpartsinstitut i ett tredjeländ ska medlemsstaterna, utöver de åtgärder för kundkännedom som fastställs i artikel 13, kräva att deras kreditinstitut och finansiella institut vid ingående av en affärsförbindelse”

13. Följande artikel ska införas:

”Artikel 20a

1. Varje medlemsstat ska utfärda och uppdatera en förteckning som anger exakt vilka funktioner som enligt nationella lagar och andra författningar betecknas som viktiga offentliga funktioner för tillämpning av artikel 3.9. Medlemsstaterna ska kräva att varje internationell organisation som är ackrediterad inom deras territorium utfärdar och uppdaterar en förteckning över viktiga offentliga funktioner vid den internationella organisationen för tillämpning av artikel 3.9. Dessa förteckningar ska sändas till kommissionen och får offentliggöras.

2. Kommissionen ska sammanställa och uppdatera förteckningen över vilka exakta funktioner som betecknas som viktiga offentliga funktioner vid unionens institutioner och organ. Denna förteckning ska även innehålla alla funktioner som kan komma att anförtros åt företrädare för tredjeländer och för internationella organ som har ackrediterats på unionsnivå.

3. Kommissionen ska på grundval av de förteckningar som föreskrivs i punkterna 1 och 2 i denna artikel sammanställa en enda förteckning över alla viktiga offentliga funktioner för tillämpning av artikel 3.9. Denna enda förteckning ska offentliggöras.

4. De funktioner som ingår i den förteckning som avses i punkt 3 i denna artikel ska hanteras i enlighet med de villkor som anges i artikel 41.2.”

14. Artikel 27.2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska se till att ansvariga enheter som kunden hänvisas till vidtar lämpliga åtgärder för att se till att tredje part omedelbart på begäran tillhandahåller relevanta kopior av identifierings- och kontrolluppgifter, inklusive, om det finns tillgängligt, uppgifter som erhållits med hjälp av medel för elektronisk identifiering, relevanta betrodda tjänster enligt förordning (EU) nr 910/2014 eller andra säkra identifieringsprocesser på distans eller på elektronisk väg som reglerats, erkänts, godkänts eller godtagits av relevanta nationella myndigheter.”

15. Artikel 30 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ändras på följande sätt:

i) Första stycket ska ersättas med följande:

”Medlemsstaterna ska se till att de företag och andra juridiska enheter som är registrerade på deras territorium är skyldiga att inhämta och förfoga över adekvata, korrekta och aktuella uppgifter om sitt verkliga huvudmannskap, inbegripet uppgifter om sina förmånsintressen. Medlemsstaterna ska se till att överträdelser av denna artikel omfattas av effektiva, proportionella och avskräckande åtgärder eller sanktioner.”

ii) Följande stycke ska läggas till:

”Medlemsstaterna ska kräva att huvudmännen för företag eller andra juridiska enheter, inbegripet genom aktier, rösträtter, ägarintressen, innehavarkontroller eller kontroll på andra sätt, tillhandahåller dessa enheter alla de uppgifter som krävs för att företaget eller den andra juridiska enheten ska uppfylla kraven i första stycket.”

b) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska kräva att de uppgifter som finns i det centrala registret som avses i punkt 3 är adekvata, korrekta och aktuella, och ska införa mekanismer för detta. Sådana mekanismer ska innehålla krav på att ansvariga enheter och, om så är lämpligt och i den mån som detta krav inte i onödan inkräktar på de behöriga myndigheternas funktioner, behöriga myndigheter, ska rapportera eventuella avvikelser som de hittar mellan de uppgifter om verkligt huvudmannskap som finns tillgängliga i de centrala registren och de uppgifter om verkligt huvudmannskap som är tillgängliga för dem. I fall av rapporterade avvikelser ska medlemsstaterna se till att lämpliga åtgärder vidtas för att avhjälpa dessa avvikelser med nödvändig skyndsamhet och, om så är lämpligt, att ett särskilt omnämnande tas med det i centrala registret under tiden.”

c) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Medlemsstaterna ska se till att uppgifterna om verkligt huvudmannskap är tillgängliga i samtliga fall för

a) behöriga myndigheter och FIU utan inskränkning,

b) ansvariga enheter, inom ramen för åtgärder för kundkännedom i enlighet med kapitel II,

c) allmänheten.

De personer som avses i led c ska ha tillåtelse att få tillgång till åtminstone den verkliga huvudmannens namn, födelsemånad och födelseår, boplatser och medborgarskap, samt arten och omfattningen av det förmånsintresse som innehas av den verkliga huvudmannen.

Medlemsstaterna får, enligt villkor som ska fastställas i nationell rätt, ge tillgång till ytterligare information som gör det möjligt att identifiera den verkliga huvudmannen. Denna ytterligare information ska inkludera åtminstone födelsedatum eller kontaktuppgifter, i enlighet med regler för skydd av personuppgifter.”

d) Följande punkt ska införas:

”5a. Medlemsstaterna får välja att göra de uppgifter som finns i deras nationella register enligt punkt 3 tillgängliga på villkor att registrering sker online och att en avgift erläggs som inte får överstiga de administrativa kostnaderna för att göra uppgifterna tillgängliga, inklusive kostnader för underhåll och utveckling av registret.”

e) Punkt 6 ska ersättas med följande:

”6. Medlemsstaterna ska säkerställa att behöriga myndigheter och FIU har snabb och obegränsad tillgång till alla uppgifter som finns i det centrala registret som avses i punkt 3 utan att den berörda enheten varnas. Medlemsstaterna ska också ge ansvariga enheter snabb tillgång när de vidtar åtgärder för kundkännedom i enlighet med kapitel II.

Behöriga myndigheter som ges tillgång till det centrala register som avses i punkt 3 ska vara de myndigheter som har specifikt ansvar för att bekämpa penningtvätt eller finansiering av terrorism, samt skattemyndigheter, tillsynsmyndigheter för ansvariga enheter och myndigheter som har till uppgift att utreda eller lagföra penningtvätt, associerade förbrott och finansiering av terrorism, att spåra och beslagta eller frysa och förverka tillgångar som härrör från brott.”

f) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Medlemsstaterna ska se till att behöriga myndigheter och FIU med nödvändig skyndsamhet och utan kostnad kan tillhandahålla behöriga myndigheter och FIU i andra medlemsstater de uppgifter som avses i punkterna 1 och 3.”

g) Punkterna 9 och 10 ska ersättas med följande:

”9. Under exceptionella omständigheter som fastställs i nationell rätt får medlemsstaterna, om den tillgång som avses i punkt 5 första stycket b och c skulle utsätta den verkliga huvudmannen för en oproportionell risk, risk för bedrägeri, kidnappning, utpressning av olika slag, trakasserier, våld eller hotelser, eller om den verkliga huvudmannen är minderårig eller på annat sätt saknar rättshandlingsförmåga, föreskriva ett undantag från sådan tillgång till alla eller vissa av uppgifterna om verkligt huvudmannaskap i det enskilda fallet. Medlemsstaterna ska se till att dessa undantag beviljas efter en detaljerad bedömning av omständigheternas exceptionella karaktär. Rätten till en administrativ omprövning av beslutet om undantag och till ett effektivt rättsmedel ska garanteras. En medlemsstat som har beviljat undantag ska årligen publicera statistik över antalet beviljade undantag och angivna skäl, och rapportera in uppgifterna till kommissionen.

Undantag som beviljas enligt första stycket i denna punkt får inte tillämpas på kreditinstitut och finansiella institut eller på de ansvariga enheter som avses i artikel 2.1.3 b och som är offentliga tjänstemän.

10. Medlemsstaterna ska se till att de centrala register som avses i punkt 3 i denna artikel är sammankopplade via den centrala europeiska plattform som inrättats genom artikel 22.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 (*). Uppkopplingen av medlemsstaternas centrala register till plattformen ska inrättas i enlighet med de tekniska specifikationer och förfaranden som fastställts genom genomförandeakter som antagits av kommissionen i enlighet med artikel 24 i direktiv (EU) 2017/1132 och artikel 31a i det här direktivet.

Medlemsstaterna ska se till att de uppgifter som avses i punkt 1 i denna artikel är tillgängliga genom systemet för sammankoppling av register som inrättats genom artikel 22.1 i direktiv (EU) 2017/1132 i enlighet med medlemsstaternas nationella rätt för genomförande av punkterna 5, 5a och 6 i den här artikeln.

De uppgifter som avses i punkt 1 ska vara tillgängliga via de nationella registren och genom systemet för sammankoppling av register i åtminstone fem år och inte mer än tio år efter det att företaget eller den andra juridiska enheten har strukits ur registret. Medlemsstaterna ska samarbeta med varandra och med kommissionen i syfte att genomföra olika typer av tillgång i enlighet med denna artikel.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1132 av den 14 juni 2017 om vissa aspekter av bolagsrätt (EUT L 169, 30.6.2017, s. 46).”

16. Artikel 31 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att denna artikel gäller för trustar och andra typer av juridiska konstruktioner, såsom bland annat fiducie, vissa typer av Treuhand eller fideicomiso, när sådana konstruktioner har trustliknande struktur eller funktioner. Medlemsstaterna ska identifiera särdragen för att avgöra om juridiska konstruktioner har trustliknande struktur eller funktioner avseende sådana juridiska konstruktioner som regleras av deras rätt.

Varje medlemsstat ska kräva att förvaltare av klassiska trustar som förvaltas i den berörda medlemsstaten inhämtar och förfogar över adekvata, korrekta och aktuella uppgifter om trustens verkliga huvudmannaskap. I dessa uppgifter ska ingå identiteten hos

a) instiftaren eller instiftarna,

- b) förvaltaren eller förvaltarna,
- c) beskyddaren eller beskyddarna (om sådana finns),
- d) förmånstagarna eller förmånstagarkategorin,
- e) eventuella andra fysiska personer som utövar faktisk kontroll över trusten.

Medlemsstaterna ska se till att överträdelse av denna artikel omfattas av effektiva, proportionella och avskräckande åtgärder eller sanktioner.”

- b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska se till att förvaltare, eller personer som innehar likvärdiga ställningar i liknande juridiska konstruktioner enligt punkt 1 i denna artikel, lämnar uppgift om sin status och tillhandahåller de uppgifter som avses i punkt 1 i denna artikel till ansvariga enheter med nödvändig skyndsamhet, om de, i egenskap av förvaltare eller person som innehar en likvärdig ställning i en liknande juridisk konstruktion, har en affärsförbindelse eller utför enstaka transaktioner som överstiger de tröskelvärden som anges i artikel 11 b, c och d.”

- c) Följande punkt ska införas:

”3a. Medlemsstaterna ska kräva att uppgifterna om verkligt huvudmannskap för klassiska trustar och liknande juridiska konstruktioner som avses i punkt 1 finns i ett centralt register för verkligt huvudmannskap som upprättats av den medlemsstat där förvaltaren av trusten eller den person som innehar en likvärdig ställning i en liknande juridisk konstruktion har sitt säte eller är bosatt.

Om sätet eller bosättningsorten för förvaltaren av trusten eller den person som innehar en likvärdig ställning i en liknande juridisk konstruktion har är utanför unionen, ska de uppgifter som avses i punkt 1 finnas i ett centralt register som inrättats av den medlemsstat där förvaltaren av trusten eller den person som innehar en likvärdig ställning i en liknande juridisk konstruktion ingår en affärsförbindelse eller förvärvar fastigheter i trustens eller den liknande juridiska konstruktionens namn.

Om förvaltarna av en trust eller de personer som innehar en likvärdig ställning i en liknande juridisk konstruktion har sitt säte eller bosättningsort i olika medlemsstater, eller om förvaltaren av trusten eller den person som innehar en likvärdig ställning i en liknande juridisk konstruktion ingår flera affärsförbindelser i trustens eller den liknande juridiska konstruktionens namn i olika medlemsstater, får ett intyg om registrering eller ett utdrag med de uppgifter om verkligt huvudmannskap som en medlemsstat har i ett register betraktas som tillräckligt för att registreringskyldigheten ska vara uppfylld.”

- d) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska se till att uppgifterna om verkligt huvudmannskap avseende en trust eller en liknande juridisk konstruktion är tillgängliga i samtliga fall för

- a) behöriga myndigheter och FIU utan inskränkning,
- b) ansvariga enheter, inom ramen för åtgärder för kundkännedom i enlighet med kapitel II,
- c) varje fysisk eller juridisk person som kan styrka ett berättigat intresse,
- d) varje fysisk eller juridisk person som har ingivit en skriftlig begäran avseende en trust eller en liknande juridisk konstruktion som innehar eller äger en kontrollpost i något annat företag eller någon annan juridisk enhet än de som avses i artikel 30.1, genom direkt eller indirekt ägande, inbegripet genom innehavarkarter eller genom kontroll på annat sätt.

De uppgifter som är tillgängliga för fysiska eller juridiska personer som avses i första stycket c och d ska bestå av den verkliga huvudmannens namn, födelsemånad och födelseår, bosättningsland och medborgarskap, samt arten och omfattningen av det förmånsintresse som innehas.

Medlemsstaterna får, enligt villkor som ska fastställas i nationell rätt, föreskriva tillgång till ytterligare uppgifter som gör det möjligt att identifiera den verkliga huvudmannen. Sådana ytterligare uppgifter ska inkludera åtminstone födelsedatum eller kontaktuppgifter, i enlighet med regler för skydd av personuppgifter. Medlemsstaterna får medge bredare tillgång till de uppgifter som finns i registret i enlighet med sin nationella rätt.

Behöriga myndigheter som ges tillgång till det centrala register som avses i punkt 3a ska vara de myndigheter som har specifikt ansvar för att bekämpa penningtvätt eller finansiering av terrorism, samt skattemyndigheter, tillsynsmyndigheter för ansvariga enheter och myndigheter som har till uppgift att utreda eller lagföra penningtvätt, associerade förbrott och finansiering av terrorism, att spåra och beslagta eller frysa och förverka tillgångar som härrör från brott.”

e) Följande punkt ska införas:

”4a. Medlemsstater får välja att göra de uppgifter som finns i deras nationella register enligt punkt 3a tillgängliga på villkor att det görs en registrering online och erläggs en avgift som inte får överstiga de administrativa kostnaderna för att göra uppgifterna tillgängliga, inklusive kostnader för underhåll och utveckling av registret.”

f) Punkt 5 ska ersättas med följande:

”5. Medlemsstaterna ska kräva att de uppgifter som finns i det centrala register som avses i punkt 3a är adekvata, korrekta och aktuella, och ska införa mekanismer för detta. Sådana mekanismer ska innehålla krav på att ansvariga enheter och, om så är lämpligt och i den mån som detta krav inte i onödan inkräktar på deras funktioner, behöriga myndigheter, ska rapportera eventuella avvikelser som de hittar mellan de uppgifter om verkligt huvudmannaskap som finns tillgängliga i de centrala registren och de uppgifter om verkligt huvudmannaskap som är tillgängliga för dem. I fall av rapporterade avvikelser ska medlemsstaterna se till att lämpliga åtgärder vidtas för att avhjälpa dessa avvikelser med nödvändig skyndsamhet och, om så är lämpligt, att ett särskilt omnämnande tas med i det centrala registret under tiden.”

g) Punkt 7 ska ersättas med följande:

”7. Medlemsstaterna ska se till att behöriga myndigheter och FIU med nödvändig skyndsamhet och utan kostnad kan tillhandahålla behöriga myndigheter och FIU i andra medlemsstater de uppgifter som avses i punkterna 1 och 3.”

h) Följande punkt ska införas:

”7a. Under exceptionella omständigheter som ska fastställas i nationell rätt får medlemsstaterna, om den tillgång som avses i punkt 4 första stycket b, c och d skulle utsätta den verkliga huvudmannen för en oproportionell risk, risk för bedrägeri, kidnappning, utpressning av olika slag, trakasserier, våld eller hotelser, eller om den verkliga huvudmannen är minderårig eller på annat sätt saknar rättshandlingsförmåga, föreskriva ett undantag från sådan tillgång till alla eller vissa av uppgifterna om verkligt huvudmannaskap i det enskilda fallet. Medlemsstaterna ska se till att de undantagen beviljas efter en detaljerad bedömning av omständigheternas exceptionella karaktär. Rätten till en administrativ omprövning av beslutet om undantag och till ett effektivt rättsmedel ska garanteras. En medlemsstat som har beviljat undantag ska årligen publicera statistik över antalet beviljade undantag och angivna skäl, och rapportera in uppgifterna till kommissionen.

Undantag som beviljas enligt första stycket ska inte tillämpas på kreditinstitut och finansiella institut och de ansvariga enheter som avses i artikel 2.1.3 b och som är offentliga tjänstemän.

Om en medlemsstat beslutar att inrätta ett undantag i enlighet med första stycket, får den inte begränsa de behöriga myndigheternas och FIU:s tillgång till uppgifter.”

i) Punkt 8 ska utgå.

j) Punkt 9 ska ersättas med följande:

”9. Medlemsstaterna ska se till att de centrala register som avses i punkt 3a i denna artikel är sammankopplade via den centrala europeiska plattform som inrättats genom artikel 22.1 i direktiv (EU) 2017/1132. Uppkopplingen av medlemsstaternas centrala register till plattformen ska inrättas i enlighet med de tekniska specifikationer och förfaranden som fastställts genom genomförandeakter som antagits av kommissionen i enlighet med artikel 24 i direktiv (EU) 2017/1132 och artikel 31a i det här direktivet.

Medlemsstaterna ska se till att de uppgifter som avses i punkt 1 i denna artikel är tillgängliga genom systemet för sammankoppling av register som inrättats genom artikel 22.2 i direktiv (EU) 2017/1132 i enlighet med medlemsstaternas nationella rätt för genomförande av punkterna 4 och 5 i den här artikeln.

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att se till att endast sådana uppgifter som anges i punkt 1 som är aktuella och motsvarar det verkliga huvudmannaskapet görs tillgängliga genom deras nationella register och genom systemet för sammankoppling av register, och tillgången till sådana uppgifter ska vara förenlig med regler för skydd av personuppgifter.

De uppgifter som avses i punkt 1 ska vara tillgängliga via de nationella registren och genom systemet för sammankoppling av register i åtminstone fem år och inte mer än tio år efter det att skälen för att registrera uppgifterna om verkligt huvudmannaskap enligt punkt 3a har upphört att existera. Medlemsstaterna ska samarbeta med kommissionen i syfte att genomföra de olika typerna av tillgång i enlighet med punkterna 4 och 4a.”

k) Följande punkt ska läggas till:

”10. Medlemsstaterna ska till kommissionen anmäla kategorier, beskrivning av egenskaper, namn och i förekommande fall rättslig grund för de trustar och liknande juridiska konstruktioner som avses i punkt 1 senast den 10 juli 2019. Kommissionen ska offentliggöra den konsoliderade förteckningen över sådana trustar och liknande juridiska konstruktioner i *Europeiska unionens officiella tidning* senast den 10 september 2019.

Senast den 26 juni 2020 ska kommissionen lägga fram en rapport till Europaparlamentet och rådet där det framgår huruvida alla trustar och liknande juridiska konstruktioner enligt punkt 1 som regleras av medlemsstaternas rätt har identifierats i vederbörlig ordning och blivit föremål för de krav som fastställts i detta direktiv. Om så är lämpligt ska kommissionen vidta nödvändiga åtgärder på grundval av slutsatserna i den rapporten.”

17. Följande artikel ska införas:

”Artikel 31a

Genomförandeakter

Vid behov och utöver de genomförandeakter som antagits av kommissionen i enlighet med artikel 24 i direktiv (EU) 2017/1132 och i enlighet med artiklarna 30 och 31 i det här direktivet, ska kommissionen genom genomförandeakter anta de tekniska specifikationer och förfaranden som krävs för att sammankoppla medlemsstaternas centrala register enligt artiklarna 30.10 och 31.9, med beaktande av följande:

- a) Den tekniska specifikation som anger den uppsättning tekniska uppgifter som krävs för att plattformen ska kunna fylla sin funktion och metoden för lagring, användning och skydd av sådana uppgifter.
- b) De gemensamma kriterier enligt vilka uppgifter om verkligt huvudmannaskap är tillgängliga genom systemet för sammankoppling av register, beroende på omfattningen av den tillgång som medlemsstaterna beviljar.
- c) De tekniska detaljerna om hur uppgifterna om de verkliga huvudmännen ska göras tillgängliga.
- d) De tekniska villkoren för tillgängligheten av de tjänster som tillhandahålls genom systemet för sammankoppling av register.
- e) De tekniska formerna för hur de olika typerna av tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap ska genomföras på grundval av artiklarna 30.5 och 31.4.
- f) Betalningsvillkoren när tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap är belagd med en avgift enligt artiklarna 30.5a och 31.4a, med beaktande av tillgängliga betalningssätt, såsom betalningstransaktioner på distans.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 64a.2.

I sina genomförandeakter ska kommissionen sträva efter att återanvända beprövade tekniker och befintliga rutiner. Kommissionen ska säkerställa att de system som ska utvecklas inte innebär kostnader som överstiger vad som är absolut nödvändigt för att genomföra detta direktiv. Kommissionens genomförandeakter ska präglas av transparens och utbyte av erfarenheter och information mellan kommissionen och medlemsstaterna.”

18. I artikel 32 ska följande punkt läggas till:

”9. Utan att det påverkar artikel 34.2 ska varje FIU, inom ramen för sina uppgifter, från varje ansvarig enhet kunna begära, inhämta och använda information för det ändamål som anges i punkt 1 i den här artikeln, även om ingen rapport först lämnats in enligt artikel 33.1 a eller 34.1.”

19. Följande artikel ska införas:

”Artikel 32a

1. Medlemsstaterna ska införa centraliserade automatiserade mekanismer, till exempel centrala register eller centrala elektroniska datasöksystem, som gör det möjligt att med nödvändig skyndsamhet fastställa identiteten hos fysiska eller juridiska personer som innehar eller kontrollerar betalkonton och bankkonton som identifieras med IBAN-nummer, enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 (*), och bankfack som innehas av ett kreditinstitut inom deras territorium. Medlemsstaterna ska informera kommissionen om egenkaperna hos dessa nationella mekanismer.

2. Medlemsstaterna ska se till att de uppgifter som finns i de centrala mekanismer som avses i punkt 1 i denna artikel är direkt tillgängliga på ett omedelbart och ofiltrerat sätt för nationella FIU. Uppgifterna ska också vara tillgängliga för nationella behöriga myndigheter för att de ska kunna fullgöra sina skyldigheter enligt detta direktiv. Medlemsstaterna ska se till att varje FIU med nödvändig skyndsamhet kan tillhandahålla uppgifter som finns i de centraliserade mekanismer som avses i punkt 1 i denna artikel till andra FIU, i enlighet med artikel 53.

3. Följande uppgifter ska finnas tillgängliga och vara sökbara via de centraliserade mekanismer som avses i punkt 1:

- För innehavaren av kundkontot och alla personer som förmodas agera i kundens namn: namn, kompletterat med antingen övriga identifieringsuppgifter som krävs enligt nationella bestämmelser som införlivar artikel 13.1 a eller ett unikt identifieringsnummer.
- För den verkliga huvudmannen för innehavaren av kundkontot: namn, kompletterat med antingen övriga identifieringsuppgifter som krävs enligt nationella bestämmelser som införlivar artikel 13.1 b eller ett unikt identifieringsnummer.
- För bank- eller betalkontot: IBAN-nummer och datumet för kontots öppnande och avslutande.
- För bankfacket: hyrestagarens namn, kompletterat med antingen övriga identifieringsuppgifter som krävs enligt nationella bestämmelser som införlivar artikel 13.1 eller ett unikt identifieringsnummer och hyresperiodens varaktighet.

4. Medlemsstaterna kan överväga att kräva att andra uppgifter som anses vara viktiga för FIU och behöriga myndigheter när de fullgör sina skyldigheter enligt detta direktiv finns tillgängliga och sökbara via de centraliserade mekanismerna.

5. Senast den 26 juni 2020 ska kommissionen till Europaparlamentet och rådet lämna en rapport med en bedömning av villkoren och de tekniska specifikationerna och förfarandena för att säkerställa säker och effektiv sammankoppling av de centraliserade automatiserade mekanismerna. Den rapporten ska om så är lämpligt åtföljas av ett lagstiftningsförslag.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (EUT L 94, 30.3.2012, s. 22).”

20. Följande artikel ska införas:

”Artikel 32b

1. Medlemsstaterna ska ge FIU och behöriga myndigheter tillgång till information som gör det möjligt att med nödvändig skyndsamhet identifiera alla fysiska eller juridiska personer som äger fast egendom, bland annat genom register eller elektroniska datasöksystem, om sådana register eller system finns tillgängliga.

2. Senast den 31 december 2020 ska kommissionen till Europaparlamentet och rådet lämna en rapport med en bedömning av nödvändigheten och proportionaliteten i att harmonisera uppgifterna i registren och en bedömning av behovet av sammankoppling av dessa register. Den rapporten ska om så är lämpligt åtföljas av ett lagstiftningsförslag.”

21. I artikel 33.1 ska led b ersättas med följande:

”b) på FIU:s begäran direkt ge den all nödvändig information.”

22. I artikel 34 ska följande punkt läggas till:

”3. Självreglerande organ som utsetts av medlemsstaterna ska offentliggöra en årsrapport med uppgifter avseende

a) vidtagna åtgärder enligt artiklarna 58, 59 och 60,

b) antalet mottagna rapporter om överträdelser enligt artikel 61, om tillämpligt,

c) antalet rapporter som inkommit till det självreglerande organ som avses i punkt 1 och antalet rapporter som vidarebefordrats av det självreglerande organet till FIU, om tillämpligt,

d) om tillämpligt, antal och beskrivning av åtgärder som vidtagits enligt artiklarna 47 och 48 för att övervaka ansvariga enheters fullgörande av sina skyldigheter enligt

i) artiklarna 10–24 (åtgärder för kundkännedom),

ii) artiklarna 33, 34 och 35 (rapportering av misstänkta transaktioner),

iii) artikel 40 (registerhållning), och

iv) artiklarna 45 och 46 (interna kontroller).”

23. Artikel 38 ska ersättas med följande:

”Artikel 38

1. Medlemsstaterna ska se till att enskilda personer, inbegripet anställda och företrädare vid den ansvariga enheten som rapporterar misstänkt penningtvätt eller finansiering av terrorism internt eller till FIU, skyddas rättsligt från att utsättas för hot, hämnd eller fientliga handlingar, och i synnerhet från ogynnsamma eller diskriminerande anställningsåtgärder.

2. Medlemsstaterna ska se till att enskilda personer som utsätts för hot, hämnd eller fientliga handlingar eller ogynnsamma eller diskriminerande anställningsåtgärder efter att ha rapporterat misstänkt penningtvätt eller finansiering av terrorism internt eller till FIU har rätt att på ett säkert sätt inkomma med klagomål till respektive behörig myndighet. Utan att det påverkar konfidentialiteten för de uppgifter som FIU samlat in, ska medlemsstaterna även se till att sådana enskilda personer har rätt till ett effektivt rättsmedel för att tillvarata sina rättigheter enligt denna punkt.”

24. Artikel 39.3 ska ersättas med följande:

”3. Det förbud som fastställs i punkt 1 i denna artikel får inte förhindra att uppgifter lämnas mellan kreditinstitut och finansiella institut från medlemsstaterna, förutsatt att de tillhör samma koncern, eller mellan dessa enheter och deras filialer och majoritetsägda dotterbolag belägna i tredjeländer, förutsatt att dessa filialer och majoritetsägda dotterbolag helt och hållet följer koncernens riktlinjer och rutiner, inbegripet rutiner för informationsutbyte inom koncernen, i enlighet med artikel 45, och att koncernens riktlinjer och rutiner uppfyller de krav som fastställs i detta direktiv.”

25. Artikel 40.1 ska ändras på följande sätt:

a) Led a ska ersättas med följande:

”a) När det gäller åtgärder för kundkännedom: en kopia av de dokument och uppgifter som är nödvändiga för att uppfylla kraven som fastställs i fråga om åtgärder för kundkännedom i kapitel II, inklusive, om det finns tillgängligt, uppgifter som erhållits med hjälp av medel för elektronisk identifiering, relevanta betrodda tjänster som fastställs i förordning (EU) nr 910/2014 eller andra säkra identifieringsprocesser på distans eller på elektronisk väg som reglerats, erkänts, godkänts eller godtagits av relevanta nationella myndigheter, för en period på fem år efter det att affärsförbindelsen med kunden har upphört eller efter den dag då en enstaka transaktion utfördes.”

b) Följande stycke ska läggas till:

”Den lagringstid som avses i denna punkt, inbegripet den ytterligare lagringstiden som inte ska överstiga en period på ytterligare fem år, ska också tillämpas för de uppgifter som är tillgängliga via de centraliserade mekanismer som avses i artikel 32a.”

26. Artikel 43 ska ersättas med följande:

”Artikel 43

Behandling av personuppgifter på grundval av detta direktiv för att förhindra sådan penningtvätt och finansiering av terrorism som avses i artikel 1 ska betraktas som en fråga om allmänt intresse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 (*).

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).”

27. Artikel 44 ska ersättas med följande:

”Artikel 44

1. Medlemsstaterna ska, för att bidra till utarbetandet av riskbedömningar enligt artikel 7, se till att de kan se över effektiviteten hos sina system för bekämpning av penningtvätt eller finansiering av terrorism, genom att föra omfattande statistik över frågor av betydelse för dessa systems effektivitet.

2. Den statistik som avses i punkt 1 ska omfatta följande:

a) Uppgifter om storlek och betydelse när det gäller de olika sektorer som omfattas av detta direktiv, inklusive antalet fysiska personer och enheter samt varje sektors ekonomiska betydelse.

b) Uppgifter om rapportering, utredningar och rättsliga faser i det nationella systemet för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, inklusive antalet rapporter om misstänkta transaktioner som lämnats till FIU, uppföljningen av dessa rapporter och, på årsbasis, antalet fall som utretts, antalet personer som åtalats, antalet personer som dömts för penningtvätt eller finansiering av terrorism, typ av förbrott, där sådana uppgifter finns tillgängliga, samt värdet i euro på egendom som har frysts, beslagtogs eller förverkats.

c) Om tillgängligt, uppgifter om antalet och procentandelen rapporter som leder till vidare utredning, tillsammans med årsrapporten till ansvariga enheter om hur användbara deras rapporter har varit och om hur de följts upp.

d) Uppgifter om antalet gränsöverskridande begäranden om uppgifter som har gjorts, tagits emot, avslagits och helt eller delvis besvarats av FIU, enligt specificerad redovisning per land som skickat eller mottagit begäran.

e) Personella resurser som anslagits till de behöriga myndigheter som ansvarar för tillsyn av bekämpningen av penningtvätt och finansiering av terrorism samt personella resurser som anslagits till FIU för att fullgöra de uppgifter som anges i artikel 32.

f) Antalet tillsynsåtgärder på plats och på distans, antalet överträdelser som konstaterats på grundval av tillsynsåtgärder och sanktioner/administrativa åtgärder som tillämpats av tillsynsmyndigheterna.

3. Medlemsstaterna ska se till att en konsoliderad översyn av deras statistik offentliggörs på årlig basis.

4. Medlemsstaterna ska varje år vidarebefordra den statistik som avses i punkt 2 till kommissionen. Kommissionen ska offentliggöra en årsrapport som sammanfattar och förklarar statistiken enligt punkt 2 och som ska göras tillgänglig på dess webbplats.”

28. Artikel 45.4 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna och de europeiska tillsynsmyndigheterna ska underrätta varandra om fall där ett tredjelands rätt inte tillåter att de riktlinjer och rutiner som krävs enligt punkt 1 genomförs. I dessa fall får samordnade åtgärder vidtas för att finna en lösning. Vid bedömningen av vilka tredjeländer som inte tillåter genomförandet av de riktlinjer och rutiner som krävs enligt punkt 1 ska medlemsstaterna och de europeiska tillsynsmyndigheterna beakta eventuella rättsliga hinder som kan stå i vägen för ett korrekt genomförande av dessa riktlinjer och rutiner, inklusive sekretess, uppgiftsskydd och andra begränsningar för utbyte av information som kan vara relevanta för detta ändamål.”

29. Artikel 47.1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att leverantörer av växlingstjänster mellan virtuella valutor och fiatvalutor och tillhandahållare av plånböcker för virtuella valutor är registrerade, att valutaväxlings- och checkinlösningskontor samt tjänsteleverantörer till trustar eller bolag har tillstånd eller är registrerade och att tillhandahållare av speltjänster regleras.”

30. Artikel 48 ska ändras på följande sätt:

a) Följande punkt ska införas:

”1a. För att underlätta och främja ett effektivt samarbete, särskilt informationsutbyte, ska medlemsstaterna till kommissionen överlämna en förteckning över de behöriga myndigheterna för de ansvariga enheter som förtecknas i artikel 2.1, inklusive deras kontaktuppgifter. Medlemsstaterna ska se till att den information som tillhandahålls kommissionen hålls uppdaterad.

Kommissionen ska på sin webbplats offentliggöra en förteckning över dessa myndigheter och deras kontaktuppgifter. Myndigheterna i registret ska, inom ramen för sina befogenheter, fungera som kontaktpunkt för motsvarande behöriga myndigheter i de andra medlemsstaterna. Medlemsstaternas finansiella tillsynsmyndigheter ska också fungera som kontaktpunkt för de europeiska tillsynsmyndigheterna.

I syfte att säkerställa en korrekt tillämpning av detta direktiv ska medlemsstaterna kräva att alla ansvariga enheter är föremål för lämplig tillsyn, vilket inkluderar befogenheter att genomföra tillsyn på plats och på distans, samt vidta lämpliga och proportionella administrativa åtgärder för att avhjälpa situationen vid överträdelse.”

b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna har tillräckliga befogenheter, inbegripet befogenhet att kräva att det lämnas uppgifter som är relevanta för övervakning av efterlevnaden och för utförande av kontroller, samt att de har tillräckliga ekonomiska, personella och tekniska resurser för att fullgöra sitt uppdrag. Medlemsstaterna ska säkerställa att dessa myndigheters personal har stor integritet och rätt kompetens och håller hög yrkesmässig standard, inbegripet när det gäller konfidentialitet, uppgiftsskydd och standarder för att hantera intressekonflikter.”

c) Punkt 4 ska ersättas med följande:

”4. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där den ansvariga enheten driver företag utövar tillsyn över att dessa företag iakttar den medlemsstatens nationella bestämmelser för införlivande av detta direktiv.

I de fall då kreditinstitut och finansiella institut ingår i en koncern ska medlemsstaterna se till att, för de ändamål som anges i första stycket, de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där ett moderföretag är etablerat samarbetar med de behöriga myndigheterna i de medlemsstater där de företag som ingår i koncernen är etablerade.

När det gäller de företag som avses i artikel 45.9 får sådan tillsyn som avses i första stycket i denna punkt inbegripa vidtagande av lämpliga och proportionella åtgärder för att rätta till allvarliga brister som kräver omedelbart avhjälpande. Dessa åtgärder ska vara tillfälliga och avbrytas när de identifierade bristerna rättats till, inbegripet med bistånd från eller i samarbete med de behöriga myndigheterna i den ansvariga enhetens hemmedlemsstat, i enlighet med artikel 45.2.”

d) I punkt 5 ska följande stycke läggas till:

”I de fall då kreditinstitut och finansiella institut ingår i en koncern ska medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där ett moderföretag är etablerat utövar tillsyn över det effektiva genomförandet av koncernens riktlinjer och rutiner enligt artikel 45.1. För detta ändamål ska medlemsstaterna se till att de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där kreditinstitut och finansiella institut som ingår i koncernen är etablerade samarbetar med de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där moderföretaget är etablerat.”

31. Artikel 49 ska ersättas med följande:

”Artikel 49

Medlemsstaterna ska se till att beslutsfattare, FIU, tillsynsmyndigheter och andra behöriga myndigheter som arbetar med bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, samt skattemyndigheter och brottsbekämpande myndigheter när de agerar inom ramen för detta direktiv, har effektiva samarbets- och samordningsmekanismer för att på nationell nivå utveckla och genomföra politik och åtgärder för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, bland annat så att de kan fullgöra sin skyldighet enligt artikel 7.”

32. I kapitel VI avsnitt 3 ska följande underavsnitt införas:

”Underavsnitt IIa

Samarbete mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter

Artikel 50a

Medlemsstaterna får inte förbjuda, eller föreskriva orimliga eller onödigt restriktiva villkor för, informationsutbyte eller bistånd mellan behöriga myndigheter vid tillämpningen av detta direktiv. Medlemsstaterna ska särskilt se till att behöriga myndigheter inte avslår en begäran om bistånd på följande grunder:

- a) Begäran bedöms även omfatta skattefrågor.
- b) Nationell rätt kräver att ansvariga enheter ska bevara sekretessen eller konfidentialiteten, utom i de fall när de relevanta uppgifter som begärs är skyddade av lagstadgad tystnadsplikt eller andra lagstadgade yrkesmässiga privilegier i enlighet med vad som beskrivs i artikel 34.2.
- c) En utredning, undersökning eller ett förfarande pågår i den anmodade medlemsstaten, såvida inte biståndet skulle hindra utredningen, undersökningen eller förfarandet.
- d) Den motsvarande anmodande behöriga myndigheten skiljer sig till sin karaktär eller ställning från den anmodade behöriga myndigheten.”

33. Artikel 53 ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska första stycket ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att FIU spontant eller på begäran utbyter all information som kan vara relevant för deras bearbetning eller analys av information med koppling till penningtvätt eller finansiering av terrorism och berörda fysiska eller juridiska personer, oberoende av typen av associerade förbrott och även om typen av associerade förbrott inte är känd vid tidpunkten för utbytet.”

b) I punkt 2 andra stycket ska andra meningen ersättas med följande:

”Denna FIU ska erhålla information i enlighet med artikel 33.1 och skyndsamt förmedla svar.”

34. I artikel 54 ska följande stycke läggas till:

”Medlemsstaterna ska se till att FIU utser åtminstone en kontaktperson eller kontaktpunkt som ansvarar för att ta emot begäranden om information från FIU i andra medlemsstater.”

35. Artikel 55.2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska se till att den anmodade FIU omgående och så långt det är möjligt lämnar förhandsgodkännande till spridning av upplysningarna till behöriga myndigheter, oberoende av typen av associerade förbrott. Den anmodade FIU får inte vägra att lämna sitt godkännande till sådan spridning såvida inte detta skulle falla utanför tillämpningsområdet för dess bestämmelser om bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism eller skulle kunna försvåra en utredning eller av annan anledning skulle strida mot de grundläggande principerna i den nationella

rätten i den medlemsstaten. Varje vägran att lämna godkännande ska vederbörligen förklaras. Dessa undantagsfall ska specificeras på ett sådant sätt att missbruk och onödiga begränsningar av spridningen av upplysningar till behöriga myndigheter förhindras.”

36. Artikel 57 ska ersättas med följande:

”Artikel 57

Skillnader i definitioner i nationell rätt av förbrott enligt artikel 3.4 får inte begränsa FIU:s förmåga att bistå en annan FIU och får inte begränsa utbyte, spridning och användning av information enligt artiklarna 53, 54 och 55.”

37. I kapitel VI avsnitt 3 ska följande underavsnitt läggas till:

”Underavsnitt IIIa

Samarbete mellan behöriga myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut och andra myndigheter som omfattas av tystnadsplikt

Artikel 57a

1. Medlemsstaterna ska kräva att alla personer som arbetar eller har arbetat vid behöriga myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut efterlevnad av detta direktiv, liksom revisorer eller experter som agerar på sådana behöriga myndigheters vägnar, omfattas av tystnadsplikt.

Utan att det påverkar fall som omfattas av straffrätt får konfidentiell information som de personer som avses i första stycket erhåller i tjänsten enligt detta direktiv röjas endast i sammandrag eller i sammanställning på ett sätt som gör att det är omöjligt att identifiera enskilda kreditinstitut och finansiella institut.

2. Vad som sägs i punkt 1 får inte utgöra hinder för utbyte av information mellan

- a) behöriga myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut inom en medlemsstat i enlighet med detta direktiv eller andra lagstiftningsakter som avser tillsyn av kreditinstitut och finansiella institut,
- b) behöriga myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut i olika medlemsstater i enlighet med detta direktiv eller andra lagstiftningsakter som avser tillsyn av kreditinstitut och finansiella institut, inbegripet Europeiska centralbanken (ECB) när den agerar i enlighet med rådets förordning (EU) nr 1024/2013 (*). För sådant informationsutbyte ska villkoren för tystnadsplikt enligt punkt 1 tillämpas.

Senast den 10 januari 2019 ska de behöriga myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut i enlighet med detta direktiv, och ECB, när den agerar enligt artikel 27.2 i förordning (EU) nr 1024/2013 och artikel 56 första stycket g i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU (**), med stöd av de europeiska tillsynsmyndigheterna, ingå en överenskommelse om de praktiska formerna för informationsutbyte.

3. Behöriga myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut och som mottar konfidentiell information enligt punkt 1 ska endast använda denna information

- a) för att fullgöra sina skyldigheter enligt detta direktiv eller enligt andra lagstiftningsakter inom ramen för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism, tillsynsreglering och tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut, inbegripet påförande av sanktioner,
- b) vid överklagande av ett beslut som fattats av den behöriga myndighet som utövar tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut, inbegripet domstolsförfaranden,
- c) vid domstolsförfaranden som har inletts enligt särskilda bestämmelser i unionsrätt antagen på området för detta direktiv eller på området för tillsynsreglering och tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut.

4. Medlemsstaterna ska se till att behöriga myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut vid tillämpningen av detta direktiv i största möjliga utsträckning samarbetar med varandra, oavsett deras respektive karaktär eller ställning. Sådant samarbete innefattar också förmågan att inom ramen för den anmodade behöriga myndighetens befogenheter utföra utredningar på en anmodande behörig myndighets vägnar, och det påföljande utbytet av information som erhållits genom sådana utredningar.

5. Medlemsstaterna får tillåta sina nationella behöriga myndigheter som utövar tillsyn över kreditinstitut och finansiella institut att ingå samarbetsavtal för samarbete och utbyte av konfidentiell information med motsvarande behöriga myndigheter i tredjeländer. Sådana samarbetsavtal ska ingås på ömsesidig grund och enbart om utlämnad information omfattas av en garanti om krav på tystnadsplikt som är åtminstone likvärdig med den som avses i punkt 1. Konfidentiell information som utbyts enligt dessa samarbetsavtal ska användas för ändamålet att utföra dessa myndigheters tillsynsuppdrag.

Om den information som utbyts har sitt ursprung i en annan medlemsstat får den inte lämnas ut utan uttryckligt medgivande från den behöriga myndighet som har delat med sig av den och, i lämpliga fall, endast för de ändamål för vilka den myndigheten har medgett att den lämnas ut.

Artikel 57b

1. Utan hinder av artikel 57a.1 och 57a.3 och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 34.2 får medlemsstaterna tillåta informationsutbyte mellan behöriga myndigheter inom samma medlemsstat eller i olika medlemsstater, mellan behöriga myndigheter och myndigheter med ansvar för tillsyn över enheter inom finanssektorn och fysiska eller juridiska personer vid utövandet av deras yrkesmässiga verksamhet enligt vad som avses i artikel 2.1.3 och myndigheter som enligt lag har ansvar för tillsynen över finansmarknader inom ramen för deras respektive tillsynsfunktioner.

Den information som mottagits ska i samtliga fall omfattas av krav på tystnadsplikt som är åtminstone likvärdiga med dem som avses i artikel 57a.1.

2. Utan hinder av artikel 57a.1 och 57a.3 får medlemsstaterna, med stöd av bestämmelser i nationell rätt, tillåta att viss information lämnas ut till andra nationella myndigheter som enligt lag har ansvar för tillsyn över finansmarknaderna, eller med specifikt ansvar för att bekämpa eller utreda penningtvätt, därmed associerade förbrott eller finansiering av terrorism.

Konfidentiell information som utbyts enligt denna punkt ska dock enbart användas för berörda myndigheters rättsliga uppgifter. Personer med tillgång till sådan information ska omfattas av krav på tystnadsplikt som är åtminstone likvärdiga med dem som avses i artikel 57a.1.

3. Medlemsstaterna får tillåta att viss information som rör tillsyn över att kreditinstituten efterlever detta direktiv lämnas ut till parlamentariska undersökningskommittéer, revisionsrätter och andra enheter med ansvar för undersökningar i den egna medlemsstaten, på följande villkor:

- a) Enheterna har ett klart definierat mandat enligt nationell rätt att undersöka eller granska agerandet hos myndigheter med ansvar för tillsyn över dessa kreditinstitut eller för lagstiftning om sådan tillsyn.
- b) Informationen är strikt nödvändig för fullgörandet av det mandat som avses i led a.
- c) De personer som har tillgång till informationen är enligt nationell rätt föremål för krav avseende tystnadsplikt som är åtminstone likvärdiga med dem som avses i artikel 57a.1.
- d) Information som har sitt ursprung i en annan medlemsstat får inte lämnas ut utan uttryckligt medgivande från de behöriga myndigheter som har lämnat ut den, och endast för de ändamål för vilka de myndigheterna har medgett att den lämnas ut.

(*) Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

(**) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338)."

38. I artikel 58.2 ska följande stycke läggas till:

”Medlemsstaterna ska även se till att deras behöriga myndigheter, när de identifierar överträdelser som omfattas av straffrättsliga påföljder, informerar de brottsbekämpande myndigheterna med nödvändig skyndsamhet.”

39. Artikel 61 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att de behöriga myndigheterna, och i tillämpliga fall de självreglerande organen, etablerar effektiva och tillförlitliga mekanismer för att uppmuntra rapportering till de behöriga myndigheterna, och i tillämpliga fall de självreglerande organen, om potentiella eller faktiska överträdelser av de nationella bestämmelser varigenom detta direktiv införlivas.

För det ändamålet ska de tillhandahålla en eller flera säkra kommunikationskanaler för personer som gör den rapportering som avses i första stycket. Sådana kanaler ska säkerställa att identiteten på de personer som tillhandahåller information endast är känd för de behöriga myndigheterna, och i tillämpliga fall de självreglerande organen.”

b) I punkt 3 ska följande stycken läggas till:

”Medlemsstaterna ska se till att enskilda personer, inbegripet anställda och företrädare vid den ansvariga enhet som rapporterar misstänkt penningtvätt eller finansiering av terrorism internt eller till FIU, skyddas rättsligt från att utsättas för hot, hämnd eller fientliga handlingar, och i synnerhet från ogynnsamma eller diskriminerande anställningsåtgärder.

Medlemsstaterna ska se till att enskilda personer som utsätts för hot, fientliga handlingar eller ogynnsamma eller diskriminerande anställningsåtgärder efter att ha rapporterat misstänkt penningtvätt eller finansiering av terrorism internt eller till FIU har rätt att på ett säkert sätt inkomma med klagomål till respektive behörig myndighet. Utan att det påverkar konfidentialiteten för de uppgifter som FIU samlat in, ska medlemsstaterna även se till att sådana enskilda personer har rätt till ett effektivt rättsmedel för att tillvarata sina rättigheter enligt denna punkt.”

40. Följande artikel ska införas:

”Artikel 64a

1. Kommissionen ska biträdas av den kommitté för förebyggande av penningtvätt och finansiering av terrorism (nedan kallad *kommittén*) som avses i artikel 23 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/847 (*). Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011 (**).

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

(*) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/847 av den 20 maj 2015 om uppgifter som ska åtfölja överföringar av medel och om upphävande av förordning (EG) nr 1781/2006 (EUT L 141, 5.6.2015, s. 1).

(**) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).”

41. Artikel 65 ska ersättas med följande:

”Artikel 65

1. Senast den 11 januari 2022 och därefter vart tredje år ska kommissionen utarbeta en rapport om genomförandet av detta direktiv och lägga fram den för Europaparlamentet och rådet.

Rapporten ska särskilt innehålla följande:

a) En redogörelse för särskilda åtgärder som antagits och mekanismer som inrättats på unionsnivå och medlemsstatsnivå för att förebygga och hantera framväxande problem och nya utvecklingstendenser som utgör ett hot mot unionens finansiella system.

b) Uppföljningsåtgärder som vidtagits på unionsnivå och medlemsstatsnivå på grundval av farhågor som kommit till deras kännedom, inklusive klagomål som rör nationell rätt som försvårar behöriga myndigheters och självreglerande organs tillsyns- och utredningsbefogenheter.

- c) En redogörelse för tillgängligheten till relevant information för de behöriga myndigheterna och FIU i medlemsstaterna, för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt och finansiering av terrorism.
- d) En redogörelse för det internationella samarbetet och informationsutbytet mellan de behöriga myndigheterna och FIU.
- e) En redogörelse för åtgärder från kommissionens sida som är nödvändiga för att kontrollera att medlemsstaterna vidtar åtgärder i enlighet med detta direktiv och för att bedöma framväxande problem och nya utvecklingstendenser i medlemsstaterna.
- f) En analys av möjligheterna att vidta särskilda åtgärder och mekanismer på unionsnivå och medlemsstatsnivå som rör möjligheterna att samla in och få tillgång till uppgifter om verkligt huvudmannaskap för företag och andra juridiska enheter som är registrerade utanför unionen och av proportionaliteten i de åtgärder som avses i artikel 20 b.
- g) En utvärdering av hur de grundläggande rättigheterna och de principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna har följts.

Den första rapporten, som ska offentliggöras senast den 11 januari 2022, ska vid behov åtföljas av lämpliga lagstiftningsförslag, inbegripet, där så är lämpligt, avseende virtuella valutor, befogenhet att upprätta och underhålla en central databas för registrering av användarnas identitet och plånboksadresser som är tillgänglig för FIU, liksom formulär för självdeklaration för användare av virtuella valutor, och att förbättra samarbetet mellan medlemsstaternas kontor för återvinning av tillgångar samt en riskbaserad modell för de åtgärder som avses i artikel 20 b.

2. Senast den 1 juni 2019 ska kommissionen utvärdera ramen för FIU:s samarbete med tredjeländer och hinder och möjligheter när det gäller att förbättra samarbetet mellan FIU i unionen, inbegripet möjligheten att inrätta en mekanism för samordning och stöd.

3. Kommissionen ska, om lämpligt, lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet för att bedöma huruvida det är nödvändigt och proportionellt att sänka procentsatsen för identifiering av verkligt huvudmannaskap för juridiska enheter, mot bakgrund av eventuella rekommendationer som utfärdats i detta avseende av internationella organisationer och normgivare med befogenheter på området för förhindrande av penningtvätt och bekämpning av finansiering av terrorism som en följd av en ny bedömning, och lägga fram ett lagstiftningsförslag, om så är lämpligt.”

42. Artikel 67.1 ska ersättas med följande:

”1. Medlemsstaterna ska senast den 26 juni 2017 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv.

Medlemsstaterna ska tillämpa artikel 12.3 från och med den 10 juli 2020.

Medlemsstaterna ska inrätta de register som avses i artikel 30 senast den 10 januari 2020 och de register som avses i artikel 31 senast den 10 mars 2020 och de centraliserade automatiserade mekanismer som avses i artikel 32a senast den 10 september 2020.

Kommissionen ska säkerställa den sammankoppling av register som avses i artiklarna 30 och 31 i samarbete med medlemsstaterna senast den 10 mars 2021.

Medlemsstaterna ska genast överlämna texten till de bestämmelser som avses i denna punkt till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.”

43. I bilaga II punkt 3 ska inledningen ersättas med följande:

”3. Geografiska riskfaktorer – registrering, etablering, bosättning i:”

44. Bilaga III ska ändras på följande sätt:

a) I punkt 1 ska följande led läggas till:

”g) Kunden är en tredjelandsmedborgare som ansöker om uppehållstillstånd eller medborgarskap i medlemsstaten i utbyte mot kapitalöverföringar, köp av egendom eller statsobligationer, eller investeringar i företagsenheter i den medlemsstaten.”

b) Punkt 2 ska ändras på följande sätt:

i) Led c ska ersättas med följande:

”c) Indirekta affärsförbindelser eller transaktioner utan vissa skyddsåtgärder såsom medel för elektronisk identifiering eller betrodda tjänster enligt förordning (EU) nr 910/2014 eller andra säkra identifieringsprocesser på distans eller på elektronisk väg som reglerats, erkänts, godkänts eller godtagits av relevanta nationella myndigheter.”

ii) Följande led ska läggas till:

”f) Transaktioner avseende olja, vapen, ädelmetaller, tobaksprodukter, kulturella artefakter och andra föremål av arkeologisk, historisk, kulturell och religiös betydelse eller av sällsynt vetenskapligt värde, samt elfenben och skyddade arter.”

Artikel 2

Ändring av direktiv 2009/138/EG

I artikel 68.1 b i direktiv 2009/138/EG ska följande led läggas till:

”iv) Myndigheter som ansvarar för tillsyn över att de ansvariga enheter som nämns i artikel 2.1.1 och 2.1.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 (*) efterlever det direktivet.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och rådets och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).”

Artikel 3

Ändring av direktiv 2013/36/EU

I artikel 56 första stycket i direktiv 2013/36/EU ska följande led läggas till:

”g) myndigheter som ansvarar för tillsyn över att de ansvariga enheter som förtecknas i artikel 2.1.1 och 2.1.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 (*) efterlever det direktivet.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och rådets och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).”

Artikel 4

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den 10 januari 2020 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 5

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 6***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 30 maj 2018.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

L. PAVLOVA

Ordförande

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2018/844**av den 30 maj 2018****om ändring av direktiv 2010/31/EU om byggnaders energiprestanda och av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet****(Text av betydelse för EES)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 194.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽³⁾, och

av följande skäl:

- (1) Unionen har ett starkt engagemang för att utveckla ett hållbart, konkurrenskraftigt och säkert energisystem där fossila bränslen fasas ut. I Energiunionen och i ramen för klimat- och energipolitiken fram till 2030 fastställs ambitiösa åtaganden för unionen att minska utsläppen av växthusgaser ytterligare med minst 40 % fram till 2030 jämfört med 1990, öka andelen förnybar energi som används, göra energibesparingar i enlighet med ambitionerna på unionsnivå, och förbättra Europas energitrygghet, konkurrenskraft och hållbarhet.
- (2) I syfte att nå dessa mål omfattar 2016 års översyn av unionens energieffektivitetsrättsakter en förnyad bedömning av unionens energieffektivitetsmål för 2030, enligt begäran från Europeiska rådet slutsatser 2014, en översyn av de viktigaste bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU ⁽⁴⁾ och Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/31/EU ⁽⁵⁾ samt en förstärkning av finansieringsramverket, inklusive europeiska struktur- och investeringsfonder (ESI-fonder) och Europeiska fonden för strategiska investeringar (Efsi), vilken till slut kommer att förbättra de ekonomiska villkoren för energieffektiva investeringar på marknaden.
- (3) Enligt direktiv 2010/31/EU skulle kommissionen genomföra en översyn senast den 1 januari 2017 mot bakgrund av de erfarenheter och de framsteg som gjorts vid tillämpningen av det direktivet, samt vid behov lägga fram förslag.
- (4) För att förbereda denna översyn har kommissionen vidtagit ett antal åtgärder för att samla in information om hur direktiv 2010/31/EU hade genomförts i medlemsstaterna, med inriktning på vad som fungerar och vad som kan förbättras.
- (5) Resultatet av översynen och kommissionens konsekvensbedömning visade att ett antal ändringar är nödvändiga för att skärpa de nuvarande bestämmelserna i direktiv 2010/31/EU och för att förenkla vissa aspekter.
- (6) Unionen har åtagit sig att utveckla ett hållbart, konkurrenskraftigt, säkert energisystem där fossila bränslen fasas ut senast 2050. För att uppnå detta mål behöver medlemsstater och investerare åtgärder som syftar till att senast 2050 uppnå det långsiktiga målet för utsläpp av växthusgaser och fasa ut fossila bränslen från byggnadsbeståndet, som står för omkring 36 % av alla koldioxidutsläpp i unionen. Medlemsstaterna bör eftersträva en kostnadseffektiv

⁽¹⁾ EUT C 246, 28.7.2017, s. 48.

⁽²⁾ EUT C 342, 12.10.2017, s. 119.

⁽³⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 17 april 2018 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 14 maj 2018.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU av den 25 oktober 2012 om energieffektivitet, om ändring av direktiven 2009/125/EG och 2010/30/EU och om upphävande av direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG (EUT L 315, 14.11.2012, s. 1).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/31/EU av den 19 maj 2010 om byggnaders energiprestanda (EUT L 153, 18.6.2010, s. 13).

balans mellan utfasning av fossila bränslen från energiförsörjningen och minskad slutlig energianvändning. För detta ändamål behöver medlemsstater och investerare en tydlig vision som vägledning för sina strategier och investeringsbeslut, med indikativa nationella milstolpar och energieffektivitetsåtgärder för att uppnå målen på kort sikt (2030), medellång sikt (2040) och lång sikt (2050). Mot bakgrund av dessa mål och med beaktande av unionens övergripande ambitioner i fråga om energieffektivitet är det viktigt att medlemsstaterna anger vilka resultat deras långsiktiga renoveringsstrategier förväntas ge och övervakar utvecklingen genom att fastställa inhemska framstegsindikatorer, med hänsyn till nationella förhållanden och nationell utveckling.

- (7) Parisavtalet från 2015 om klimatförändringar, som följde på den 21:a partskonferensen för FN:s ramkonvention om klimatförändringar (COP 21), främjar unionens arbete för att fasa ut fossila bränslen från byggnadsbeståndet. I och med att nästan 50 % av unionens slutliga energianvändning används till uppvärmning och kylning, och att 80 % av den energin används i byggnader, är uppnåendet av unionens energi- och klimatmål kopplat till unionens arbete med att renovera byggnadsbeståndet, genom att prioritera energieffektivitet, tillämpa principen om *energieffektivitet först* och överväga användning av förnybar energi.
- (8) Bestämmelserna om långsiktiga renoveringsstrategier i direktiv 2012/27/EU bör flyttas till direktiv 2010/31/EU, där de passar bättre. Medlemsstaterna bör kunna använda sina långsiktiga renoveringsstrategier för att hantera brandsäkerhet och risker i samband med intensiv seismisk aktivitet som påverkar energieffektivitetsrenoveringar och byggnaders livslängd.
- (9) För att byggnadsbeståndet ska nå en hög grad av energieffektivitet, för att fasa ut fossila bränslen och för att säkerställa att de långsiktiga renoveringsstrategierna leder till nödvändiga framsteg när det gäller omvandling av befintliga byggnader till nära-nollenergibyggnader, särskilt till ett ökat antal totalrenoveringar, bör medlemsstaterna tillhandahålla tydliga riktlinjer och beskriva mätbara, riktade åtgärder samt främja lika tillgång till finansiering, bland annat till de segment inom det nationella byggnadsbeståndet som har sämst energiprestanda, till konsumenter drabbade av energifattigdom, till subventionerat boende och till hushåll som möter problem på grund av delade incitament, och samtidigt beakta frågan om överkomlig prissättning. Som ytterligare stöd till nödvändiga förbättringar av det nationella hyresbostadsbeståndet bör medlemsstaterna överväga att införa eller att fortsätta tillämpa krav på en viss nivå av energiprestanda för hyresfastigheter, enligt energicertifikaten.
- (10) Enligt kommissionens konsekvensbedömning skulle en genomsnittlig renoveringstakt på 3 % per år behövas för att uppnå unionens ambitioner i fråga om energieffektivitet på ett kostnadseffektivt sätt. Med hänsyn till att varje ökning av energibesparingarna med 1 % leder till en minskning av gasimporten med 2,6 %, är tydliga ambitioner för renovering av det befintliga byggnadsbeståndet av stor betydelse. Således skulle insatser för att förbättra byggnaders energiprestanda aktivt bidra till unionens energiberoende och dessutom ha stor potential att skapa sysselsättning i unionen, särskilt i små och medelstora företag. Här bör medlemsstaterna beakta behovet av en tydlig koppling mellan deras långsiktiga renoveringsstrategier och relevanta initiativ för att främja kompetensutveckling och utbildning inom byggsektorn och sektorn för energieffektivitet.
- (11) Behovet av att motverka energifattigdom bör beaktas, i enlighet med de kriterier som fastställs av medlemsstaterna. När medlemsstaterna i samband med sina renoveringsstrategier utarbetar nationella åtgärder som bidrar till att motverka energifattigdom har de rätt att fastställa vad de anser vara relevanta åtgärder.
- (12) I sina långsiktiga renoveringsstrategier och när de planerar insatser och åtgärder kan medlemsstaterna använda sig av koncept som tröskelpunkter, det vill säga en lämplig tidpunkt i en byggnads livscykel, exempelvis med hänsyn till kostnadseffektivitet eller störningar, för att genomföra energieffektivitetsrenoveringar.
- (13) I fråga om luftkvalitet anges i Världshälsoorganisationens riktlinjer från 2009 att människor bor bekvämare och mår bättre i byggnader med bättre energiprestanda. Köldbryggor, otillräcklig isolering och oplanerade luftspridningsvägar kan leda till yttre temperaturer under luftens daggpunkt samt till fuktighet. Det är därför viktigt att säkerställa fullständig och enhetlig isolering av byggnader, inklusive balkonger, fönsterpartier, dörrpartier och andra öppningar i fasaden, ytor, tak, väggar, dörrar och golv, och särskild uppmärksamhet bör ägnas åt att förhindra att temperaturen på någon inneryta i byggnaden understiger daggpunktstemperaturen.

- (14) Medlemsstaterna bör stödja förbättringar av befintliga byggnaders energiprestanda som bidrar till att åstadkomma en hälsosam inomhusmiljö, bland annat genom asbestsanering och avlägsnande av andra skadliga ämnen, genom att olagligt avlägsnande av skadliga ämnen förhindras och genom att underlätta efterlevnaden av befintlig lagsiftning, såsom Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/148/EG ⁽¹⁾ och (EU) 2016/2284 ⁽²⁾.
- (15) Det är viktigt att säkerställa att åtgärder för att förbättra byggnaders energiprestanda inte enbart är inriktade på klimatskalet, utan inbegriper alla relevanta komponenter och tekniska system i en byggnad, såsom passiva element som ingår i passiva tekniker som syftar till att minska energibehoven för uppvärmning eller kylning och energianvändningen och för belysning och ventilation, och således förbättrar värmekomforten och den visuella komforten.
- (16) Finansiella mekanismer, incitament och mobilisering av finansinstitut för energieffektivitetsrenoveringar av byggnader bör ha en central roll i de nationella långsiktiga renoveringsstrategierna och aktivt främjas av medlemsstaterna. Dessa åtgärder bör omfatta främjande av energieffektivitetslån för certifierade energieffektiva byggnadsrenoveringar, främjande av offentliga myndigheters investeringar i ett energieffektivt byggnadsbestånd, till exempel genom offentlig-privata partnerskap eller frivilliga avtal om energiprestanda, minskning av den upplevda risken i fråga om investeringar, tillhandahållande av åtkomliga och transparenta rådgivningsverktyg och stödinstrument såsom gemensamma kontaktpunkter, som tillhandahåller integrerade energirenoveringstjänster, samt genomförande av andra åtgärder och initiativ såsom de som avses i kommissionens initiativ om smart finansiering för smarta byggnader.
- (17) Naturbaserade lösningar, såsom välplanerad gatuvegetation och gröna tak och väggar som isolerar och skuggar byggnader, bidrar till att minska energifterfrågan genom att begränsa behovet av uppvärmning och kylning och förbättra byggnaders energiprestanda.
- (18) Man bör främja forskning kring nya lösningar och utprovning av dessa för att förbättra historiska byggnaders och platsers energiprestanda, samtidigt som man värnar om kulturarvet och bevarar det.
- (19) När det gäller nya byggnader och byggnader som genomgår större renoveringar bör medlemsstaterna främja högeffektiva alternativa system, om detta är tekniskt, funktionellt och ekonomiskt genomförbart, samtidigt som man också tar hänsyn till frågor som rör hälsosamma inomhusklimatförhållanden samt brandsäkerhet och risker i samband med intensiv seismisk aktivitet, i enlighet med nationella säkerhetsbestämmelser.
- (20) För att uppfylla målen för energieffektivitet för byggnader bör insynen i fråga om energicertifikat förbättras genom säkerställande av att alla nödvändiga parametrar för beräkningar, både för certifiering och för minimikrav avseende energiprestanda, fastställs och tillämpas på ett konsekvent sätt. Medlemsstaterna bör anta lämpliga åtgärder för att säkerställa t.ex. att prestanda dokumenteras för byggnadens installationssystem för rumsuppvärmning, luftkonditionering eller vattenuppvärmning som installeras, byts ut eller uppgraderas i byggnaden, med tanke på byggnadscertifiering och efterlevnadskontroll.
- (21) Installation av självreglerande anordningar i befintliga byggnader för att separat reglera temperaturen i varje rum eller, om det är motiverat, i en angiven uppvärmd zon av byggnadsenheten, bör övervägas när det är ekonomiskt genomförbart, till exempel när kostnaden utgör mindre än 10 % av den totala kostnaden för utbytet av värmegeneratorer.
- (22) Innovation och ny teknik gör det också möjligt för byggnader att bidra till en ekonomi där fossila bränslen fasas ut på en övergripande nivå, även inom transportsektorn. Byggnader kan t.ex. utnyttjas för att stimulera utvecklingen av infrastruktur som är nödvändig för smart laddning av elfordon och även göra det möjligt att använda bilbatterier som en energikälla, om medlemsstaterna väljer att satsa på detta.
- (23) I kombination med en ökad andel förnybar elproduktion producerar elfordon mindre koldioxidutsläpp vilket medför förbättrad luftkvalitet. Elfordon är en viktig del av övergången till ren energi som grundar sig på energieffektivitetsåtgärder, alternativa bränslen, förnybar energi och innovativa lösningar i fråga om energiflexibilitet.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/148/EG av den 30 november 2009 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för asbest i arbetet (EUT L 330, 16.12.2009, s. 28).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2284 av den 14 december 2016 om minskning av nationella utsläpp av vissa luftföroreningar, om ändring av direktiv 2003/35/EG och om upphävande av direktiv 2001/81/EG (EUT L 344, 17.12.2016, s. 1).

Byggregler kan utnyttjas effektivt för att införa riktade krav för att stödja utbyggnaden av infrastruktur för laddning på bilparkeringsplatser i bostadshus och byggnader som inte är avsedda för bostäder. Medlemsstaterna bör föreskriva åtgärder för att förenkla utbyggnaden av infrastruktur för laddning i syfte att ta itu med hinder såsom delade incitament och administrativa svårigheter som enskilda ägare stöter på när de försöker installera laddningspunkter på sina parkeringsplatser.

- (24) Ledningsinfrastruktur skapar de rätta förutsättningarna för en snabb utbyggnad av laddningspunkter om och när det behövs. Medlemsstaterna bör säkerställa att elektromobiliteten utvecklas på ett väl avvägt och kostnadseffektivt sätt. Framför allt bör större renoveringar som rör elinfrastrukturen följas av relevant installation av ledningsinfrastruktur. Vid genomförandet av kraven vad gäller elektromobilitet i den nationella lagstiftningen bör medlemsstaterna ta vederbörlig hänsyn till eventuella skiftande förutsättningar såsom äganderätt till byggnader och angränsande parkeringsplatser, offentliga parkeringsplatser som drivs av privata enheter och byggnader som fungerar både som bostadshus och som byggnader som inte är avsedda för bostäder.
- (25) Enkelt tillgänglig infrastruktur kommer att sänka installationskostnaderna för laddningspunkter för enskilda ägare och säkerställa att personer som använder elfordon har tillgång till laddningspunkter. Att fastställa krav på elektromobilitet på unionsnivå när det gäller att i förväg utrusta parkeringsplatser samt installation av laddningspunkter är ett effektivt sätt att främja elfordon under den närmaste framtiden och samtidigt lämna utrymme för ytterligare utveckling till lägre kostnad på medellång och lång sikt.
- (26) När medlemsstaterna fastställer sina krav för installation av ett lägsta antal laddningspunkter för byggnader som inte är avsedda för bostäder och som har mer än 20 parkeringsplatser, vilka ska gälla från och med 2025, bör de ta hänsyn till relevanta nationella, regionala och lokala förhållanden samt eventuella varierande behov och omständigheter på grundval av område, byggnadstyp, kollektivtrafiktäckning och andra relevanta kriterier, för att säkerställa proportionell och lämplig utbyggnad av laddningspunkter.
- (27) Vissa geografiska områden med särskild sårbarhet kan emellertid möta specifika svårigheter när det gäller att uppfylla kraven på elektromobilitet. Detta skulle kunna vara fallet för de yttersta randområdena i den mening som avses i artikel 349 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) på grund av deras avlägsna belägenhet, deras ökaraktär, ringa storlek och besvärliga terräng- och klimatförhållanden, samt i enskilda mikrosystem vars elektriska nät kan behöva utvecklas för att kunna hantera ytterligare elektrifiering av lokaltrafiken. I sådana fall bör medlemsstaterna tillåtas att frångå tillämpningen av kraven på elektromobilitet. Trots detta undantag kan elektrifiering av transportmedel utgöra ett kraftfullt verktyg för att komma till rätta med problem som ofta drabbar dessa regioner och system i fråga om luftkvalitet eller försörjningstrygghet.
- (28) När medlemsstaterna tillämpar kraven på infrastruktur för elektromobilitet enligt ändringarna till direktiv 2010/31/EU som fastställs i det här direktivet bör de beakta behovet av en holistisk och konsekvent stadsplanering samt av att främja alternativa, säkra och hållbara transportsätt samt stödjande infrastruktur för dessa, till exempel genom särskild parkeringsinfrastruktur för elcyklar och för fordon som tillhör personer med nedsatt rörlighet.
- (29) Dagordningarna för den digitala inre marknaden och för energiunionen bör anpassas till varandra och bör utnyttjas för gemensamma mål. Digitaliseringen av energisystemet innebär en snabb förändring av energilandskapet, från integreringen av förnybara energikällor till smarta nät och byggnader med smart beredskap. När det gäller att digitalisera byggsektorn är unionens konnektivitetsmål och ambitioner att bygga ut kommunikationsnät med hög kapacitet av stor vikt för smarta hus och väluppkopplade samhällen. Målinriktade incitament bör tillhandahållas för att främja system med smart beredskap och digitala lösningar i den bebyggda miljön. Detta ger nya möjligheter till energibesparingar, genom att konsumenterna får mer exakt information om sina förbrukningsmönster och genom att de systemansvariga får möjlighet att sköta nätet effektivare.
- (30) Indikatorn för smart beredskap bör användas för att mäta byggnaders kapacitet att utnyttja informations- och kommunikationsteknik och elektroniska system för att anpassa byggnadens drift till de boendes och elnätets behov och för att förbättra byggnaders energieffektivitet och övergripande prestanda. Indikatorn för smart beredskap bör öka fastighetsägarnas och de boendes medvetenhet om värdet av fastighetsautomation och elektronisk övervakning av byggnadens installationssystem, och inge förtroende hos de boende när det gäller de faktiska besparingarna med dessa nya förbättrade funktioner. Det bör vara frivilligt för medlemsstaterna att använda systemet för betygsättning av byggnaders smarta beredskap.

- (31) I syfte att anpassa direktiv 2010/31/EU till den tekniska utvecklingen bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i EUF-fördraget delegeras till kommissionen så att det direktivet kan kompletteras genom att fastställa en definition av indikatorn för smart beredskap och en metod för hur den ska beräknas. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, även på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning⁽¹⁾. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter erhåller Europaparlamentet och rådet alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (32) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av direktiv 2010/31/EU, ändrat genom det här direktivet, bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter för genomförandet av ett frivilligt gemensamt unionssystem för betygsättning av byggnaders smarta beredskap. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011⁽²⁾.
- (33) För att säkerställa att ekonomiska åtgärder som rör energieffektivitet tillämpas på bästa sätt i samband med renovering av byggnader bör de vara kopplade till renoveringsarbetenas kvalitet mot bakgrund av de energibesparingar som eftersträvas eller uppnås. Dessa åtgärder bör därför vara kopplade till prestandan hos den utrustning eller det material som används vid renoveringen och till installatörens certifierings- eller kvalifikationsnivå, till en energibesiktning eller till den förbättring som renoveringen medfört, som bör bedömas genom att man jämför energicertifikat som utfärdats före och efter renoveringen, genom användning av standardvärden eller genom någon annan transparent och proportionell metod.
- (34) De nuvarande oberoende kontrollsystemen för energicertifikat kan användas för att kontrollera efterlevnad och bör stärkas för att säkerställa certifikat av god kvalitet. Om det oberoende kontrollsystemet för energicertifikat kompletteras med en frivillig databas som går utöver kraven i direktiv 2010/31/EU, ändrat genom det här direktivet, kan den användas för att kontrollera efterlevnad och för att ta fram statistik över de regionala eller nationella byggnadsbestånden. Högkvalitativa data om byggnadsbeståndet behövs och kan delvis skapas genom de databaser som nästan alla medlemsstater för närvarande utvecklar och förvaltar för energicertifikat.
- (35) I kommissionens konsekvensbedömning konstaterades att bestämmelserna om inspektioner av uppvärmningssystem och luftkonditioneringssystem är ineffektiva i och med att de inte i tillräckligt hög grad säkerställer dessa tekniska systems prestanda, varken direkt efter installation eller senare. Även billiga tekniska lösningar för energieffektivitet med mycket korta återbetalningstider, t.ex. hydraulisk balansering av uppvärmningssystemet och installation eller utbyte av ventiler för termostatsstyrning, beaktas i dag i otillräcklig utsträckning. Bestämmelserna om inspektioner bör ändras för att säkerställa ett bättre resultat från inspektionerna. Dessa ändringar bör innebära att inspektionerna inriktas på centralvärmesystem och luftkonditioneringssystem, inbegripet när sådana system är kombinerade med ventilationssystem. Dessa ändringar bör utesluta små uppvärmningssystem såsom elektriska värmare och vedspisar när de understiger tröskelvärdena för inspektion i enlighet med direktiv 2010/31/EU i dess ändrade lydelse enligt det här direktivet.
- (36) Vid inspektioner och för att man i praktiken ska kunna uppnå de avsedda förbättringarna av byggnaders energiprestanda bör målsättningen vara att förbättra den faktiska energiprestandan för uppvärmningssystem, luftkonditioneringssystem och ventilationssystem under verkliga användningsförhållanden. Dessa systems faktiska prestanda styrs av den energi som används under dynamiskt varierande normala eller genomsnittliga driftförhållanden. Under sådana förhållanden behövs vanligtvis endast en del av den nominella effektkapaciteten och därför bör inspektioner av uppvärmningssystem, luftkonditioneringssystem och ventilationssystem inbegripa en bedömning av relevant kapacitet hos utrustningen att förbättra systemets prestanda under varierande förhållanden, såsom drift vid dellast.
- (37) Fastighetsautomation och elektronisk övervakning av byggnadens installationssystem har visat sig vara en effektiv ersättning för inspektioner, i synnerhet när det gäller stora system, och medför stora möjligheter att erbjuda både konsumenter och företag kostnadseffektiva och omfattande energibesparingar. Installation av sådan utrustning bör betraktas som det mest kostnadseffektiva alternativet till inspektioner i stora byggnader som inte är avsedda för bostäder och i flerfamiljshus som är tillräckligt stora för att ge möjlighet till en återbetalningstid på mindre än tre

⁽¹⁾ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

år, eftersom man med hjälp av denna utrustning kan vidta åtgärder som utgår från den information som tillhandahålls och således säkerställa energibesparingar på sikt. När det gäller småskaliga anläggningar kommer installatörernas dokumentation av systemets prestanda att utgöra ett stöd för kontroll av att de minimikrav som fastställs för alla byggnadens installationssystem efterlevs.

- (38) Medlemsstaternas nuvarande möjlighet att välja åtgärder på grundval av vägledning som ett alternativ till inspektion av uppvärmningssystem, luftkonditioneringssystem, kombinerade uppvärmning- och ventilationssystem och kombinerade luftkonditionerings- och ventilationssystem bör bibehållas under förutsättning att det i en rapport som överlämnats till kommissionen har dokumenterats att motsvarande verkan uppnås som vid en inspektion före tillämpningen av dessa åtgärder.
- (39) Genomförandet av system med regelbundna inspektioner av uppvärmnings- och luftkonditioneringssystem i enlighet med direktiv 2010/31/EU innebar betydande administrativa och finansiella investeringar från medlemsstaternas och den privata sektorns sida, inbegripet utbildning och auktorisering av experter, kvalitetssäkring och kvalitetsstyrning samt inspektionskostnader. Medlemsstater som har antagit de åtgärder som är nödvändiga för att inrätta regelbundna inspektioner och som har genomfört effektiva inspektionssystem kan anse det motiverat att fortsätta att använda dessa system, även för mindre uppvärmnings- och luftkonditioneringssystem. I sådana fall bör medlemsstaterna inte ha någon skyldighet att anmäla dessa strängare krav till kommissionen.
- (40) Utan att det påverkar medlemsstaternas val att tillämpa de standarder för byggnaders energiprestanda som utarbetats inom kommissionens mandat M/480 till Europeiska standardiseringskommittén (CEN) skulle erkännande och främjande av dessa standarder i medlemsstaterna ha en positiv inverkan på genomförandet av direktiv 2010/31/EU i dess ändrade lydelse enligt det här direktivet.
- (41) I kommissionens rekommendation (EU) 2016/1318 ⁽¹⁾ om nära-nollenergibyggnader beskrevs hur genomförandet av direktiv 2010/31/EU samtidigt kunde säkerställa omvandlingen av byggnadsbeståndet och övergången till en mer hållbar energiförsörjning, vilket även stöder strategin för uppvärmning och kylning. För att säkerställa ett korrekt genomförande bör den allmänna ramen för beräkning av energiprestanda i byggnader uppdateras och en förbättrad prestanda för klimatskalet bör främjas med stöd av det arbete som utförts av CEN inom kommissionens mandat M/480. Medlemsstaterna kan välja att dessutom komplettera detta genom att tillhandahålla ytterligare numeriska indikatorer, till exempel för hela byggnadens totala energianvändning eller utsläpp av växthusgaser.
- (42) Detta direktiv bör inte hindra medlemsstaterna från att fastställa mer ambitiösa krav på energiprestanda för byggnader och för byggnadselement, så länge dessa krav är förenliga med unionsrätten. Det är förenligt med målen för direktiv 2010/31/EU och 2012/27/EU att dessa krav, under vissa förhållanden, kan begränsa installationen eller användningen av produkter som omfattas av andra delar av unionens harmoniseringslagstiftning, förutsatt att kraven inte utgör ett otillbörligt marknadshinder.
- (43) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att minska den energi som behövs för att uppfylla energibehovet vid normal användning av byggnader, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av garanterad enhetlighet genom gemensamma mål, förståelse och politisk vilja, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen anta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det målet.
- (44) Detta direktiv respekterar till fullo medlemsstaternas nationella särdrag och olikheter, jämte deras befogenheter i enlighet med artikel 194.2 i EUF-fördraget. Detta direktiv syftar vidare till att möjliggöra utbyte av bästa praxis för att underlätta övergången till ett högradigt energieffektivt byggnadsbestånd i unionen.
- (45) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument ⁽²⁾ har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.

⁽¹⁾ Kommissionens rekommendation (EU) 2016/1318 av den 29 juli 2016 om riktlinjer för främjande av nära-nollenergibyggnader och bästa praxis för att se till att alla nya byggnader är nära-nollenergibyggnader senast 2020 (EUT L 208, 2.8.2016, s. 46).

⁽²⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

(46) Direktiven 2010/31/EU och 2012/27/EU bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ändringar av direktiv 2010/31/EU

Direktiv 2010/31/EU ska ändras på följande sätt:

1. Artikel 2 ska ändras på följande sätt:

a) Led 3 ska ersättas med följande:

”3. *byggnadens installationssystem*: teknisk utrustning för rumsuppvärmning, rumskylning, ventilation, varmvatten för hushållsbruk, fast belysning, fastighetsautomation och tillhörande reglering, platsbaserad elproduktion, eller en kombination därav, inklusive sådana system som utnyttjar energi från förnybara energikällor, i en byggnad eller en byggnadsenhet.”

b) Följande led ska införas:

”3a. *system för fastighetsautomation och fastighetsstyrning*: ett system som omfattar alla produkter, all programvara och allt tekniskt underhåll som kan stödja en energieffektiv, ekonomisk och säker drift av byggnadens installationssystem genom automatisk styrning och genom att underlätta den manuella hanteringen av byggnaders installationssystem.”

c) Följande led ska införas:

”15a. *uppvärmningssystem*: en kombination av de komponenter som krävs för att åstadkomma en form av behandling av inomhusluft, i vilken temperaturen höjs.

15b. *värme-generator*: den del av ett uppvärmningssystem som genererar nyttig värme genom en eller flera av följande processer:

a) Förbränning av bränslen i t.ex. en värmepanna.

b) Jouleeffekt i värmelement med elektriska motstånd.

c) Värmeupptagning från en värmekälla i form av omgivningsluft, ventilationsfrånluft, vatten eller mark med hjälp av en värmepump.

15c. *avtal om energiprestanda*: avtal om energiprestanda enligt definitionen i artikel 27.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/27/EU av den 25 oktober 2012 om energieffektivitet, om ändring av direktiven 2009/125/EG och 2010/30/EU och om upphävande av direktiven 2004/8/EG och 2006/32/EG (EUT L 315, 14.11.2012, s. 1).”

d) Följande led ska läggas till:

”20. *enskilt mikrosystem*: mikrosystem enligt definitionen i artikel 2.27 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG (EUT L 211, 14.8.2009, s. 55).”

2. Följande artikel ska införas:

”Artikel 2a

Långsiktig renoveringsstrategi

1. Varje medlemsstat ska fastställa en långsiktig renoveringsstrategi till stöd för renovering av det nationella beståndet av bostadshus och byggnader som inte är avsedda för bostäder, både offentliga och privata, till ett byggnadsbestånd med en hög grad av energieffektivitet där fossila bränslen fasas ut senast 2050 och för att underlätta en kostnadseffektiv omvandling av befintliga byggnader till nära-nollenergibyggnader. Varje långsiktig renoveringsstrategi ska överlämnas i enlighet med de tillämpliga planerings- och rapporteringsskyldigheterna och ska omfatta

- a) en översikt över det nationella byggnadsbeståndet, i lämpliga fall grundad på statistiska stickprov och förväntad andel renoverade byggnader år 2020,
- b) identifiering av kostnadseffektiva renoveringsmetoder som är relevanta för byggnadstypen och klimatzonen, med beaktande av potentiella relevanta tröskelpunkter, i tillämpliga fall, i en byggnads livscykel,
- c) strategier och åtgärder som stimulerar kostnadseffektiv totalrenovering av byggnader, inbegripet totalrenoveringar som utförs etappvis, och som stöder riktade kostnadseffektiva åtgärder och renoveringar exempelvis genom att ett frivilligt system för byggnadsrenoveringspass införs,
- d) en översikt över strategier och åtgärder som är inriktade på de segment inom det nationella byggnadsbeståndet som har sämst energiprestanda, på problem på grund av delade incitament och marknadsmisslyckanden samt en översikt över relevanta nationella åtgärder som bidrar till att motverka energifattigdom,
- e) strategier och åtgärder inriktade på alla offentliga byggnader,
- f) en översikt över nationella initiativ för att främja smart teknik och väluppkopplade byggnader och samhällen samt kompetens och utbildning inom byggsektorn och energieffektivitetssektorn, och
- g) en evidensbaserad skattning av förväntade energibesparingar och fördelar i vidare bemärkelse, exempelvis i fråga om hälsa, säkerhet och luftkvalitet.

2. Varje medlemsstat ska i sin långsiktiga renoveringsstrategi fastställa en färdplan med åtgärder och nationellt fastställda mätbara framstegsindikatorer för att, mot bakgrund av det långsiktiga 2050-målet att minska växthusgasutsläppen i unionen med 80–95 % jämfört med 1990 års nivåer, säkerställa att dess nationella byggnadsbestånd når en hög grad av energieffektivitet, för att fasa ut fossila bränslen och för att underlätta en kostnadseffektiv omvandling av befintliga byggnader till nära-nollenergibyggnader. Färdplanen ska innehålla indikativa milstolpar för 2030, 2040 och 2050 och ange hur dessa milstolpar bidrar till att uppnå unionens energieffektivitetsmål i enlighet med direktiv 2012/27/EU.

3. För att stödja mobiliseringen av investeringar de renoveringar som är nödvändiga för att uppnå målen i punkt 1 ska medlemsstaterna underlätta tillgången till lämpliga mekanismer för

- a) sammanslagning av projekt, bland annat med hjälp av investeringsplattformar eller investeringsgrupper och konsortier med små och medelstora företag, för att medge investerare tillgång och paketlösningar för potentiella kunder,
- b) minskning av den upplevda risken i fråga om verksamhet som rör energieffektivitet för investerare och den privata sektorn,
- c) användning av offentliga medel för att stimulera ytterligare investeringar i den privata sektorn eller ta itu med specifika marknadsmisslyckanden,
- d) styrning av investeringar mot energieffektiva offentliga byggnader, i enlighet med Eurostats riktlinjer, och
- e) åtkomliga och transparenta rådgivningsverktyg, såsom gemensamma kontaktpunkter för konsumenterna och energirådgivningstjänster, om relevanta energieffektivitetsrenoveringar samt om finansieringsinstrument.

4. Kommissionen ska samla in och, åtminstone till offentliga myndigheter, sprida bästa praxis i fråga om framgångsrika offentliga och privata system för finansiering av energieffektivitetsrenoveringar samt information om system för sammanslagning av småskaliga energieffektivitetsrenoveringsprojekt. Kommissionen ska identifiera och sprida bästa praxis i fråga om ekonomiska renoveringsincitament ur konsumentperspektiv, varvid hänsyn ska tas till skillnader i kostnadseffektivitet mellan medlemsstaterna.

5. Varje medlemsstat ska, till stöd för utarbetandet av sin långsiktiga renoveringsstrategi, genomföra ett offentligt samråd om denna innan den överlämnas till kommissionen. Varje medlemsstat ska bifoga en sammanfattning av resultaten av sitt offentliga samråd, till sin långsiktiga renoveringsstrategi.

Varje medlemsstat ska fastställa formerna för inkluderande samråd under genomförandet av sin långsiktiga renoveringsstrategi.

6. Varje medlemsstat ska till den nationella långsiktiga renoveringsstrategin bifoga en närmare redogörelse för genomförandet av sin senaste långsiktiga renoveringsstrategi och även för de planerade strategierna och åtgärderna.

7. Varje medlemsstat får använda sin långsiktiga renoveringsstrategi för att hantera brandsäkerhet och risker i samband med intensiv seismisk aktivitet som påverkar energieffektivitetsrenoveringar och byggnaders livslängd.”

3. Artikel 6 ska ersättas med följande:

”Artikel 6

Nya byggnader

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att nya byggnader motsvarar de minimikrav avseende energiprestanda som fastställs i enlighet med artikel 4.

2. Innan nya byggnader uppförs ska medlemsstaterna säkerställa att hänsyn tas till huruvida det är tekniskt, miljömässigt och ekonomiskt genomförbart att använda högeffektiva alternativa system, om sådana finns att tillgå.”

4. I artikel 7 ska femte stycket ersättas med följande:

”Avseende byggnader som genomgår större renoveringar ska medlemsstaterna främja högeffektiva alternativa system, i den mån detta är tekniskt, funktionellt och ekonomiskt genomförbart, och ta hänsyn till frågor som rör hälsosamma inomhusklimatförhållanden, brandsäkerhet och risker i samband med intensiv seismisk aktivitet.”

5. Artikel 8 ska ersättas med följande:

”Artikel 8

Byggnadens installationssystem, elektromobilitet och indikator för smart beredskap

1. För att optimera byggnadens installationssystemens energianvändning ska medlemsstaterna fastställa systemkrav avseende totala energiprestanda, korrekt installation samt lämplig dimensionering, justering och kontroll för byggnadens installationssystem som är installerade i befintliga byggnader. Medlemsstaterna får även tillämpa dessa systemkrav på nya byggnader.

Systemkrav ska fastställas för nya installationssystem, för installationssystem som byts ut och för installationssystem som utrustas med nya delar, och ska tillämpas i den mån det är tekniskt, ekonomiskt och funktionellt genomförbart.

Om det är tekniskt och ekonomiskt genomförbart ska medlemsstaterna kräva att nya byggnader utrustas med självreglerande anordningar för separat reglering av rumstemperaturen i varje rum eller, om det är motiverat, i en angiven uppvärmd zon av byggnadsenheten. I befintliga byggnader ska installation av sådana självreglerande anordningar erfordras när värmegeneratorer byts ut, om detta är tekniskt och ekonomiskt genomförbart.

2. Avseende byggnader som inte är avsedda för bostäder, både nya sådana och sådana som genomgår större renoveringar, med mer än tio parkeringsplatser, ska medlemsstaterna säkerställa installation av minst en laddningspunkt i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/94/EU (*) och ledningsinfrastruktur, dvs. kanaler för elektriska kablar, för minst var femte parkeringsplats, för att i ett senare skede möjliggöra installation av laddningspunkter för elfordon, om:

a) Bilparkeringen är belägen inuti byggnaden och renoveringsåtgärderna innefattar, vid större renoveringar, bilparkeringen eller byggnadens elektriska infrastruktur, eller

b) bilparkeringen angränsar fysiskt till byggnaden, och renoveringsåtgärderna innefattar, vid större renoveringar, bilparkeringen eller bilparkeringens elektriska infrastruktur.

Kommissionen ska senast den 1 januari 2023 rapportera till Europaparlamentet och rådet om i vilken omfattning unionens fastighetspolitik potentiellt kan bidra till främjandet av elektromobilitet och ska vid behov föreslå åtgärder i detta syfte.

3. Medlemsstaterna ska senast den 1 januari 2025 fastställa krav för installation av ett lägsta antal laddningspunkter för alla byggnader som inte är avsedda för bostäder och som har mer än tjugo parkeringsplatser.
4. Medlemsstaterna får besluta att inte fastställa eller tillämpa de krav som avses i punkterna 2 och 3 på byggnader som ägs och används av små och medelstora företag enligt definitionen i avdelning I i bilagan till kommissionens rekommendation 2003/361/EG (**).
5. När det gäller nya bostadshus och bostadshus som genomgår större renoveringar, med mer än tio parkeringsplatser, ska medlemsstaterna säkerställa installation av ledningsinfrastruktur, dvs. kanaler för elektriska kablar, för varje parkeringsplats för att i ett senare skede möjliggöra installation av laddningspunkter för elfordon om
 - a) bilparkeringen är belägen inuti byggnaden och renoveringsåtgärderna innefattar, vid större renoveringar, bilparkeringen eller byggnadens elektriska infrastruktur, eller
 - b) bilparkeringen angränsar fysiskt till byggnaden, och renoveringsåtgärderna innefattar, vid större renoveringar, bilparkeringen eller bilparkeringens elektriska infrastruktur.
6. Medlemsstaterna får besluta att inte tillämpa punkterna 2, 3 och 5 på specifika kategorier av byggnader om
 - a) med beaktande av punkterna 2 och 5, bygglovsansökningar eller motsvarande ansökningar har lämnats in senast den 10 mars 2021.
 - b) den nödvändiga ledningsinfrastrukturen bygger på enskilda mikrosystem eller byggnaderna är belägna i de yttersta randområdena i den mening som avses i artikel 349 EUF-fördraget, om detta skulle leda till väsentliga problem för driften av det lokala energisystemet och äventyra det lokala nätets stabilitet.
 - c) kostnaderna för laddnings- och ledningsinstallationer överstiger 7 % av den totala kostnaden för en större renovering av byggnaden.
 - d) en offentlig byggnad redan omfattas av jämförbara krav enligt införlivandet av direktiv 2014/94/EU.
7. Medlemsstaterna ska föreskriva åtgärder för att förenkla utbyggnaden av laddningspunkter i nya och befintliga bostadshus och byggnader som inte är avsedda för bostäder och ta itu med eventuella hinder som grundar sig på regelverk, bland annat tillstånds- och godkännandeförfaranden, utan att det påverkar medlemsstaternas förmögenhetsrätt och hyreslagstiftning.
8. Medlemsstaterna ska beakta behovet av konsekventa strategier för byggnader, mjuk och grön mobilitet samt stadsplanering.
9. Medlemsstaterna ska säkerställa att installation, utbyte eller uppgradering av ett installationssystem innebär att den totala energiprestandan för den ändrade delen, och i förekommande fall, för hela det ändrade systemet bedöms. Resultaten av denna bedömning ska dokumenteras och överlämnas till fastighetsägaren, så att informationen förblir tillgänglig och kan användas för kontroll av efterlevnaden av de minimikrav som fastställs enligt punkt 1 i denna artikel och för utfärdande av energicertifikat. Utan att det påverkar artikel 12 ska medlemsstaterna besluta huruvida det är nödvändigt att utfärda ett nytt energicertifikat.
10. Kommissionen ska senast den 31 december 2019 anta en delegerad akt i enlighet med artikel 23 för att komplettera detta direktiv genom att inrätta ett frivilligt gemensamt unionssystem för betygsättning av byggnaders smarta beredskap. Betygsättningen ska grunda sig på en bedömning av byggnadens eller byggnadsenhetens förmåga, dels att anpassa sig till den boendes behov och till nätet, dels att förbättra sin energieffektivitet och sin prestanda överlag.

I enlighet med bilaga Ia ska det frivilliga gemensamma unionssystemet för betygsättning av byggnaders smarta beredskap

 - a) fastställa definitionen av indikatorn för smart beredskap, och
 - b) fastställa en metod för hur den ska beräknas.

11. Kommissionen ska senast den 31 december 2019, och efter att ha samrått med relevanta intressenter, anta en genomförandeakt som anger de tekniska villkoren för ett effektivt genomförande av systemet som avses i punkt 10 i denna artikel, inbegripet en tidsplan för en icke-bindande testningsfas på nationell nivå, och som förtydligar systemets komplementära förhållande till de energicertifikat som avses i artikel 11.

Denna genomförandeakt ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 26.3.

- (*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/94/EU av den 22 oktober 2014 om utbyggnad av infrastrukturen för alternativa bränslen (EUT L 307, 28.10.2014, s. 1).
- (**) Kommissionens rekommendation av den 6 maj 2003 om definitionen av mikroföretag samt små och medelstora företag (EUT L 124, 20.5.2003, s. 36)."

6. Artikel 10.6 ska ersättas med följande:

"6. Medlemsstaterna ska koppla sina ekonomiska åtgärder för förbättrad energieffektivitet i samband med renovering av byggnader till de energibesparingar som eftersträvas eller uppnås, såsom fastställts enligt ett eller flera av följande kriterier:

- a) Energiprestandan hos den utrustning eller det material som används vid renoveringen; i vilket fall den utrustning eller det material som används för renoveringen ska installeras av en installatör med lämplig certifierings- eller kvalifikationsnivå.
- b) Standardvärden för beräkning av energibesparingar i byggnader.
- c) Den förbättring som uppnås genom en sådan renovering, genom att energicertifikat som utfärdats före och efter renoveringen jämförs.
- d) Resultaten av en energibesiktning.
- e) Resultaten av en annan relevant, transparent och proportionell metod som visar förbättringen av energiprestanda.

6a. Databaserna för energicertifikat ska möjliggöra insamling av uppgifter om den uppmätta eller beräknade energianvändningen i de byggnader som omfattas, inbegripet åtminstone offentliga byggnader för vilka ett energicertifikat som avses i artikel 13 har utfärdats i enlighet med artikel 12.

6b. Åtminstone sammanställda anonymiserade data som uppfyller unionens krav och nationella krav på dataskydd ska göras tillgängliga på begäran för statistik- och forskningsändamål och för fastighetsägaren."

7. Artiklarna 14 och 15 ska ersättas med följande:

"Artikel 14

Inspektion av uppvärmningssystem

1. Medlemsstaterna ska fastställa de åtgärder som är nödvändiga för att inrätta regelbundna inspektioner av de tillgängliga delarna av uppvärmningssystem eller kombinerade rumsuppvärmnings- och ventilationssystem med en nominell effekt på rumsuppvärmning på över 70 kW, t.ex. värmegeneratorer, styrsystem och cirkulationspumpar som används för att värma upp byggnader. Inspektionen ska inbegripa en bedömning av värmegeneratorns verkningsgrad och storlek i förhållande till byggnadens uppvärmningsbehov, i förekommande fall med beaktande av uppvärmningssystemets eller det kombinerade rumsuppvärmnings- och ventilationssystemets förmåga att optimera sin prestanda vid normala eller genomsnittliga driftförhållanden.

Om inga ändringar har gjorts med avseende på uppvärmningssystemet eller det kombinerade rumsuppvärmnings- och ventilationssystemet eller byggnadens uppvärmningsbehov sedan en inspektion i enlighet med denna punkt genomfördes, får medlemsstaterna välja att inte kräva att bedömningen av värmegeneratorns storlek upprepas.

2. Installationssystem som uttryckligen omfattas av ett överenskommet kriterium för energiprestanda eller ett avtal som anger en överenskommen nivå för energieffektivitetsförbättring, såsom avtal om energiprestanda eller avtal som verkställs av ett allmännyttigt företag eller en nätoperatör och därför omfattas av åtgärder för resultatövervakning på systemsidan, ska vara undantagna från kraven i punkt 1, förutsatt att de totala effekterna av ett sådant tillvägagångssätt motsvarar effekterna av punkt 1.

3. Som ett alternativ till punkt 1, och under förutsättning att de totala effekterna motsvarar effekterna av punkt 1, får medlemsstaterna välja att vidta åtgärder för att säkerställa att användarna ges råd om utbyte av värmegeneratorer, andra ändringar av uppvärmningssystemet eller av det kombinerade rumsuppvärmnings- och ventilationssystemet och alternativa lösningar för att bedöma systemens verkningsgrad samt huruvida det är av lämplig storlek.

Innan en medlemsstat tillämpar de alternativa åtgärder som avses i första stycket i denna punkt ska denna genom att överlämna en rapport till kommissionen visa att dessa åtgärder har motsvarande verkan som de åtgärder som avses i punkt 1.

En sådan rapport ska inlämnas i enlighet med de tillämpliga planerings- och rapporteringsskyldigheterna.

4. Medlemsstaterna ska fastställa krav för att, om detta är tekniskt och ekonomiskt genomförbart, säkerställa att byggnader som inte är avsedda för bostäder och vars uppvärmningssystem eller kombinerade rumsuppvärmnings- och ventilationssystem har en nominell effekt på över 290 kW senast 2025 är utrustade med system för fastighetsautomation och fastighetsstyrning.

Systemen för fastighetsautomation och fastighetsstyrning ska kunna fylla följande funktioner:

- a) Fortlöpande övervaka, registrera, analysera och göra det möjligt att anpassa energianvändningen.
- b) Fastställa riktmärken för en byggnads energieffektivitet, upptäcka effektivitetsförluster i byggnadens installationssystem och informera den person som är ansvarig för anläggningarna eller för den tekniska fastighetsförvaltningen om möjligheter till förbättrad energieffektivitet.
- c) Möjliggöra kommunikation med anslutna installationssystem i byggnaden och med andra anordningar inuti byggnaden, och vara driftskompatibla med installationssystem i byggnaden som är baserade på olika typer av äganderättsligt skyddad teknik, som omfattar olika produkter och som kommer från olika tillverkare.

5. Medlemsstaterna får fastställa krav för att säkerställa att bostadshus är utrustade med

- a) en funktion för kontinuerlig elektronisk övervakning som mäter systemets effektivitet och informerar byggnadens ägare eller förvaltare när effektiviteten sjunker väsentligt och när systemet kräver service, och
- b) effektiva regleringsfunktioner för att säkerställa optimal produktion, distribution, lagring och användning av energi.

6. Byggnader som uppfyller kraven i punkt 4 eller 5 ska vara undantagna från kraven i punkt 1.

Artikel 15

Inspektion av luftkonditioneringsystem

1. Medlemsstaterna ska fastställa de åtgärder som är nödvändiga för att inrätta regelbundna inspektioner av de tillgängliga delarna av luftkonditioneringsystem eller av kombinerade luftkonditionerings- och ventilationssystem med en nominell effekt på över 70 kW. Inspektionen ska inbegripa en bedömning av luftkonditioneringsverkningsgrad och storlek i förhållande till byggnadens kylbehov, i förekommande fall med beaktande av luftkonditioneringsystemets eller det kombinerade luftkonditionerings- och ventilationssystemets förmåga att optimera sin prestanda vid normala eller genomsnittliga driftförhållanden.

Om inga ändringar har gjorts med avseende på luftkonditioneringsystemet eller det kombinerade luftkonditionerings- och ventilationssystemet eller byggnadens kylbehov sedan en inspektion i enlighet med denna punkt genomfördes, får medlemsstaterna välja att inte kräva att bedömningen av luftkonditioneringsystemets storlek upprepas.

Medlemsstater som bibehåller strängare krav enligt artikel 1.3 ska undantas från skyldigheten att anmäla dessa till kommissionen.

2. Installationssystem som uttryckligen omfattas av ett överenskommet kriterium för energiprestanda eller ett avtal som anger en överenskommen nivå för energieffektivitetsförbättring, såsom avtal om energiprestanda eller avtal som verkställs av ett allmännyttigt företag eller en nätoperatör och därför omfattas av åtgärder för resultatövervakning på systemsidan, ska vara undantagna från kraven i punkt 1, förutsatt att de totala effekterna av ett sådant tillvägagångssätt motsvarar effekterna av punkt 1.

3. Som ett alternativ till punkt 1, och under förutsättning att de totala effekterna motsvarar effekterna av punkt 1, får medlemsstaterna välja att vidta åtgärder för att säkerställa att användarna ges råd om utbyte av luftkonditioneringssystem eller kombinerade luftkonditionerings- och ventilationssystem, andra ändringar av luftkonditioneringsystemet eller det kombinerade luftkonditionerings- och ventilationssystemet och alternativa lösningar för att bedöma systemens verkningsgrad samt huruvida de är av lämplig storlek.

Innan en medlemsstat tillämpar de alternativa åtgärder som avses i första stycket i denna punkt ska denna genom att överlämna en rapport till kommissionen visa att verkan av dessa åtgärder motsvarar verkan av de åtgärder som avses i punkt 1.

En sådan rapport ska inlämnas i enlighet med de tillämpliga planerings- och rapporteringsskyldigheterna.

4. Medlemsstaterna ska fastställa krav för att, om detta är tekniskt och ekonomiskt genomförbart, säkerställa att byggnader som inte är avsedda för bostäder och vars luftkonditioneringssystem eller kombinerade luftkonditionerings- och ventilationssystem har en nominell effekt på över 290 kW senast 2025 är utrustade med system för fastighetsautomation och fastighetsstyrning.

Systemen för fastighetsautomation och fastighetsstyrning ska kunna fylla följande funktioner:

- a) Fortlöpande övervaka, registrera, analysera och göra det möjligt att anpassa energianvändningen.
- b) Fastställa riktmärken för en byggnads energieffektivitet, upptäcka effektivitetsförluster i byggnadens installationssystem och informera den person som är ansvarig för anläggningarna eller för den tekniska fastighetsförvaltningen om möjligheter till förbättrad energieffektivitet.
- c) Möjliggöra kommunikation med anslutna installationssystem i byggnaden och med andra anordningar inuti byggnaden, och vara driftskompatibla med installationssystem i byggnaden som är baserade på olika typer av äganderättsligt skyddad teknik, omfattar olika produkter och kommer från olika tillverkare.

5. Medlemsstaterna får fastställa krav för att säkerställa att bostadshus är utrustade med

- a) en funktion för kontinuerlig elektronisk övervakning som mäter systemets effektivitet och informerar byggnadens ägare eller förvaltare när effektiviteten sjunker väsentligt och när systemet kräver service, och
- b) effektiva regleringsfunktioner för att säkerställa optimal produktion, distribution, lagring och användning av energi.

6. Byggnader som uppfyller kraven i punkt 4 eller 5 ska vara undantagna från kraven i punkt 1.”

8. Artikel 19 ska ersättas med följande:

”Artikel 19

Översyn

Kommissionen ska, biträdd av den kommitté som inrättas genom artikel 26, se över detta direktiv senast den 1 januari 2026 mot bakgrund av de erfarenheter och de framsteg som gjorts under dess genomförande samt vid behov lägga fram förslag.

Som en del av denna översyn ska kommissionen undersöka på vilket sätt medlemsstaterna kan tillämpa integrerade distrikts- eller grannskapsstrategier i unionens fastighetspolitik och energieffektivitetspolitik, och samtidigt säkerställa att varje byggnad uppfyller minimikraven avseende energiprestanda, till exempel med hjälp av övergripande renoveringssystem som är tillämpliga på ett antal byggnader i ett geografiskt sammanhang i stället för enskilda byggnader.

Kommissionen ska framför allt bedöma behovet av en ytterligare förbättring av energicertifikat i enlighet med artikel 11.”

9. Följande artikel ska införas:

”Artikel 19a

Genomförbarhetsstudie

Kommissionen ska före 2020 slutföra en genomförbarhetsstudie om möjligheterna att införa inspektion av fristående ventilationssystem och ett frivilligt byggnadsrenoveringspass som kompletterar energicertifikaten, inbegripet tidsplanen för detta införande, för att tillhandahålla en långsiktig och stegvis fortskridande renoveringsfärdplan för en specifik byggnad baserad på kvalitetskriterier, efter en energibesiktning, och som innehåller relevanta åtgärder och renoveringar som kan förbättra energiprestandan.”

10. I artikel 20.2 ska första stycket ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska i synnerhet ge ägarna till eller hyresgästerna i byggnader information om energicertifikat, inklusive deras syfte och mål, om kostnadseffektiva åtgärder, och vid behov finansiella instrument, för att förbättra byggnadens energiprestanda, och om hur värmepannor för fossila bränslen kan ersättas med hållbarare alternativ. Medlemsstaterna ska tillhandahålla denna information med hjälp av åtkomliga och transparenta rådgivningsverktyg, såsom rådgivning om renovering och gemensamma kontaktpunkter.”

11. Artikel 23 ska ersättas med följande:

”Artikel 23

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.

2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 5, 8 och 22 ska ges till kommissionen för en period på fem år från och med den 9 juli 2018. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.

3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 5, 8 och 22 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.

4. Innan kommissionen antar en delegerad akt, ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.

5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.

6. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 5, 8 eller 22 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.”

12. Artiklarna 24 och 25 ska utgå.

13. Artikel 26 ska ersättas med följande:

”Artikel 26

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.

2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 4 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

3. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.”

14. Bilagorna ska ändras i enlighet med bilagan till detta direktiv.

Artikel 2

Ändring av direktiv 2012/27/EU

Artikel 4 i direktiv 2012/27/EU ska ersättas med följande:

”Artikel 4

Byggnadsrenovering

En första version av medlemsstaternas långsiktiga strategier för att få till stånd investeringar i renovering av det nationella beståndet av bostadshus och kommersiella byggnader, både offentliga och privata, ska offentliggöras senast den 30 april 2014 och därefter uppdateras vart tredje år samt överlämnas till kommissionen som ett led i de nationella handlingsplanerna för energieffektivitet.”

*Artikel 3***Införlivande**

1. Medlemsstaterna ska senast den 10 mars 2020 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. De ska även innehålla en uppgift om att hänvisningar i befintliga lagar och andra författningar som införlivar direktiv 2010/31/EU eller direktiv 2012/27/EU ska anses som hänvisningar till dessa direktiv ändrade genom det här direktivet. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och om hur uppgiften ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 4***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

*Artikel 5***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Strasbourg den 30 maj 2018.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

L. PAVLOVA

Ordförande

BILAGA

Bilagorna till direktiv 2010/31/EU ska ändras på följande sätt:

1. Bilaga I ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

"1. En byggnads energiprestanda ska fastställas på grundval av den beräknade eller faktiska energianvändningen och återspegla normal energianvändning för rumsuppvärmning, rumskylning, varmvatten för hushållsbruk, ventilation och fast belysning samt för andra installationssystem.

En byggnads energiprestanda ska uttryckas med en numerisk indikator för primärenergianvändning i kWh/(m²/år) både för certifieringen av energiprestanda och efterlevnaden av minimikraven avseende energiprestanda. Den metod som används för beräkningen av en byggnads energiprestanda ska vara klar och tydlig och öppen för innovation.

Medlemsstaterna ska beskriva sin nationella beräkningsmetod i enlighet med de nationella bilagorna till de övergripande standarder, nämligen ISO 52000-1, 52003-1, 52010-1, 52016-1, och 52018-1, som utvecklats inom ramen för Europeiska standardiseringskommitténs (CEN) mandat M/480. Denna bestämmelse utgör inte en rättslig kodifiering av dessa standarder."

b) Punkt 2 ska ersättas med följande:

"2. Energibehoven för rumsuppvärmning, rumskylning, varmvatten för hushållsbruk, ventilation, belysning och andra installationssystem ska beräknas för att optimera hälsa, inomhusluftkvalitet och komfort, enligt vad som definieras av medlemsstaterna på nationell eller regional nivå.

Beräkningen av primärenergi ska baseras på primärenergi- eller viktningfaktorer per energibärare, vilka kan baseras på nationella, regionala eller lokala viktade års- och eventuellt även säsong- eller månadsmedelvärden eller på mer specifik information som görs tillgänglig för enskilda fjärrvärmnät.

Medlemsstaterna ska fastställa primärenergi- eller viktningfaktorer. Vid tillämpningen av dessa faktorer på beräkningen av energiprestanda ska medlemsstaterna säkerställa att optimal energiprestanda för klimatskalet eftersträvas.

Vid beräkningarna av primärenergifaktorerna för beräkning av byggnaders energiprestanda får medlemsstaterna beakta energi från förnybara energikällor som levereras genom energibäraren och energi från förnybara energikällor som produceras och används på plats, förutsatt att detta tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt."

c) Följande punkt ska införas:

"2a. För att uttrycka en byggnads energiprestanda får medlemsstaterna fastställa ytterligare numeriska indikatorer för den totala icke-förnybara och förnybara primärenergianvändningen samt för växthusgasutsläpp som produceras i CO₂eq/(m²/år)."

d) Inledningsfrasen i punkt 4 ska ersättas med följande:

"4. Positiv påverkan av följande aspekter ska beaktas:"

2. Följande bilaga ska införas:

"BILAGA IA

GEMENSAM ALLMÄN RAM FÖR BETYGSÄTTNING AV BYGGNADERS SMARTA BEREDSKAP

1. Kommissionen ska fastställa en definition av indikatorn för smart beredskap och en metod för hur den ska beräknas, för att bedöma byggnadens eller byggnadsenhetens förmåga att anpassa sin drift till den boendes behov och till nätets behov och att förbättra sin energieffektivitet och sin övergripande prestanda.

Indikatorn för smart beredskap ska omfatta komponenter för ökad energibesparing, riktmärkning och flexibilitet, förbättrade funktioner och resurser till följd av mer intelligenta anslutna enheter.

Metoden ska ta hänsyn till komponenter såsom smarta mätare, system för fastighetsautomation och fastighetsstyrning, självreglerande anordningar för inomhustemperatur, inbyggd hushållsteknik, laddningspunkter för elfordon, energilagring och detaljerade funktioner, samt interoperabiliteten mellan dessa komponenter, liksom även nyttan för inomhusklimatet, energieffektiviteten, prestandanivåerna och den flexibilitet som möjliggörs.

2. Metoden ska bygga på tre centrala funktioner som sammanhänger med byggnaden och dess installationssystem, nämligen
 - a) förmågan att bevara byggnadens energiprestanda och drift genom anpassning av energianvändningen, till exempel genom användning av energi från förnybara energikällor,
 - b) förmågan att anpassa driften utgående från den boendes behov, varvid vederbörlig hänsyn ska tas till användarvänlighet, upprätthållande av hälsosamma inomhusklimatförhållanden och förmågan att rapportera om energianvändningen, och
 - c) flexibiliteten i en byggnads totala efterfrågan, bland annat dess förmåga att möjliggöra deltagande i aktiv och passiv, liksom också implicit och explicit laststyrning, i förhållande till nätet, till exempel genom flexibilitet och förmåga till belastningsskifte.
3. Metoden får vidare ta hänsyn till
 - a) interoperabiliteten mellan system (smarta mätare, system för fastighetsautomation och fastighetsstyrning, inbyggd hushållsteknik, självreglerande anordningar för inomhustemperatur inom byggnaden, sensorer för inomhusluftkvalitet och ventilation), och
 - b) den positiva påverkan från befintliga kommunikationsnät, framför allt att det i byggnaderna finns höghastighetsfärdig fysisk infrastruktur, såsom den frivilliga "bredbandsfärdigmärkningen", och att flerfamiljshus är utrustade med en accesspunkt, i enlighet med artikel 8 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/61/EU (*).
4. Metoden får inte inverka negativt på befintliga nationella certifieringssystem för energiprestanda och ska bygga vidare på liknande initiativ på nationell nivå, med beaktande av principen om de boendes äganderätt till uppgifterna, uppgiftsskydd, integritet och säkerhet, i överensstämmelse med relevant unionslagstiftning om uppgiftsskydd och integritet och med vederbörlig hänsyn till bästa tillgängliga teknik för it-säkerhet.
5. Metoden ska fastställa det lämpligaste formatet för parametrarna för indikatorn för smart beredskap och ska vara enkel, transparent och lättbegriplig för konsumenter, ägare, investerare och aktörer på marknaden för efterfrågefleksibilitet.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/61/EU av den 15 maj 2014 om åtgärder för att minska kostnaderna för utbyggnad av höghastighetsnät för elektronisk kommunikation (EUT L 155, 23.5.2014, s. 1)."

3. Bilaga II ska ändras på följande sätt:

- a) I punkt 1 ska första stycket ersättas med följande:

"De behöriga myndigheterna, eller de organ till vilka de behöriga myndigheterna har delegerat ansvaret för genomförandet av det oberoende kontrollsystemet, ska göra ett slumpvis urval bland alla energicertifikat som utfärdas årligen och kontrollera dessa certifikat. Urvalet ska vara tillräckligt stort för att säkerställa statistiskt signifikanta resultat i fråga om efterlevnaden."

- b) Följande punkt ska läggas till:

"3. När information läggs till i en databas ska det för övervaknings- och kontrolländamål vara möjligt för nationella myndigheter att identifiera vem som lagt till informationen."

ISSN 1977-0820 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2628 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV